ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\A\Arnaud_G_J-21-Ledova_spolecnost-Hrbitovni_vlaky.pdb

PDB Name: Arnaud_G_J-21-Ledova_spolecnost
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

G.- J. ARNAUD
26.LEDOVÁ SPOLEČNOST
Hřbitovní vlaky

1

Starý muž zůstal sedět na oprýskané lavičce zchátralého vagónu. Ostatní cestující vystoupili na nástupiště pohraničního nádraží, aby si protáhli nohy, sehnali něco k snědku a napili se něčeho teplého. V posledních dnech všichni nadšeně mluvili o věcech, které si pořídí, až konečně dorazí na konec té dlouhé cesty. A když teď vlak zastavil, hrnuli se všichni ven jako o život.

Starý muž měl hlad a žízeň. Už včera vyčerpal své zásoby a netroufal si požádat o jídlo spolucestující, kteří na tom nebyli o moc líp než on. Když projížděli malými Společnostmi Australské, byli systematicky odíráni. Stále bylo třeba něco platit, někdy šlo o legální poplatky, častěji však o obyčejné vyděračství. Podařilo se mu schovat si trochu zlata, ale neměl chuť měnit je za jídlo už tady.

Příslušník železniční policie se zastavil u dveří kupé, a když viděl osamělého bělovlasého muže, který vypadal tak vyčerpaně, zdvořile ho pozdravil. Starý muž mu automaticky podal svůj federální pas.

„Melkian, že? Pan Melkian. Cestujete pro vlastní potěšení? Strávíte s námi Nový rok, pane?“

„Nový rok?“

„Však víte, Společnosti se domluvily a rozhodly, že dnes je prvního ledna 2360. Nikdo už pořádně nevěděl, který je vlastně rok. Někteří tvrdili, že 2362, jiní zas byli přesvědčeni, že žijeme v roce 2359. Byla to hrůza. Ale teď už nebudou žádný pochybnosti, dneska je zkrátka prvního ledna 2360 a Společnost Mořského ledovce pořádá velkolepou oslavu. Měl byste se jít taky podívat, pane Melkiane. Občerstvení zdarma, nápoje, zábava. A vlak neodjede dřív, než nastane noc.“

Policista si nebyl jist, zda starý muž všemu rozumí. Znovu prolistoval jeho federální pas. Pro dnešní velký den dostal pokyn, že má být shovívavý, přesto však nemohl vpustit do koncese každého pobudu. Cestující Melkian seděl v kupé třetí třídy a byl oblečený velmi skromně. Na sobě měl všelijak pozašívanou izotermickou kombinézu, starou nejméně padesát let.

„Přijel jste opravdu pro zábavu, cestující Melkiane?“ Často se to teď říkalo Cestující X. Y. Jako v jiných koncesích říkali „soudruhu“, „občane“ nebo „milí akcionáři“.

„Mám v úmyslu navštívit Kaempolis. Jeho slavná muzea, podívat se do divadel, do kin, do natáčecích studií. Říká se, že je to skvělá stanice.“

„Máme taky Titanpolis, cestující Melkiane. Pohádkový křišťálový město s pětadvaceti zářícími kupolemi. To je jedinečná podívaná, jaká nemá na světě obdoby.“

„Myslím, že se spokojím s Kaempolisem,“ odpověděl Melkian. „Mé příjmy jsou skrovné…“

Policista chvíli váhal, pak sklapl pas a vrátil ho starci:

„Jděte si něco sníst. Jsou tam celý prasata, fláky hovězího, všechno se to peče ve velkým nádražním bufetu. Trochu jídla vám udělá dobře. Nalévají tam lahodný skleníkový víno.“

„Děkuju vám,“ poděkoval Melkian a těžce vstal. „Mám velký hlad. Společnost je velmi štědrá…“

„Jsme nejbohatší a nejliberálnější v celé koncesi. Náš prezident je nejslavnějším mužem na světě. Chcete pomoct?“

„Jsem celý otlačený a ztuhlý po tak dlouhé cestě. Jeli jsme po vedlejších tratích a absolvovali aspoň tisíc objížděk… Ale dokážu to i bez pomoci, děkuju, mockrát vám děkuju.“

Už obrovská kupole klenoucí se nad pohraničním nádražím vzbuzovala respekt. Ve skutečnosti šlo o konstrukci ve tvaru koule, jejíž dvě třetiny byly ukryty pod ledovcem. Celek byl dokonale neprodyšný a měl skvělé izolační vlastnosti. Také bezpečnost obyvatel byla v případě seizmických pohybů zajištěna. Organizace Dohod New York Station o Železniční společnosti měla sice k projektu jisté výhrady, ale generální ředitel Společnosti Mořského ledovce je ignoroval. Melkian se vydal směrem k velkému bufetu. Zůstal překvapeně stát, když spatřil to bujné veselí a neslýchanou hojnost jídla a pití na stolech v obrovském vagónu ze zeleného křemičitého skla.

Lidé drželi v rukách vrchovatě naložené talíře, hladově se cpali a pili. Všiml si, jak se jedno dítě zakusuje do nestvůrně velkého drůbežího stehna. Někde slyšel, že obyvatelé Mořského ledovce žijí v blahobytu a zabývají se výzkumy v oblasti živočišné biologie, v nichž dosáhli špičkových výsledků. Není divu, že chovají třicetikilová kuřata a osmdesátikilové husy.

Melkian si nechal naložit na talíř velikánský kus masa se zeleninovým pyré. Rozesmátá hosteska mu podala sklenku šumící zlatohnědé tekutiny. Zdvořile poděkoval a šel si najít klidný koutek, kde by si na těch dobrotách nerušené pochutnal. Narážel do skupinek opilců a křiklounů. Cestující obvykle na konci cesty propadli ospalé, nevrlé otupělosti, poutající je na sedadla. A teď najednou měli příležitost se vydovádět. Všude po světě se říkalo, že nikdo není šťastnější než obyvatelé Mořského ledovce, a cestující teď měli jedinečnou možnost se o tom přesvědčit. Někteří přijeli do koncese za prací a měli už uzavřenou smlouvu na dva roky, kterou lze obnovit. Tady se ještě dala sehnat výborně placená práce. Nebo pak v Panamerické při výstavbě Tubusu pod pevninským ledovcem. Byla to dobře placená, ale nebezpečná práce a provázela ji poněkud zneklidňující pověst. Povídalo se, že s imigranty tam zacházejí jako s otroky a že je k prodloužení pracovní smlouvy nutí.

Melkian si našel volný stůl, připevněný k podlaze vagónu stejně jako židle, a pustil se hltavě do kusu masa. Zakuckal se a napil se trochu šumivého skleníkového vína. Bylo hodně sladké, ale dobře vychlazené. Někdo ho poplácal po rameni. Byla to cestující jako on, jakási Lovera, celou cestu v kupé ho otravovala svými řečmi. Plácala páté přes deváté. Měla namířeno do Společnosti kvůli chovu ryb. Tvrdila o sobě, že je specialistkou v získávání samčího mlíčí.

„Nic na tom není," smála se, „ale musí se to umět. Stejně jako s mužským, že jo?"

Když ještě přidala patřičná gesta, celé kupé se chechtalo a Melkian se cítil sousedstvím té ženské potupen. Po celá léta žil jako mnich, než konečně pochopil, že těžký život na zemi spoutané ledovci nikdy nerozkvete v odříkání ani působením vnucené filozofie. Přesto stále ještě nesnášel obscénnosti, které kolem sebe šířila individua podobná téhle Loveře.

„Tak co, dědku, ládujem se, ládujem, měli jsme už hlad, co?"

Zkazila mu potěšení z jídla. Nevěnoval jí ani pohled. Jenomže ona se vedle něj uvelebila a dotýkala se ho svým tlustým stehnem. Kombinézu si už sundala a vyměnila ji za lehké hedvábné šaty. Vypadala v nich trapně, její statné tučné tělo se však zároveň stalo terčem chtivých pohledů.

„Ale no tak, starouši. Tady je ten právej ráj. Slavnosti novýho roku budou prej trvat ještě celý dny. Už vám to došlo? Konečně zas jednou víme, jak na tom vlastně jsme. Teda já osobně jsem spokojená, omládla jsem o dva roky. U nás v Transevropský si lidi mysleli, že je rok 2362. A koukněme se, najednou je každýmu o dva míň. Teda zkomplikuje se tím fůra věcí, zákonů… Tak třeba plnoletost. Vyspat se s holkou narozenou y roce 2348 bude najednou trestný, i když vlastně má ten správnej věk. A kolik je vám, co? Víc, než na kolik vypadáte, že jo?"

Melkian žvýkal maso. Moc mu chutnalo, i když nedokázal určit jeho původ. Snad to bylo kuře. Mořskoledovčané dokázali šikovně změnit geny, aniž by oslabili chuť. Byli mistry jemné manipulace a své výrobky vyváželi do celého světa. Kalorie dosahovala rekordních směnárenských kurzů a jedno období se dolar vyměňoval za sto kalorií. Od té doby se to však změnilo a dolar se nakupoval za dvě stě.

„Na vaše zdraví, příteli!"

Uchopil pohár a vypil ho do dna. Žena se zvedla a starý muž zadoufal, že se jí zbavil. Vrátila se však s velkou čtverhrannou karafou, zpola zaplněnou skleníkovým vínem. Byly tam nejméně dva litry.

„To bych si nikdy nepomyslela. Věděla jsem, že se po celý zeměkouli slaví zavedení novýho kalendáře, ale určitě nikde nejsou tak štědrý jako tady. Tak teda, vzhůru do bezvědomí!"

Po dvou sklenkách se mu Lovera zdála méně vulgární. V poněkud jednostranném dialogu se přestávala postupně předvádět a začala být skoro něžná. Vyprávěla o sobě. Přízemní život v Transevropské se jí zprotivil, a tak se provdala za jednoho Afrikánce, který ji vzal s sebou do své Společnosti. Založili spolu chov ryb, díky tomu se taky naučila třít rybí sámečky a získávat jejich mlíčí.

Tentokrát o tom mluvila věcně a bez urážlivých dvojsmyslů.

„Potom manžel umřel a sádku napadla nějaká nemoc. Chovali jsme jich moc, a to je vždycky riziko. Musela jsem jít pracovat k jiným chovatelům, ale už dobrých patnáct let mám chuť dostat se do tyhle Společnosti. Od tý doby, co Kid…"

Rozpačitě se rozhlédla kolem sebe:

„No jo, teď už se neříká Kid… Prej je to i trestný. Musí se mu říkat prezident. Teda pro mě je to pořád Kid a nic mu to neubírá na genialitě. Pravda, chtěla jsem sem, ale potřebovala jsem peníze a pracovní smlouvu. Úplně náhodou jsem se domákla, že hledají dojičky ryb. Byla to fakt klika. Za měsíc jsem už měla smlouvu, lístek na cestu a deset tisíc kalorií zálohy. Víte, ta práce je opravdu jemnej kumšt. Reprodukční chovný ryby většinou nejsou schopný vypudit mlíčí z těla samy a já jim dokážu pomoct." Přejedl se a příliš mnoho pil. Pomohla mu dostat se do vlaku, měl odjíždět ani ne za hodinu. Byli v kupé první, posadili se a žena mu před očima zamávala velkou lahví vína.

„S tímhle to už vydržíme. Velká škoda že vystupujete už v Kaempolisu. Já jedu do Titanu, tam dostanu další instrukce. Vypadá to, že půjde o chov tuňáků. Jsou to obrovský zvířata, vážej několik set kil a já jim budu muset masírovat břicho. Věřil byste, že mužským to tak dobře nejde? Tyhle velký ryby potřebujou jemnou ženskou ruku."

Usnul a snad poprvé po třiceti letech se mu zdály erotické sny. Spolucestující s ním kousek před cílem zatřásla.

„Ten pohled si nesmíte nechat ujít. V noci přej Kaempolis plápolá jak barevnej lampión. Kupole ve tvaru lomených oblouků jsou osvětlovaný zevnitř a září všema barvama."

Zpočátku viděli jen vzdálenou hvězdu s prodlouženými cípy. Pak z ní náhle byl obrovský drahokam, který se stále zvětšoval. Všechny barvy spektra jako by splývaly a vytvářely nové barevné harmonie. Co žil na tomhle světě, zasvěceném bílé a černé, Melkian nikdy nic podobného neviděl.

„To vytvořila jedna žena," řekla s obdivem Lovera. „Nějaká Yeuze. Je mimochodem šéfovou Akademie Umění a Literatury. Víte, že si vzala toho spisovatele R.? Nikdy jste jeho hru neviděl? No jasně, je na indexu na hodně místech, ale já jsem měla to štěstí…"

Jejich ubohá vlaková souprava se kodrcala směrem k té nádheře a on se mimoděk zastyděl. Tam dál na ně čekala barvami zářící přechodová komora, na ně ubohé, ušmudlané cestovatele.

„Obdivuhodné, nádherné.“

Vzpomněl si, že sotva před dvanácti lety byla tahle stanice zničena a vypleněna nelítostnou válkou mezi Společností Mořského ledovce a Panamerickou a že Kid, tedy prezident, byl vůči ní dlouho nepříznivě zaujatý, neboť vinil její obyvatele ze zrady. A pak si taky vzpomněl, že ta žena, Yeuze, bývalá varietní umělkyně — zlí jazykové dokonce tvrdili, že prostitutka — věnovala všechnu svou energii, aby stanici zase postavila na nohy a učinila z ní metropoli kultury, i té nejpokleslejší, jako je muzikál nebo televizní vysílání pro nejširší masy.

„Zůstanete tu dlouho?“

„Ještě nevím.“

„Kdybyste někdy zavítal na východ… Nechám vám na sebe spojení. Nemám sice přesnou adresu, ale když se obrátíte na Úřad potravinářského průmyslu, odbor rybolovu, určitě vám řeknou, kde mě najdete.“

„Děkuju mockrát, děkuju.“

Díval se na její pevné ruce s dlouhými prsty, a když si představil, jak trpělivě masírují štíhlé lesknoucí se rybí tělo, zrudl. Před udivenými zraky ostatních cestujících v kupé si připravil zavazadla. Všichni jeli dál na východ, do nově založených kolonií vybudovaných na slavném meziledovcovém Viaduktu; říkalo se jim předsunuté stanice.

„Pomůžu vám. Myslím, že se tady dost dlouho stojí.“

V pestrobarevné přechodové komoře, osvětlené barevnými vitrážemi, se mohlo posunovat deset vlaků najednou. Už tady bylo tak příjemné teplo, že se v kupé dala otevřít kulatá okna.

Vlak byl odkloněn na vzdálenější parkovací trať v dost zanedbaném koutě, stejně bezútěšném jako jinde na Zemi. Tak ubohý vlak, jako byl ten jejich, by urážel krásu luxusních zařízení na hlavních nástupištích. Tam denně přijížděli čestní hosté kulturních delegací z celého světa, nejznámější divadelní soubory, slavné baletní ansámbly, samolibí umělci pobláznění tou poněkud frivolní renesancí všech forem kumštu.

Nechal se ještě políbit, otupělý únavou a vším tím vínem.

„Všechno nejlepší v novém roce,“ volala za ním Lovera. „Všechno nejlepší!“

A už se ocitl na nástupišti vydlážděném bíločervenou mozaikou. Zamířil ke skromným příbytkům chudé čtvrti, tam si vymění jednu zlatou minci a najde si nějaký levný hotel. Byly čtyři hodiny ráno a venku nebyla ani noha. Všude zavřeno. Lidé slavili v centru města a jen pár výhybkářů bdělo v kontrolní věži několik pater nad kolejemi.

Melkian se vydal podél trati a táhl za sebou svůj vak. Po chvíli dorazil do stejně pusté, ale poněkud lepší čtvrti. Pohled na mobilní luxusní domy ho udivil. Podobaly se někdejším horským chalupám a některé dokonce zdobil umělý sníh na břidlicových střechách. Ale napodobeniny nahrubo otesaných trámů, malých čtvercových oken, mohutných venkovních kamenných komínů vypadaly velmi věrohodně. Obytná čtvrť končila a teď míjel obchody a restaurace, kde se stále ještě slavilo. Chtěl si chvíli odpočinout a posadil se na lavičku nástupiště upraveného jako náměstí. Ale vtom se všichni vyhrnuli ven, drželi se za ruce a křepčili kolem něj. Vstal a šel dál, až uviděl osmipatrový hotel. Ten pohled ho šokoval. Je to možné? Jak mohla komise pro dodržování Dohod NY Station dovolit takovou konstrukci vagónů, která zaručeně nevydrží mnohakilometrovou jízdu? Vždyť i zákony to zakazují.

Šel blíž a všiml si, že také tam se slaví zavedení nového kalendáře. Všude bylo plno světel, bohatá výzdoba a dokonce girlandy z umělé hmoty napodobující listí. Za pultem recepce si nějaký muž v rudém obleku právě naléval číši vína a pozvedl ji jeho směrem, když nesměle vešel dovnitř.

„Na vaše zdraví, cestující!“

„Děkuju,“ řekl zaraženě Melkian. „Mohu dostat kupé?“

Muž se na něj shovívavě zadíval.

„Tady kupé nepronajímáme, když už tak pokoje, nejčastěji však apartmány. U nás můžete mít pokoj už za dva tisíce kalorií na noc, ovšem v této kategorii už není nic volné, jen apartmány za pětadvacet tisíc.“

„Promiňte,“ zašeptal Melkian.

„Vypijte si aspoň tu sklenku a tady máte adresu, kde vám za dva tisíce kalorií pronajmou dvojkupé i s umývárnou.“

„Jedno kupé by mi stačilo,“ odpověděl zaraženě Melkian.

Vypil pohár a vrátný toho luxusního zařízení se uráčil vyjít ven na nástupiště a ukázat mu, kudy má jít.

2

Kolem osmé otevřela pokojská velká okna prostorného domu na kolejích a naproti, blízko bazénku s červenými rybkami, spatřila sedět toho starce. Kousla se do rtů a okna zase zavřela. Tento jednopatrový mobildům měl osm místností. Už několik let se neříkalo kupé a mladá pokojská, která prvních dvacet let svého života prožila v zavšiveném kupé se svou šestičlennou rodinou, si nemohla na tolik místa zvyknout. Každé ráno, dokonce i po čtyřech měsících služby, měla nepříjemný pocit nejistoty z nadměrného prostoru.

Vyšla do prvního patra a chtěla vzbudit svou paní, předsedkyni Yeuze, ale našla ji, jak se koupe ve velké starobylé vaně z narudlé mědi.

„Otevřete okenice, prosím.“

„Paní cestující… Je tam ten chlap… Ten starej.“

„Už zase?“

„Ano. Ten snad ani nespí. Včera večer, když jsem zavírala, tam byl taky.“

„Dnes v noci ale ne, když jsem se ve dvě vracela domů, tak jsem ho neviděla. Nedělejte z toho aféru. Pokusil se se mnou setkat, ale protože nechce říct důvod své návštěvy, musím ho odmítnout.“

„Nevypadá na špatného člověka.“

„Určitě je to nějaký starý herec, co hledá angažmá. Myslí si, že když bude dělat tajnosti, že bude vypadat zajímavější.“

Po koupeli si Yeuze navlékla župan a šla se přece jen podívat k oknu. Stařík s dětinskou radostí pozoroval dovádějící červené rybky. Zřejmě nikdy nic podobného neviděl. Kaempolis začínal získávat jemnou vytříbenost starých evropských měst v minulosti, například italských. Náměstí této obytné čtvrti bylo rámováno mobildomy s pseudorenesančními fasádami z imitace mramoru a kamene. Z fontány se sousoším uprostřed tryskala voda. Yeuze snila ještě o volně poletujících holubech, tito opeřenci byli však už třikrát větší než kdysi a navíc, jak varovali odborníci, jejich trus by způsobil nedozírné škody. Ostatně holubi by se mohli stát snadnou kořistí obyvatel chudinských čtvrtí, kteří by se sem v noci vydávali na jejich lov. Vždyť i červené rybky bylo nutné chránit před nenechavci uměle rozšířenou fámou o toxických látkách, které údajně obsahuje jejich maso. Yeuze věděla, kdo je ten muž, aniž by po tom pátrala. Policie byla nyní už dobře organizovaná, diskrétní, ale bdělá. Tenhle Melkian nijak nenarušoval veřejný pořádek. Spokojil se s tím, že trpělivě čekal na různých místech, až se uráčí ho přijmout. Věděla, že přijel před sedmi dny, prvního ledna nového kalendáře. A dnes už bylo osmého. Vypadal jako emigrant. Cožpak mohl ve svém věku doufat, že najde práci? Za tři týdny si musí nechat prodloužit vízum, nebo opustit koncesi.

„Snídaně je na stole, paní. Taky pošta, vzkazy a nahrávky.“

Yeuze pila čaj, četla dopisy a vzkazy a poslechla si záznamník, aniž by ji něco opravdu zaujalo. Potom kolem deváté volal manžel. Byl v Titanpolisu u příležitosti vydání svého nového románu, čtvrtého dílu epopeje o Velké panice.

„Stýská se mi,“ postěžoval si, „je tu hrozně smutno, i když tu žijí na vysoké úrovni. Křišťál je přece jen studený… Říká se, že jsou prý nějaké problémy se stavbou Viaduktu.“

Yeuze zavrtěla zamyšleně hlavou. Během deseti let se Kidovi — tedy prezidentovi — nepodařilo dosáhnout kýženého cíle. Grandiózní stavba Viaduktu dosud nedosáhla k americkému pevninskému ledovci. Chybělo nejméně tři tisíce kilometrů, snad i víc, ta čísla se držela v tajnosti. Ostatně Viadukt nebyl zrovna úspěchem z hlediska novodobé kolonizace. Hlavní křižovatky sice už byly obydlené, zato vedlejší tratě jen velmi sporadicky.

„Kdy se vracíš?“

„Pozítří. Je tu smutno, ale hodně se tady čte, většinu času trávím v knihkupectvích… Kid, chci říct prezident, moc se mu to líbilo… Netrpělivě čeká na další díly, zajímá ho, proč se koleje staly jedinou záchranou pro ubohý lidský rod, kterému hrozila smrt zimou. Pravda, těžko se to chápe… Jednou se budu muset vrátit do Transevropské a zahrabat se do archivů Ložiska intelektuální dokumentace a Rozvrstvených ekonomických ložisek.“

Šlo o archeologické vykopávky v hlubinách ledovců, dosahující až na původní zemský povrch. Jejich cílem bylo najít buď knihy, filmy, brožury, časopisy, kazety atd., nebo továrny, sklady, obydlí, jež zůstala neporušená i přes obrovský tlak ledových vrstev.

„A co ty máš nového?“

„Nic zvláštního… Jdu na první předváděčku Jerxova nového filmu. Je to o poslední válce… Ovšem viděné očima jednoho bezvýznamného náčelníka malé osamocené stanice… Řekla bych, že to bude skvělý.“

„A co tvůj plachý obdivovatel?“

„Neposmívej se. Je naproti, sedí na okraji bazénku a pozoruje červené rybičky. Včera odpoledne byl proti Akademii a večer zase ve vestibulu opery, kde se dávalo to galapředstavení. Nevím, co mám dělat. Když ho přijmu, spousty žadatelů budou taky chtít audienci a pak, nějak nevím… Mám takový divný pocit.“

„Jaký pocit?“

Yeuze zaváhala.

„Máš strach, že ti přináší špatné zprávy?“

„Asi ano, myslím, že je to tak.“

„Například o Lienu Ragovi?“

Yeuze nedokázala odpovědět, hrdlo se jí sevřelo.

„Už je to deset let,“ řekl chlácholivě R.

„Já vím. Deset let, ale nemůžu zapomenout. Tak dlouho byl součástí mého života, rozumíš mi? Není to žádný milostný cit ani touha, ale mám pocit, jako by mě někdo připravil o část mých vlastních vzpomínek…“

„Já nežárlím,“ ujistil ji R. „Jsem šťastný, že ses stala mou ženou. Už deset let si to denně připomínám. Ale přece jen bys měla sebrat odvahu a toho muže přijmout…“

„Zkouším přesvědčit sebe samu, že je to jen starý nezaměstnaný herec, ale policie mě informovala, že přijel z hrozný dálky… S federálním pasem Australasijské… Možná že žil v jedné z těch stovek Společností Federace… Lien Rag, Leouan a profesor Harl Mern nejspíš zmizeli někde tam. Naše pátrání nikdy nepřinesla žádný výsledek. Anebo nám zatajili pravdu… Prezident…“

„Uklidni se, prosím tě.“

„Zase byl někde vzdušný útok?“

„Neměli bychom mluvit o takových věcech,“ řekl opatrně.

„A přesto vzducholodě pořád přepadávají malé izolované stanice, aby si jejich posádky opatřily špičkové přístroje a vybavení.

„Yeuzo, mluvme o něčem jiném. Měla by ses s tím mužem setkat. Třeba ani nemá s tou záležitostí nic společného.“

„Asi máš pravdu.“

„A co Jdrien, je něco nového?“

„Od minula nic. Vlastně ani nevím, jestli je na Skládce. Říká se, že hodně cestuje a setkává se s kmeny Zrzavých. On taky hledá svého otce.“

„Vrátím se hned, jak to půjde, ale nejdřív pozítří. Moc tě líbám. Teď se musím obléknout a spěchat na přednášku o dějinách naší Společnosti. Bude to nejspíš nuda, ale bude tam prezident."

Rozloučili se a Yeuze zamyšleně dojedla snídani.

Když se vracela do koupelny, starý muž stále ještě seděl na okraji bazénku s červenými rybičkami.

3

Po obědě se Yeuze nechala zavézt ve svém služebním lokokaru až na Skládku. Řídil jeden výhybkář a tři další mu dělali osobní stráž. Je to směšné, pomyslela si, v poslední době však v koncesi neustále docházelo k přepadením a různým útokům. Prudký ekonomický vzestup nezplodil jen zazobance a miláčky Štěstěny. Ten prudký růst bohatství vyřadil ze soutěže spoustu lidí a dokonce i v nádherném Kaempolisu se mezi obyvateli chudých předměstí pravidelně zvedaly vlny nevole a oni požadovali práci a potraviny.

Ten trpaslík Kid, tedy, pardon, prezident, se stále víc uzavíral v krunýři své velkopanské domýšlivosti. Byl mocný, osamělý a nedostupný. S výjimkou občasných vyjížděk k východnímu Viaduktu nebo do severní části Sítě 160. poledníku opouštěl Titanpolis jen vzácně.

Skládka se za těch deset let rozrostla čtyř až pětinásobně. Nekonečné řady velrybích koster se splétaly v podivuhodných ornamentech srozumitelných pouze Zrzavým.

Ty teď bylo možné spatřit mimo tu obrovskou změť obratlů, žeber, nestvůrných hlav a kostic jen zřídkakdy. Gilda harpunářů byla nucena vybudovat hustou síť tratí, aby sem mohla dovážet kostry kytovců, jejichž tuk byl rozpuštěn v tavicích kotlích. Byla to složitá spleť kolejí a viaduktů, které se navzájem proplétaly a klenuly nad velrybím hřbitovem. Z výšky bylo možné zahlédnout průzračné, z čirého ledu vybudované Mauzoleum bohyně Jdrou, matky Jdriena, dítěte-míšence, Mesiáše Zrzavých.

Řidič lokokaru si už myslel, že našel ten správný průjezd do centra hřbitova, ale pokaždé musel zastavit a vycouvat zpět, neboť trať byla zatarasena kostrami.

„Zastavte," přikázala mu nakonec Yeuze, „půjdu pěšky."

„Doprovodíme vás," nabízel se vrchní výhybkář. „Je to velmi nebezpečné."

„Víte přece, že žádný Zrzavý by mě nenapadl."

„Ti ne, ale pobudové, co se potulují kolem Skládky a kradou olej a maso."

„Je světlo, nic mi nehrozí."

Přece však se pod arkádami žebroví cítila zranitelná. Chránila ji sice speciální kombinéza, ale stačilo jen zavadit o ostrý výstupek, izotermická vrstva by se protrhla, teplý vzduch by unikl a dovnitř by pronikla smrtonosná zima. Statečně však pokračovala dál. Chvíli chodila kolem dokola v kruhu, byl to skutečný labyrint. Musela se však sejít s Jdrienem, synem Liena Raga. Třeba se už dozvěděl něco nového o svém otci, i když se to stalo už před deseti lety.

Jdrien obvinil prezidenta, že opustil a zaprodal jeho otce, a už deset let žil se svými Zrzavými bratry. Nikdy se nevrátil mezi Lidi z Tepla. Yeuze se s ním setkala jen párkrát. Dnes už byl z něho mladý muž, ale stále se oblékal do kožešin, a nikoli do kombinézy, a respektoval zákony svého prostředí. Prostý lid se mu klaněl jako svému Mesiáši.

Konečně potkala dva Zrzavé, kteří opravovali nějakou kostru. Mísili led se solí a hmotu používali jako tmel, který držel kosti pohromadě.

Jdrien na Skládce nebyl, nebyl tam už třikrát dvě ruce, tedy třicet dnů, a oni nevěděli, kde vlastně je. Znali pár anglických slov a Yeuze zas rozuměla několika výrazům a znakům jejich jazyka. Ukázali jí, aby je následovala, a zavedli ji na okraj hřbitova, téměř až k lokokaru. Vrchnímu výhybkáři se ulevilo, když ji viděl přicházet, neboť se rychle stmívalo.

Seděla se zavřenýma očima v křesle, zatímco lokokar ji unášel k domovu. Jdrien se občas vydával na dlouhé výpravy s hrstkou Zrzavých, a to za jediným cílem: chtěl zjistit, co se před deseti lety stalo s jeho otcem. Možná se už dozvěděl nějaké podrobnosti, možná našel nějaké svědky, stopy.

Ani ona, ani Kid, ani nikdo jiný však nic nevěděli. A Kid se už začíná zřejmě bát mladého Mesiáše a jeho tlup Lidí z Chladu. Jdrien se před ním uzavřel, jako by byl hluchý, a Zrzaví odmítali pracovat pro Mořskoledovčany, ať šlo o seškrabávání ledu ze starých skleněných kupolí stanic nebo o zpracování nejrůznějších odpadků včetně vody, která ztuhla v bloky ledu při ústích kanalizační sítě. Kdysi právě Zrzaví odstraňovali tuto zmrzlou hmotu a uvolňovali kolektory. Teď však bylo nutné zkonstruovat nové stroje, zaměstnat Lidi z Tepla.

Nejcitelněji se však Jdrienovo rozhodnutí projevilo v oblasti sopky Titan. Zrzaví tam čistili vodu od síry a křemíku, jež tato činná sopka neustále vyvrhovala. I na tuto práci bylo nutné vymyslet novou techniku a zpracování křemíku bylo na několik let téměř zastaveno.

„Zavezte mě do Muzea minulosti," poručila Yeuze, když se octli v přechodové komoře stanice.

Musela se setkat s jeho ředitelem. Tisk ho vinil z přílišného protěžování, ne-li přímo z otevřené podpory Obnovitelů Slunce. Právě spisovatel R. si přál, aby byla otevřena stálá výstava o životě před Velkou panikou, před tím, než Zemi pokryly ledovce. Byly tu znázorněny scény z každodenního života lidí a tvůrci se celkem úspěšně snažili vyhnout přemrštěné sentimentalitě, která by pouze velebila násilně přerušený běh minulého života, slunce, zelenou trávu a zpěvavé ptáčky. Ředitel muzea dbal na to, aby výstava zobrazovala i problémy a nedostatky života tehdejší doby. Před rokem 2050 nebylo všechno jen růžové a lidé tehdy, stejně jako i teď, umírali hlady a často i zimou.

První člověk, kterého v muzeu spatřila, byl zase ten cizí stařík, Melkian. Seděl mezi ostatními a listoval si v reprodukcích starých časopisů. Zdvihl hlavu a vypadal překvapený, že ji vidí. Tentokrát snad šlo jen o shodu náhod.

Ředitel muzea Harvey nebyl útoky na svou osobu nijak překvapen.

„Část našich novin dostává pravidelně zakázky na reklamy různého panamerického zboží. Vždycky jsem si myslel, že generální ředitelka Panamerické, Lady Diana, stojí za těmi penězi. Znáte její paranoickou fobii z Obnovitelů. Existence

našeho muzea ji přivádí k šílenství.“

„A přitom Tubus, který hloubí pod ledem mezi oběma póly, bude sám o sobě obrovským muzeem.“

„To jistě, ale postará se o to, aby se v něm ukazovaly pouze negativní, případně trapné a směšné stránky tehdejšího života, veřejné domy například nebo vězení. Prý našli nějaké příšerné vězení někde na jihu Panamerické, mezi tím vším dokonce také mučírny.“

„Ve dvacátém století si lidi taky mysleli, že ve středověku měli kati plné ruce práce a že třeba francouzský Ludvík XI. trávil dny trápením vězňů zavřených v železných klecích. Je tak snadné zkreslovat dějiny.“

Když vyšla ven, Melkian tam ještě stále seděl. Podíval se na ni a čekal. Yeuze odvrátila hlavu. Ten muž věděl, jak skončil Lien Rag, ale ona se to nechtěla dozvědět, teď ne. Necítila se dost silná, aby si znovu připomínala tu tragédii. Po celá léta věřila v jeho návrat a její síly i city byly už vyčerpané.

Zamířila k východu, ale pak se proti své vůli náhle otočila a vrátila se k sedícímu Melkianovi, navenek zahloubanému do četby časopisu. Uslyšel ji a zvedl hlavu.

„Pojďte,“ řekla mu.

Zvedl se, aniž by dal najevo překvapení nebo radost, a šel za ní. Lokokar je vysadil před Akademií Umění a Literatury. Byl to ultramoderní palác, rozkládající se na několika železničních kolejích. Melkian nikdy nic podobného neviděl. Ve výtahu mu Yeuze nevěnovala jediný pohled a zavedla ho přímo do své pracovny.

„Posaďte se, hned jsem zpátky.“

Mohl by tu klidně čekat celé hodiny, v pohodlném křesle s výhledem na prastarou malbu, zobrazující nádhernou harmonii zelených tónů a podivně oblečené mladé ženy.

„To je lesní mýtina,“ řekla vracející se Yeuze, „malíř se jmenoval Corot. Není to ovšem originál, ale kopie podle jedné reprodukce z dvacátého století.“

„Lesní mýtina,“ opakoval zaraženě. „Neumím si představit, co to může být… V muzeu by měli nějakou ukázat.“

„Počítá se s tím.“

Nalila něco do sklenic a jednu mu podala.

„Náhražka pomerančového džusu s vodkou, ale není to špatné.“

Napil se a nápoj mu zachutnal.

„Nakonec jste vyhrál,“ řekla.

„Netoužím po výhře, ale jste jediná osoba, které můžu svěřit to, co vím a co mám.“

„To, co máte?“

Pokýval souhlasně hlavou a pohladil starou záplatovanou kombinézu.

„Přesně tak.“

„Týká se to Liena Raga?“

„Jak jste to uhodla?“

Měla sto chutí vmést mu do tváře, že se podobá šerednému ptáku, co nosí neštěstí. Že vypadá jako ti havrani z Transevropské, co přežili třeskutou zimu. Mlčela však a čekala, až promluví sám.

„Ano, týká se to Liena Raga.“

4

Spisovatel R. položil sluchátko. Právě si rezervoval místenku v Rudém šípu, ultrarychlém vlaku URV, který vzdálenost mezi Titanpolisem a Hot Station překoná za pouhých několik hodin. V Hot Station bude muset přestoupit na expres do Kaempolisu. Prezident nikdy neodpustil městu, že ho před dvanácti lety zradilo, a trestal ho tisíc a jedním, často velice malicherným, způsobem. Mimo jiné i tím, že mu odepřel spojení linkami URV, i když přímá trať tu existovala už dávno; byla však vyřazena z provozu a nakonec určitě zastará a zchátrá.

R. se zrovna chystal jít do koupelny svého nádherného hotelu, když uslyšel poplašnou sirénu. Podle pokynů měl opustit poschodí, kde bydlel, a odebrat se do vestibulu. Mechanicky pohlédl ven velkým prosklenýmvýklenkem a spatřil je přímo nad mohutnou křišťálovou kupolí, která se vypínala nad čtyřiadvaceti dalšími.

„To se mi snad jenom zdá,“ řekl si polohlasně.

Vznášely se tam tři obří vzducholodě. Jejich velikost nedokázal přesně určit, ale ta, která byla nejblíž, musela měřit dobrých sto až dvě stě metrů.

Oněměl strachem i obdivem. Vzdušné koráby se navzdory své hmotnosti pohybovaly velmi ladně. Jeden z nich začal pomalu klesat k centrální kupoli, která se klenula nad impozantním sídlem Společnosti, postaru by se řeklo sídlem vlády. R. byl dobrým znalcem historie a ve starých pojmech se vyznal.

„Vždyť je to šílenství!“

Z gondoly o velikosti dvou za sebou jedoucích vagónů vyrazil dlouhý drát jako žihadlo a zamířil přímo na vrcholek kupole, kde vlála vlajka koncese se znakem sopky Titan a velrybou. Drát se obtočil kolem žerdi a loď znehybněla.

R. si vzpomněl na opatření vyhlášená prezidentem, jimiž bylo těmto plavidlům znemožněno přiblížit se k jeho městu. Prezident dal dokonce vybudovat okružní trať, kudy ve dne v noci projížděly obrněné soupravy vybavené speciálními děly na zaměření těles pohybujících se nad zemí. Až do poslední doby se tato tělesa pohybovala těsně nad povrchem ledovce a s výjimkou jednotek válečné flotily nepřekračovala výšku několika metrů.

R. překvapením nadskočil, neboť z amplionu umístěného hned vedle televize se ozval hlas:

„Žádáme cestující, aby okamžitě opustili své pokoje. Každé výraznější zpoždění bude potrestáno.“

No tohle! Ještě nikdy nic podobného neslyšel. Jak jim někdo může vyhrožovat sankcemi?…

Rozčileně vyšel ven z pokoje a přivolal si výtah. Uvědomil si, že na tomhle poschodí je už poslední. Ostatní už dávno

poslušně sjeli do přízemí. Hotelový vrátný mu otráveně sdělil, že všichni jsou už v obrněných vagónech. „Já nemůžu opustit své místo. Copak jste neslyšel poplach?“ dodal.

„Spal jsem.“

R. vyšel na nástupiště a podíval se na nebe. Vzducholoď, která se zachytila o kupoli nad hlavním prezidentovým sídlem, tam pořád visela. Lidské postavy, na tu vzdálenost úplně miniaturní, právě vytahovaly lehký překlenovací můstek. Byly čtyři, ne, bylo jich pět, a běžely směrem ke kupoli.

„Hej, vy tam, co to děláte? Nemáte právo zdržovat se na nástupišti!“

Otočil se a uviděl obrněnou drezínu, která zastavila vedle něho. Vystoupili z ní čtyři příslušníci železniční policie se zbraní v ruce:

„Budete předveden pro porušení zákona. Zdržovat se na nástupištích při poplachu je zakázáno.“

„Ale já jsem usnul… Víte, co to je? Tam nahoře, ty tři balony?“

Uvědomil si však, že policisté se nahoru nedívají. Obstoupili ho a strkali ho směrem k elektrické drezíně.

„Jsem spisovatel R. Prezident je můj přítel.“

„Nedívejte se nahoru, to je provokace!“

„Hele, já ten ksicht znám,“ řekl jeden z policistů. „Viděl jsem ho v televizi.“

Prohledali ho a vytrhli mu pouzdro na doklady.

„Vážně se jmenujete R.? Jenom jedna hláska?“

„No ano, je to můj pseudonym.“

„Jo, je to fakt ten spisovatel,“ konstatoval jeden z policistů.

Celí nesví si ho prohlíželi. Řidič prudce vyrazil a zpomalil za blokem mobildomů, odkud nebylo vidět na vzducholodě.

„Je mi líto, ale máme své rozkazy,“ oznámil mu šéf hlídky. „Musím vás odvést k vrchnímu soudci.“

„Když myslíte, ale nevěděl jsem, že stát na místě a dívat se do vzduchu je trestné.“

Nenápadně a bez upozornění utahoval trpaslík Kid, tedy prezident, závity platné legislativy. Každodenní život byl pomalu svazován spoustou drobných zákazů, nicméně velmi účinných pro udržení lidí v poslušnosti. Jako například ono oslovení „cestující“, staré tak tři čtyři roky, nebo teď ten příkaz nezvedat hlavu a ignorovat tak přítomnost vzducholodí nad stanicí.

„Nejdřív zavolám Prezidentskou kancelář.“

Prezidentská kancelář! Už se neříkalo sídlo Společnosti, ale Prezidentská kancelář. I ten nový jazyk spřádal síť autoritářského režimu a snad i něčeho horšího.

Nakonec byl R. odveden do obrněného vagónu v blízkosti svého hotelu. Mezi cestujícími poznal několik hotelových hostů. Zůstali tam několik hodin, popíjeli čaj a rozmlouvali. Připadalo mu, že jen málokdo si všiml vzducholodí. Rozhodně o tom nikdo nemluvil a spisovateli nepřipadalo vhodné kompromitovat takovým hovorem lidi, kteří se netěšili stejné ochraně jako on.

Když konečně vyšli ven, byla už tma. Odešel do svého pokoje, připravil si zavazadla a zavolal taxidrezínu, aby ho odvezla na hlavní nádraží. Zdálo se mu, že nahoře ve tmě nad velkou kupolí něco bliká. Nevěděl, co by to mohlo být. Když ale vystupoval z taxidrezíny, uvědomil si, že je to oheň. Neznámí ze vzducholodi určitě rozlili na kupoli nějaký preparát, který vzplanul na křemičitém skle, a úklidovým četám se ho nedařilo zdolat.

První vzducholodi se objevily nad Zemí asi před dvanácti lety. Mluvilo se přinejmenším o jedné, která byla spatřena na různých místech. V té době se spokojovala s vyhazováním letáků a rádiovým vysíláním. Obnovitelé Slunce tak vysvětlovali své názory a především upozorňovali na to, že existují i jiné způsoby komunikace a přepravy. Koleje byly výrazem moci a bohatství Společnosti, udržovaly člověka v porobě. Bylo nutné se od kolejí osvobodit a postavit se tváří v tvář problému extrémní zimy. Například pokusit se opatrně a v průběhu několika generací vzkřísit Slunce.

Pak na dva nebo tři roky vzducholodi zmizely a o Obnovitelích Slunce nebylo skoro slyšet. Ti ostatní, které nazývali Čaroději, se však neustále předváděli. Jejich obřady, různá drobná spiknutí a naivní názory bývaly častým námětem hovorů.

Teď nastala doba velkých vzducholodí, které vzbuzovaly stále větší obavy. Jejich posádky, složené až z desítek mužů, se chovaly čím dál agresivněji. Napadaly osamocené stanice, kde se zásobovaly pohonnými látkami a potravinami, ale kradly i speciální přístroje, především elektroniku, lasery a zbraně.

A teď se přišly vysmát samotnému prezidentovi do jeho křišťálového města. Trpaslík Kid to určitě jen tak nepřenese přes srdce.

Na hlavním nádraží R. okamžitě nastoupil do svého kupé.

Očekávala ho tam delegace intelektuálů, aby mu popřála šťastnou cestu.

„Přijedeme do Kaempolisu,“ slibovali.

R. o tom však pochyboval. Byli to samí rádobyumělci, rádobymalíři, pseudospisovatelé a pseudohudebníci. Všechny opravdové talenty byly v Kaempolisu, nikoliv v hlavním městě, kde se tihle „mistři“ opájeli představou, že řídí kulturní život Společnosti. Měli ostatně podporu prezidenta a často ne právě nejšťastněji ovlivnili jeho rozhodnutí. Umělecky však téměř netvořili. V jídelním voze se R. setkal s vysoce postaveným technikem, který byl na cestě do Hot Station.

„Viděl jste ty ubožáky s těmi jejich létajícími stroji?“

R. kývl opatrně hlavou.

„Nad stanicí je nebylo možné sestřelit. Podařilo se jim překvapit vlak OPV.“

„OPV?“

„Obrana proti vzducholodím… Jsem příslušníkem nové železniční armády, specialistou na raketomety a odpalovací rampy.“

„Už rozumím.“

„Budeme muset vybudovat obranu o hodně dál od stanice a neváhat. Když pomineme moment překvapení, mělo by být celkem snadné rychle je zlikvidovat.“

„Ale odkud jsou?“

„Ze severu.“

Významný technik se s tajemným výrazem naklonil k R.:

„Vybudovali prý ilegální společnost v málo známých oblastech mezi naší koncesí a Sibiřskou. Ostatně doufám, že je tam najdou. Prezident nedávno několikrát přijal jejich velvyslance.“

R. klidně vychutnával své jídlo, jako by ho to příliš nezajímalo. Ve skutečnosti však těm nediskrétním důvěrnostem pozorně naslouchal.

„Říká se, že chtějí znemožnit dokončení Viaduktu na Síti 160. poledníku.“

5

„Zemřel?“

„Zemřel a s ním i dva další, jeho společníci. Jedna žena, míšenka Zrzavých.“

„Leouan?“

„Ano, tak se jmenovala.“

„A jeden stařec, který si říkal profesor, Harl Mern?“.

„Přesněji řečeno etnolog,“ řekla Yeuze překvapená, že pociťuje pouze slabé dojetí.

Po celou tu dobu věděla, že Lien Rag nemůže sedět někde ve vězení. Bylo by se mu podařilo dát o sobě vědět.

„V té době na sebe brali Metaři Věčného života úkol zbavit společnost jejího odpadu. Toto poslání nám bylo svěřeno.“

„Jste jedním z nich?“

„Ano, byl jsem Metařem Věčného života po čtyřicet let. Potom nás napadli silnější a my jsme museli opustit naši Společnost a rozptýlit se. Poznal jsem jiný způsob života a pochopil jsem, že jsem žil v bludu. Život — to neznamená soudit jiné a posílat je na smrt, to neznamená žít v bídě a dobrovolném odříkání. Po celá desetiletí jsem bojoval s hladem a zimou, abych posílil svou vůli, ale nebyl jsem o nic šťastnější…“

„Jak zemřeli?“

„Metaři odsouzené zmrazovali. Zmrazená těla jsme pak ukládali do nákladních vagónů. Bylo jich tam několik souprav.“

Tentokrát se Yeuze zdálo, že omdlí:

„A co jste s nimi dělali?“

„Nechávali jsme je na parkovacích kolejích. Byly tam stovky plných vagónů. Svěřovali nám zločince ze všech stran.“

„Panamerická a Afrikánská mrtvoly kupovaly a pálily je v teplárnách.“

„Já vím, ale my jsme mrtvoly neprodávali. Žili jsme skromně. Všichni se nás báli až do chvíle, kdy nás napadly ty bandy, které přitáhly kdovíodkud.“

„A proč vlastně, byli jste přece chudí?“

„Aby okradli zmrazené mrtvoly. Někteří umírali se svými penězi, šperky, zlatem… Netoužili jsme po bohatství. Banditi nás napadli a na hlavu porazili. Potom naházeli zmrzlé mrtvoly do velkých kádí s vařící vodou, aby je mohli okrást. Viděl jsem to.“

„Vy jste neutekl?“

„Až později. Byl jsem zajatec a musel jsem jim pomáhat házet mrtvé do kádí s horkou vodou. Později jsem uprchl do Afrikánie. Zůstal jsem tam dva roky. A pak jsem se vypravil sem. Nezapomněl jsem na ty dva muže ani na tu ženu.“

„Výčitky svědomí?“

Melkian uvažoval:

„Vlastně ani ne. Jsem Metař od nejútlejšího dětství a rodiče jimi byli také. Vykonávali jsme vše, co nám bylo uloženo.“

Znovu naplnila skleničky a on se s úsměvem chopil té své:

„Nikdy předtím jsem nepil alkohol, ani nejedl maso.“

„Kdo vám zaplatil za likvidaci Liena Raga a jeho dvou společníků?“

Melkian položil na stůl prázdnou sklenku:

„Nevím. Patřil jsem k nižším členům, pouze soudci věděli, kdo platí.“

„Nikdy jste se o tom nedozvěděl nic bližšího?“

„Tehdy mě to nezajímalo. Je mi líto.“

Vstala a šla se podívat z proskleného okna. Venku už možná byla tma, ale osvětlení města bylo dokonalé a vyvolávalo iluzi slunečního světla. Reflektory, které osvětlovaly gotické kupole podobné chrámovým vitrážím, se právě rozzářily.

„Takže jste sem přijel jen proto, abyste mi oznámil, že zemřel. Jak jste se dozvěděl mé jméno?“

„Mluvili o vás, o tomto městě, o jeho synovi Jdrienovi a spoustě dalších věcí. O věcech, které se mi zdály nesmírně důležité.“

Yeuze si znovu sedla a omluvila se. Musela ještě zatelefonovat několika lidem. Dnes večer se musí zúčastnit jednoho večírku, a až se kolem jedenácté vrátí domů, čeká ji debata o projektu malířské školy. Pak se ho ještě zeptala:

„O jakých věcech ještě mluvili?“

„Navzdory blízké smrti stále diskutovali o velmi závažných tématech. Například o původu Zrzavých… A taky o

lidech, co přiletěli z jiné planety, aby nás zachránili… Ale na všechno si už nevzpomínám.“

Yeuze se vyhýbala jeho pohledu. Cítila, jak v ní stoupá vražedná nenávist.

6

Tlustý Zrzavec s rozpláclým obličejem se zašklebil a Jdrien ho oslovil:

„Posmíváš se mi, myslíš si, že nejsem opravdový Muž z Chladu, protože potřebuju tyhle kožešiny a úkryt, abych se v noci chránil před mrazem.“

Zrzavci překvapením poklesla vystouplá čelist. Jdrien si rozhalil kožešiny a ukázal na chlupy, které mu vyrůstaly na břiše a stehnech:

„Stačí?“

Zbytek kmene hleděl na posměváčka s nelibostí. Ten se uklonil na znamení omluvy a Jdrien nalezl v jeho myšlenkách pouze zmatek a rozpaky.

„Zapomeň na to, i tak jsem tvůj přítel Netrap se tím.“

Jdrien pak vešel do svého iglú a zbytek kmene nechal venku. Občas se mu jeho osamění zdálo natolik nesnesitelné, že toužil všeho nechat a vrátit se zpět k Lidem z Tepla, k Yeuze, která se o něho po celá léta starala.

Už několik týdnů navštěvoval západoaustralské kmeny. Vyzýval je, aby už nepracovaly pro Lidi z Tepla, aby se vrátily ke svým dávným loveckým zvykům a rybolovu.

„Lovci z Tepla vám kradou tulení jezera a kolonie tučňáků a vy je necháváte. Můžete se přece uživit i jinak než žebráním ve stanicích, tříděním odpadků a oškrabáváním námrazy na kupolích měst.“

Mnozí ho poslouchali, ale ne všichni. Některé kmeny už dávno zapomněly, jak se loví zvěř a chytají ryby. Bylo tak snadné usadit se v blízkosti nějaké stanice, kde si byli jisti, že nezemřou hlady, dokonce ani nemuseli oškrabávat led. Ti divní lidé, co žili v Teple, nevěděli, co s odpadky, a byli celí šťastní, že se o ně Zrzaví postarají.

Jdrien se natáhl a zachumlal se do kožešin. Byla mu hrozná zima. V iglú nebylo moc teplo. Teplota sice neklesla pod minus dva nebo tři stupně, on ale potřeboval aspoň deset nebo patnáct, aby se cítil opravdu příjemně. Přežil by až do minus deseti, ale jeho smysly nedokázaly za těch deset let vymazat vzpomínku na vlahé teplo a pohodlí.

Zavřel oči a sondoval mozky Zrzavých sedících venku. Byli jeho návštěvou poctěni. Čekali na něj už tak dlouho. Nerozuměli však vždy smyslu jeho kázání. Požadovaný návrat ke zvykům předků je uváděl do rozpaků. Také je totiž fascinoval Svět Tepla, i když by v něm nepřežili ani hodinu.

Kdykoliv zavítal k nějakému kmeni (někdy to byly pouze malé izolované tlupy), vyprávěl jim svůj příběh. Mluvil o své matce Jdrou a zvlášť o svém otci, Lienu Ragovi: „Slyšeli jste někdy o mém otci, který zmizel před deseti lety někde v těchto končinách?“

Občas se mu dostalo neurčitých informací. Byly to však jen mnohokrát opakované historky, předávané z jednoho kmene druhému a čerpané z rozhovorů Lidí z Tepla. Nikdy se nedozvěděl nic přesnějšího.

V iglú zůstal ležet několik hodin a přemýšlel o tom, co jim řekne. Aby na něj nezapomněli a aby se jeho návštěva vryla do myslí Zrzavých, mluvil k nim vždycky při velkém ohni, který nechal zapálit z kusu zmrzlého oleje. Dvacetičlenná skupina, která ho doprovázela od Skládky, s sebou vezla na saních z velrybích kostí a tuleních kůží mnoho věcí. Taky spoustu kožešin. Obvykle však byly kmeny o jeho příjezdu informované a postavily mu iglú. Některé si ostatně stavěly iglú odjakživa, aby se chránily před zuřivými vichry. Každým dnem se blížili k neblaze proslulé Indické propadlině, kde vítr dosahoval v nárazech rychlosti až čtyři sta kilometrů v hodině.

S příchodem noci vzplál oheň a plameny šlehaly do výše. Kmen utvořil v uctivém odstupu kolem ohně kruh a fascinovaně pozoroval to zářící světlo. Jdrien obvykle hovořil a chodil přitom kolem ohně. Vyprávěl jim příběh o Lidech z Chladu, jejich vlastní příběh. Nadšeně ho poslouchali, milovali až do omrzení opakované a stále vylepšované legendy, zvlášť měl-li vypravěč herecký talent. A Jdrienův přednes byl dokonalý.

Když se však pustil do líčení budoucnosti, když je povzbuzoval, aby se nebáli vrátit se ke svobodnějšímu způsobu života, méně závislému na Lidech z Tepla, jejich nadšení ochablo. Jdrien přerušil vyprávění a pátral v jejich myslích. Nalézal tam však jen nudu, pochybnosti a dokonce i odmítnutí.

A tehdy se Jdrien postavil zpříma před jednoho z pochybovačů a namířil na něj prst:

„Tak ty mě už nechceš poslouchat. Myslíš si, že tu vykládám nesmysly. Říkáš, že je lepší hrabat se v odpadcích Lidí z Tepla a hledat tam potravu. Nevíš, jak zabít tuleně, stáhnout z něho kůži, oddělit tuk od masa. A co vejce tučňáků nebo racků, ty umíš vyslídit? My vás ale těm starým způsobům můžeme naučit. Hned zítra vám moji společníci ukážou, jak na to.“

Jeho telepatické schopnosti nesmírně působily na ty prosté tvory a Jdriena trápily výčitky svědomí pokaždé, když je použil. Uměl taky na několik sekund úplně paralyzovat vůli člověka, proměnit ho v sochu. Bylo to nesmírně působivé. Požádal třeba nějakého dobrovolníka, aby se na něho vrhl. Vzhledem k mírné povaze těchto kočovníků ho stálo značné úsilí, než přesvědčil jednoho z nich, aby se s ním pral. Když však nakonec útočníka na dálku znehybnil, často ve velmi komickém postoji, ostatní z toho byli vyděšení a jejich respekt, aniž sám chtěl, ještě vzrostl. A tak se pro Zrzavé stal jeho božský původ naprosto nezvratnou záležitostí.

Ten večer mluvil dlouho o svých rodičích, o své matce Jdrou, která kdysi žila na severu, na území velké Transevropské společnosti.

V tichu mezi větami bylo slyšet hluk konvojů na železniční síti, velmi vzdálené od tohoto místa. Byla to důležitá síť tratí spojujících Afrikánii a Australasijskou. V dálce pak probleskovala světla stanice, kam Zrzaví chodili oškrabovat námrazu a třídit odpadky.

„Můj otec se jmenoval Lien Rag a měl rád váš lid. Když se setkal s mou matkou, už nikdy na ni nezapomněl.“

Jdrien vyprávěl a v dálce svištěly vlaky, jejich hluk doléhal až k nim, pravidelně sílil a zase v dálce slábl. Jdrien viděl sám sebe jako dítě v teploučkém kupé ve společnosti Yeuze. Připravovala mu lahodné teplé nápoje, obklopovala ho něžností a péčí.

V těch okamžicích se odmlčel, díval se na své bratry a měl chuť jim říct, že jen blufuje, že všechno, co jim říká, je podfuk, že se nikdy nemůže stát jedním z nich, protože se naučil mít rád věci, o nichž oni nemají ani zdání. Trpěl neustálou zimou, zmrzlou stravou, kterou musel dlouho žvýkat, než ji mohl polknout, zatímco jim to nedělalo žádné potíže. Snil o měkkém lůžku, kam by si s rozkoší lehl s roztouženou dívkou po svém boku. A zatím se musel spokojit s prchavým objetím žen, které byly nepochybně milé, ale velice vzdálené jeho ženskému ideálu.

Připadal si jako podvodník, který káže bez přesvědčení. Velmi dobře chápal, že ti lidé se raději spokojili s vybíráním odpadků, než aby kvůli obživě nasazovali život a zabíjeli tuleně pomocí rampouchů. Museli přitom najít tepnu a prorazit ji, strefit se pokud možno hned napoprvé a pak čekat, až zvíře pojde. Někdy se stalo, že se obrovské zvíře potopilo a už nevyplavalo, dalo přednost smrti pod ledem.

A Zrzaví mu navíc nerozuměli, i když se snažili ho poslouchat. Říkali jim, že z Chladu a Tepla se zrodil Mesiáš, který přišel na tuto zemi, aby smířil oba živly a obě rasy, které na nich byly závislé. Ale tenhle Mesiáš jim teď kázal, aby se vzdálili od Tepla a vrátili se ke svému toulavému životu.

Jdrien chodil kolem dohasínajícího ohně. Jeden z jeho společníků se ho posunky zeptal, jestli má ještě přiložit kus zmrzlého oleje, ale Jdrien zavrtěl hlavou. Bylo zbytečné prodlužovat představení, byl unavený.

Rychle ukončil kázání a vrátil se do iglú. V duchu zaregistroval zklamání svých posluchačů. Zavrtal se do přikrývek a pokoušel se usnout, ale v tichu ledových polí se hluk železnice stával nesnesitelným. A nebyl to jen hluk. Led přenášel vibrace a Jdrien se cítil mizerně. Tento kmen se už nedokáže odpoutat od Železniční společnosti, na které je dobrých třicet let závislý. Nevzdálí se od tratí ani od stanice pod skleněným zvonem.

A co když byla věštba falešná? Co když sbližování mezi oběma rasami musí být postupné a pomalé, musí jít cestou lemovanou porobou a překážkami? Až do té doby, než se Zrzaví adaptují na vyšší teploty a ti druzí budou mít odvahu vyjít ze své pyšné izolace.

Oheň venku uhasínal a všichni usínali v zimě, která se přiblížila k minus padesáti stupňům. Naštěstí bylo téměř bezvětří.

„Když jsi odešel," řekl Jdrien v duchu svému otci, „nebylo mi ani osm let. Potřeboval jsem tě, abych pochopil, co mě čeká, ale tys mě opustil. Vyprávím vlastně lži, protože jsi mě opustil velmi brzy. Byl jsem pro tebe příliš těžkým břemenem."

7

Vrchní výhybkář Lichten byl přijat v kanceláři generálního ředitele Společnosti v Prezidentském paláci. Nejvyšší křišťálová kupole nad ním byla obklopena lešením. Škody způsobené vzdušnými piráty před několika dny bylo třeba dát do pořádku.

„Mám výsledky šetření," oznámil vrchní výhybkář svému protějšku v křesle. V duchu ho pořád nazýval Kidem.

Trpaslík Kid ztloustl a na jeho kulatém, odulém obličeji už nebyly znát téměř žádné pocity. Jako by se ten přírodou postižený, ale přitom mocný člověk obalil sádlem jako brněním. Říkalo se, že se přejídá a taky že hodně pije.

„Co se vlastně přihodilo?"

„Byla to záškodnická akce, prezidente. Ty tři vzducholodi se objevily z ničeho nic, každá z jiné strany. Naše mobilní baterie jim nedokázaly čelit a plavidla během několika vteřin překročila palebnou bariéru. Jakmile se octla nad Titanpolisem, bylo vyloučené je sestřelit, aniž by hrozila katastrofa."

„Cožpak nefungovaly radary?"

„Ti neznámí…"

„Žádní neznámí, jsou to Obnovitelé. Vím, že je zakázáno používat toho označení, ale mezi námi se ho můžete držet."

„Dobrá. Tak Obnovitelé udělali obrovské pokroky v pilotování těch nestvůr. Dokážou letět velmi nízko a vůbec skvěle překovávají víry a vzestupný pohyb vzduchových vrstev. Radary zachytily nějaký velký předmět, ale mysleli jsme, že jde o bojovou jednotku i s její nadstavbou. Po téhle zkušenosti budeme muset nakrmit naše radarové počítače katodovými spektry všech důležitých složek naší bojové flotily."

„Souhlasím," kývl prezident. „Vydal jste příslušné rozkazy?"

„Bude to trvat několik týdnů, než budou všechny radary naší ostrahy náležitě vybaveny. Dále musíme počítat s velkým obranným obchvatem v okruhu sta kilometrů od města a s obrněnými vlaky, které by se pohybovaly v obou směrech. Sestřelit některou z těch vzducholodí je velmi riskantní. Měří až dvě stě metrů a jsou důkladně naložené, unesou totiž až sto tun materiálu i s posádkou. Kdyby se některá z nich rozbila na trati nebo nedejbůh přímo nad městem, bude to katastrofa."

Prezident se na svém pojízdném křesle přemístil až k velké mapě zobrazující hlavní město a okolí. Lichten se postavil vedle něho. Prezident se už neodvažoval, tak jako dřív, vyskočit z křesla a pobíhat po kanceláři na svých krátkých nožkách. Dával teď přednost křeslu na elektrický pohon. Od té doby, co tak ztloustl, pohyboval se nemotorně, s nohama široko rozkročenýma. Stejnou měrou, jak rostla jeho prestiž představitele jedné z největších společností, stával se stále citlivějším na svůj zevnějšek. Říkalo se, že už chybí jen málo, a stane se druhým největším železničním šéfem planety, hned za Lady Dianou, která i navzdory vysokému věku řídila Panamerickou pevnou rukou. Zahraniční média stále častěji mluvila o Společnosti Titána, dokonce o Říši Titána, a prezident to považoval za velmi nevhodnou narážku na svou drobnou postavu.

„A náklady?"

„Vysoké, velmi vysoké. Velký obchvat přijde zhruba na sto miliard kalorií."

„To je hodně drahé."

Prezident si prohlížel mapu. Bylo by skutečně možné vybudovat efektivní obranný systém OPV, jaký dosud nikde neexistuje. Za nějaký čas ale stejně najdou způsob, jak ho obejít.

„Proč jsme to právě my, Společnost Mořského ledovce? Nejliberálnější, nejdemokratičtější společnost? Tihle Obnovitelé si nás zvolili za terč místo Panamerické nebo Sibiřské. Blokují postup prací, Viadukt se nehne z místa. Postavíme sotva kilometr za týden, zatímco dřív jsme stihli deset kilometrů za jeden den. O Síti 160. poledníku ani nemluvím, tam se práce úplně zastavily."

Vrátil se ke stolu a popadl jeden spis.

„Ty nájezdy nás zruinují. Mám tady detailní rozpis náhrad škod a nákladů vynaložených na boj proti těm vzducholodím. S penězi vyhozenými na tyto účely bychom mohli financovat stavbu Viaduktu až na panamerický pevninský ledovec. Taková je bohužel pravda."

Vrchní výhybkář skoro nepřátelsky mlčel, jako by se ty finanční oběti rozuměly samy sebou. Ovšem byl to především on, který nikdy nezapochyboval o neomylnosti Železniční společnosti. Zároveň byl i policistou, velitelem vojenských sil.

„Před deseti lety jsem se zmýlil, když jsem ignoroval tu první vzducholoď. Odmítl jsem s nimi komunikovat i prostřednictvím vysílačky."

„Jednal jste v souladu se zákonem."

„Ovšem, ale urazil jsem je, a to se v politice nevyplácí."

„Nemohl jste přece vyjednávat s těmi bandity. Chtějí zničit náš svět, naši společnost a…"

„To já vím, Lichtene, vím… Ale pár slov jsem jim věnovat mohl. Mohl jsem s nimi navázat krátkodobý kontakt, a tak možná zabránit tomu, co se dnes děje. Věřte mi, diplomacie je stále ještě nejlepší způsob, jak vést válku. Ale teď už můžu jen odrážet rány. Každý vstřícný krok z mé strany budou totiž považovat za kapitulaci."

„Když se nám podaří sestřelit jim pár strojů, tak se snad stáhnou."

„Prý jich mají aspoň dvacet."

„Nikdy jsme jich neviděli víc než pět najednou."

„To není tak málo. My taky máme deset křižníků na kolejích, a přesto můžou naši sousedé říct, že nikdy neviděli najednou víc než dva nebo tři."

„Jak se rozhodnete v otázce obranného obchvatu?"

„Musím si to promyslet. Sto miliard kalorií, pět set milionů dolarů, to je příliš nákladné. Musíme najít méně náročné řešení. Máte vůbec nějaké informace o té Společnosti Vzducholodí?"

Vrchní výhybkář zamrkal. Nazvat takhle bandu lupičů, která používá zakázaného dopravního prostředku, mu připadalo naprosto nevhodné.

„Prý je to někde na málo známém a blíže neurčeném území…"

Přistoupil k mapě světa v zadní části místnosti:

„Někde tady, mezi 30. a 40. rovnoběžkou a v blízkosti linie změny letopočtu."

„To není moc přesné určení."

„Velice staré Železniční instrukce z roku 2190 tvrdí, že v té oblasti existuje ještě pár tratí, ale pouze jedno nebo dvoukolejných. Ta oblast je už velice dlouho neobydlená."

„Kdysi se mluvilo o nestvůrné amébě, co tam řádila a terorizovala všechno živé."

„Nu," ušklíbl se pohrdavě výhybkář, „to byla možná jen šikovně vymyšlená pohádka, kterou místní lidi pustili do oběhu, aby se nikdo neodvážil rušit je v jejich nekalých rejdech…"

„Lien Rag tu nestvůru viděl a nesmírně barvitě mi ji popsal."

„Ať tak či tak, už pár let se o ní nikdo nezmínil. Máte v úmyslu vyslat do té oblasti misi?"

„Ještě nevím… Ty vzducholodi se nikde jinde neobjevují, ani v Sibiřské ani v Panamerické. Byli bychom se mohli spojit, podniknout nějaké společné akce."

„Naše rozvědky se v obou Společnostech pokoušejí něco zjistit, ale není to snadné."

Prezident nehnul ani brvou. Moc dobře věděl, co si má myslet o špionážní službě Výhybkářů. Tato mezinárodní, po celém světě jemným předivem ambicí propojená kasta měla tajnou ctižádost vládnout světu, a proto cenzurovala získané informace, pokud se jí jakýmkoli způsobem zdály nebezpečné. Bude muset zorganizovat jinou výzvědnou službu, ale zatím nevěděl o nikom ze svého okolí, kdo by byl takového úkolu schopen a byl zároveň diskrétní.

„Jaké máte rozkazy pro případ příštího nájezdu?"

„Stále stejné, dokud nebudou ve všech systémech ostrahy instalována katodová spektra naší bojové flotily. A co kdybychom jim nastražili past, například na východě?"

8

Yeuze se už dva dny pokoušela nemyslet na Melkiana. Stařec se jí ostatně taky vyhýbal, teď už ho nepotkávala tak často. Trval na tom, aby si jeho vyprávění přišel poslechnout i Jdrien. „To, co mám na srdci, se týká především Lien Ragova syna."

„Už nežije tady, cestuje po krajích hodně vzdálených od naší Společnosti. Rozhodl se, že se vrátí k lidem matčiny rasy, káže mezi vzdálenými kmeny a přesvědčuje je, aby se vrátili k nezávislému, přírodnímu způsobu života."

Melkian jí nevěřil. Nedohadoval se s ní, ale rozhovor ukončil. Marně se ho snažila zdržet. Měla ostatně zavolat železniční policii, ale nedokázala se k tomu odhodlat.

R. se konečně vrátil a vyprávěl jí příhodu se vzducholoděmi. Rychle však pochopil, že ji to v téhle chvíli nezajímá. A tak ji nechal mluvit o Melkianovi a jeho prvních odhaleních.

„Lien je mrtvý. Stalo se to v nějaké miniaturní Společnosti, kde žila sekta fanatiků, kteří si říkali Metaři Věčného života. Nikdy jsem o nich neslyšela."

„Já ano. Kdysi měli žáky dokonce i v Panamerické."

„Zabili je tak, že je zmrazili. Byl to totiž jejich úkol, očistit planetu od všech, kteří překáželi jejich ideálu."

R. se pokusil s Melkianem setkat, ale ten, zocelený léty odříkání, se nenechal zaskočit ani zastrašit. Bloudil po stanici a prohlížel si nejzajímavější místa. Často chodil do koncertní síně a poslouchal zkoušky velkého orchestru. Hudební těleso mělo víc než stovku členů a stávalo se slavným i v zahraničí. Mluvilo se o přípravách na velké turné po nejznámějších světových stanicích, které by se mělo uskutečnit ve speciální vlakové soupravě. Yeuze měla zajistit podmínky pro nejméně tři roky dlouhou okružní koncertní cestu.

Melkian pilně navštěvoval i Univerzitní knihovnu stanice a R. se podařilo zjistit, že se stařec intenzivně zajímá o dějiny katolické církve z prvního tisíciletí křesťanské éry.

„Moc toho tady nemáme," informoval ho ředitel knihovny. „Musí projít desítky svazků, aby získal alespoň pár informací, ale je nesmírně vytrvalý. Každý večer ho musí služba upozorňovat, že se knihovna zavírá."

„Dějiny katolické církve z prvního tisíciletí," divila se Yeuze, když jí to R. sdělil, „co vlastně hledá? Jeho sekta neměla s katolicismem nic společného."

„To tedy ne. Dokonce ani nevěřili v žádného boha, ale v mravní řád, jehož základem byla čistota a bělostná panenská neposkvrněnost ledovce. Chtěli očistit svět od špíny způsobené lidským pokolením. Původně to byli specialisti na čištění vagónů. Dováželi k nim vlakové soupravy, které Metaři uklízeli, cídili, leštili, až se leskly jako nové. Postupně se věnovali úklidu všeobecnějšímu, abstraktnějšímu, dalo by se říct."

Jednoho rána se Yeuze vypravila do starcova hotelu. Starý muž právě snídal v místní malé jídelně. „Za celý svůj život jsem nic tak dobrého nejedl. U nás byly jen obilné a sójové klíčky, občas trochu mléka a vajec v prášku, nikdy jsme nejedli maso."

Natíral si chleba máslem a umělou marmeládou a Yeuze mu vysvětlovala, jak pokračuje výstavba skleníků a rozšiřuje se pěstování dalších a dalších druhů potravin.

„Vysazujeme ovocné sady, zakládáme dokonce vinice. Samozřejmě že se v ničem nepodobají těm minulým. Šťastnou náhodou se ve vykopávkách pod ledem najdou občas kousky klonů. Z těch zbytků potom botanikové v laboratořích dokážou vypěstovat původní strom nebo sazenici. Spolyká to spoustu energie, ale díky velrybímu tuku a horké vodě ze sopky Titan není obtížné vyrobit velké množství tepla. Nyní jsme už soběstační ve spoustě výrobků. Dokonce ani Panamerická se nemůže pochlubit takovou rozmanitostí, protože tam mají hlavní slovo ziskuchtiví akcionáři. A potom stavba toho nekonečného severojižního tunelu spolyká většinu jejich ročních zisků."

Melkian přestal žvýkat:

„Tady, na periferii výstavné stanice, je taky hodně chudých."

„Já vím, to jsou předválečtí obyvatelé, nikdy se nechtěli přizpůsobit nové společenské orientaci stanice. Kdysi se to tady hemžilo lidmi, bylo tu obchodní centrum, lidi lační peněz, ale zároveň zhýralí a poživační. Ti na periferiích jsou potomci z těch dob. Jsou to bývalí správci, úročníci, prostitutky, zkrachovalí obchodníci… A všichni kolaborovali s nepřítelem."

„A vy je teď trestáte?"

„Trestají se sami."

Yeuze raději změnila téma, věděla totiž, že to není tak docela pravda. V houfu těch vyděděnců byli lidé nezajímaví, těch však bylo jen málo. Zbytek tvořili nezaměstnaní, kteří už nikde nenacházeli práci. Před chvílí mluvila o obrovských sklenících produkujících nejen potraviny, ale i suroviny pro průmyslovou výrobu. Lidé, kteří pracovali a i dlouhodobě žili v tomto prostředí, začali za nějaký čas trpět nejrůznějšími nemocemi. Bakterie, které zničil mráz, znovu ožívaly v teplé vlhkosti skleníků, jako například tuberkulóza nebo na jednom místě dokonce i mor. Ostatně pro všechny nádeníky bez kvalifikace stejně nebylo dost práce a nezaměstnaní se zákazem pobytu v Titanpolisu a v Hot Station se stahovali do Kaempolisu, kde dostávali stálou podporu — dva tisíce kalorií na otop a na jídlo. Dva tisíce kalorií v poukázkách, nikoliv hotové peníze. Město bylo naštěstí slušně vytápěné, v centru bývalo venku i patnáct stupňů a na periferiích se teplota držela na osmi až deseti stupních.

„Melkiane, chci vědět, o čem Lien Rag a jeho přátelé mluvili ve své cele."

„Jeho syn Jdrien se už vrátil?"

„Pochybuji. Může zůstat na cestách celé měsíce."

„Já počkám."

„Nevěříte mi?"

„Nechci se zmýlit už na samém konci svého života. Příliš dlouho jsem bloudil."

9

Meziledovcový Viadukt už překročil pátou tisícovku kilometrů směrem na východ. Nikdo přesně nevěděl, kolik ještě schází k americkému pevninskému ledovci, ale nejspíš ještě jednou tolik. Prezident byl přesvědčený, že Viadukt už je na úrovni bývalého Velikonočního ostrova, i když daleko severněji.

Pro pracovní čety, které se bez přestávky střídaly v práci, byla celá tato oblast příliš rozlehlá, podivná a strašidelná. Po týdnu práce stráveném na konci světa měl každý nárok na tři dny odpočinku v libovolné stanici v týlu. Říkalo se týl,

jako by byli na frontě, ale určitá podoba tu byla. Ztráty na životech šly do stovek: nehody, záchvaty šílenství, zabití následkem rvaček. Alkohol a prostitutky nakonec zakázali, čímž jen vzrostlo všeobecné napětí a podrážděnost. Na stavbě se vyprávělo, že Viadukt se nikdy americké pevniny nedotkl, a to z jednoho prostého důvodu: Země už nebyla kulatá, ale placatá.

Prezident zorganizoval informační kampaň zaměřenou na oživení obecné paměti v některých zcela přesně vymezených bodech. V letech 2100 až 2150 už existovala v těchto ztracených končinách malá železniční síť spojující Panamerickou s nejzápadnějšími oblastmi, které se později staly součástí Australasijské federace. Zbytky této tratě, koleje, výhybky a pražce, dělníci běžně nalézali. Někdy dokonce narazili na ztracenou stanici.

Právě tyhle maličké stanice, zapomenuté na té ztracené vartě už skoro dvě stě let, silně působily na ty tvrdé chlapy, dobrodruhy a horké hlavy schopné všeho, jen když dostanou pořádně zaplaceno.

Dvě takové stanice, změněné v bloky ledu, byly nalezeny na dvou obrovských ledových krách plovoucích v mořských úžinách.

V těchto oblastech byl mořský ledovec křehký, lámal se na kry velké jako celé ostrovy a stával se postupně hříčkou oceánu. Ten ho narušoval, vytvářel vnitřní moře, jezera a hluboké mořské zálivy. Oceán se tu oteploval působením podmořského sopečného pohoří, které bylo stále činné. Na některých místech dosahovala teplota vody až neuvěřitelných dvaadvaceti stupňů. Okolní vzduch byl vlahý a čety mohly pracovat bez kombinéz.

Uvnitř oněch miniaturních zledovatělých stanic, do jejichž nitra mohli proniknout jen s pomocí hořáků, nacházeli stavbaři truchlivé pozůstatky. Často objevili celé početné rodiny: dvě děti, rodiče a babičku. Zemřeli většinou na kurděje a v naprosté bídě. Přežívali jen díky rybolovu, ale zůstali osamoceni, jejich stanička na kře bloudila v proudech vnitřního moře.

Nakonec byla ustavena zvláštní skupina, která měla za úkol likvidovat tyto pochmurné svědky někdejších dramat. Jakmile byla některá ze staniček objevena (předpokládalo se, že na každém druhém kilometru nějaká bude), okamžitě ji vyhodili do vzduchu a použili přitom tak účinné výbušniny, že z ní nezbylo nic než prach. Fámy se však šířily dál.

Neuplynul ani týden, aby některý z dělníků neutekl. Vypověděli smlouvu a zmizeli, obyčejní dělníci stejně jako inženýři. Navzdory vysokým platům, různým výhodám, dnům odpočinku. Prezident, který právě spěchal na nejzazší cíp staveniště, měl v aktovce podrobný tlustospis na toto téma.

Monotónnost linie Viaduktu vzbuzovala nevolnost a po určité době dokonce hrůzu. Proto se architekti snažili rozbít jednotvárnost stavby i krajiny výstavbou ultramoderních kompozic, s rozlehlými parky určenými k odpočinku nebo nápaditě upravenými prostorami kolem odboček. Velké, nové, dobře vybavené a moderní platformy, rozmístěné podél Viaduktu v pravidelných intervalech, očekávaly nové osídlence. Ti se však nijak nehrnuli, i když se jim nabízely různé prémie navíc. Někteří z nich podepsali závazky, aby získali vstupní vízum, skončili však ve velkých stanicích, kde nenacházeli práci a živořili z podpory jako nezaměstnaní.

A přece Společnost Mořského ledovce nabízela nekonečné možnosti. Dodávky energie byly díky teplé vodě oceánu a technicky skvěle řešeným čerpadlům velmi levné. Podél pilířů Viaduktu, zvláště těch, které byly zapuštěny v ledovci, se množily kolonie zvířat: tuleni, mroži, lachtani, tučňáci. Také největší velryby se objevovaly ve zdejších mořských proudech. Některé prý váží skoro tisíc tun, ale prezident ještě nikdy tak obrovskou velrybu neviděl. Ovšem těch dvou až třistatunových byly spousty. Ostatně část kytovců zpracovávaných na periferii Kaempolisu pocházela z rybářského centra přímo uprostřed Mořského ledovce.

Byla tady hojnost ryb všech možných druhů a podnikatelé, kteří zde založili závody na zpracování ryb, toho nelitovali. Každý den odjížděly desítky vagónů směrem na západ.

Lidé tu pracovali, prosperovali, ale ten pocit tupé úzkosti byl všudypřítomný. Ta na okraj vědomí zasunutá úzkost připomínala, že zcela nečekaně může přijít katastrofa. Viadukt se může rozlomit na kusy a zmizet v oceáně. Noví osadníci, pokud přežijí první ničivou destrukci, zůstanou sami, v izolaci, kdovíjak dlouho. Kdo by je přijel zachraňovat, když peníze i technické prostředky chybějí?

Obnovitelé se rozhodli udeřit právě tady. Přesně na 4500. kilometru Viaduktu. Neriskovali vůbec nic. Jednoho krásného dne se vzducholodě vydaly na cestu, aby přeletěly tu nesmírnou ledovou rozlohu, přerušovanou jen oceánem. Dnes už mohly převážet obrovské množství paliva a stávaly se stále pohyblivějšími a nezávislejšími, mohly se vydávat i na dlouhé okružní, plavby.

Malé stanice nahlásily jejich přítomnost, ale najednou nic, vzducholodě se ztratily a prezident předpokládal, že se vydaly směrem na jihovýchod, do centrálních oblastí Panamerické. Na Viadukt nepomyslel ani ve snu.

Čtyři vzducholodě vylodily na 4500., 4503. a 4510. kilometru své muže a komanda se dala do díla zkázy. Jejich ruční lasery, napájené výkonnými elektrogeny, byly navzdory zmenšení nesmírně výkonné.

Zničili deset kilometrů Viaduktu. Byl skutečně zničený. Upevňovací kotvy a pilíře byly zpřerážené a rozřezané oblouky držící vozovku odpluly, neseny mořskými proudy. V napadené oblasti Viadukt překlenoval širokou mořskou úžinu, která v nejužší části měřila třicet kilometrů. Těch deset kilometrů Viaduktu představovalo čtyři měsíce perné práce a dvě miliardy kalorií. K upevnění a stabilizaci nosných pilířů bylo třeba zajistit speciální instalaci kabelů. A najednou to bylo všechno pryč, pracoviště na cípu zůstala na mnoho týdnů odříznuta od zásobovacích základen i od civilizace. Dvě stě mužů čekalo na evakuaci a nikdo nevěděl, jak to provést. Dvě stě mužů se zásobami potravin sotva na týden. Nikdo nepředpokládal, že by deset kilometrů již hotového Viaduktu mohlo jednoho dne takto náhle zmizet.

Přesně na 4500. kilometru prezident nařídil, aby jeho lokoraketa výrazně zpomalila ze dvou set padesáti na padesát kilometrů v hodině. Nakonec nechal svůj závodní stroj zastavit na parkovací koleji, vystoupil a šel si sám ověřit rozsah škod.

Záchranářům se podařilo narychlo zkonstruovat malé překlenovací oblouky a obnovit alespoň jednu kolej. Tam, na druhém konci, se lidé rvali kvůli pár kouskům jídla nebo taky pro nic, protože umírali strachy. Nikoho nenapadlo jít na

ryby nebo na lov. Seděli zavření v pohodlných vagónech, fňukali nad nedostatečným topením, rozčilovali se kvůli přídělovému systému potravin a několikrát denně se mrzačili v zuřivých rvačkách všech proti všem.

Když se k nim konečně dostali, z dvou set dělníků bylo osm zabitých a čtyřicet vážně zraněných. Ti ostatní byli evakuováni v nemocničních vlacích železniční policie a po celé měsíce museli zůstat v ošetření. Pouze dvanáct z nich bylo ochotno se znovu vrátit na čelo stavby.

Prezident spěchal k poškozenému staveništi a kožich vláčel za sebou. Měl ho až na zem a vypadal v něm jak medvědí novorozeně. Věděl, že peníze docházejí a že brzy bude muset ještě citelněji omezit výdaje. Pomýšlel už i na vyhlášení celosvětové půjčky, která by byla garantována akciemi Viaduktu, ale obával se o kurz své kalorie, měl strach, že přizná-li veřejně nedostatek prostředků, jeho měnu to prudce devalvuje. Na opravené části zničeného mostu se zatím spokojili se čtyřmi kolejemi, aby zásobování na čele stavby nevázlo.

Pouze čtyři koleje, a přitom tak široká vozovka jich mohla pojmout desetkrát víc. Konstruktéři Viaduktu počítali s tou největší možnou zátěží.

„Udrží dokonce i těžké křižníky a obrněné válečné transporty, které nám sem pošle Lady Diana," posmívali se pomlouvači a nepřejícníci.

Nemýlili se, jak soudil prezident. Lady Diana je mohla napadnout právě z této strany, dobře totiž věděla, jak by váhal nechat vyhodit do povětří to mistrovské umělecké dílo.

Jeden patolízal mu jednou horlivě dokazoval, že dříve by bylo jeho dílo patrné i z Měsíce. Jiní zas Viadukt nazývali Čínskou zdí. Jenomže Měsíc už neexistoval: vířil v podobě hustých mračen prachu kolem Země a zakrýval Slunce. A Čínská zeď zmizela, ležela v troskách pod ledovou masou.

Kid byl posedlý vztekem, zuřivou nenávistí proti Obnovitelům, kteří ho zasáhli přímo do srdce. Dobře si to spočítali a v malém opakovali své nájezdy s takovým úspěchem, že počet dobrovolných stavitelů se zmenšoval každým dnem. Přestože s ročním platem si pak deset let mohli žít v dostatku, koupit si skleník nebo přepravní vlak.

Naklonil se do prázdna. Padesát metrů hlouběji tekl oceán. Opravdu to vypadalo, že proudí určitým směrem, tak jako kdysi řeky. Obrovští mořští rackové se vrhali na hejno ryb a hladina vřela. Vrátil se do svého raketového vlaku.

„Je zbytečné jet na plný plyn," přikázal, „postačí, když tam budeme před setměním."

10

Nový hlavní inženýr čelního staveniště se jmenoval Garant a pocházel z Transevropské. Když se dozvěděl o tomto uměleckém díle hodném obrů, započatém prezidentem Společnosti Mořského ledovce, opustil domov i skvělé postavení a požádal o práci jako obyčejný dělník. Emigroval i se svou rodinou, která žila v Titanpolisu. Díky úbytku pracovníků (prezident to ovšem nazýval dezercemi) se za pár měsíců stal mistrem a nakonec stavbyvedoucím celého velkolepého díla. I s omezenými prostředky, s nimiž nyní disponoval, si počínal velmi dobře. Když se jim podařilo postavit dva kilometry za týden, byl to na stavbě důvod k oslavám, i když ještě před pár lety se během jednoho dne postoupilo o podstatně větší kus.

„Vážený pane prezidente, jsem poctěn."

Byla to však jen zdvořilostní formule, ten trpaslík sem jezdil každý týden. Následoval Garanta do inspekční drezíny a Transevropan ho zavezl až k poslednímu oblouku. Tam dál bylo neznámo, ledovec a oceán, nečekané hrůzy, snad dokonce příšery, o nichž všichni mluvili. Prezident si vzpomněl na strašidlo na východě, o němž se tolik mluvilo na počátku jeho kariéry. Vydal se tehdy na cestu po existujících tratích na palubě jednoho starého, shnilého tahače. A skutečně narazil na dýmající, funící nestvůru, na sopku Titan. Sopku, která dodávala celé Společnosti horkou vodu, elektřinu, síru a křemík.

„Jak to vypadá?"

„Špatně," řekl Garant bez obalu. „Polovina pracovních sil je v nemocničním vlaku: omrzliny, pohmožděniny, rány, zlomeniny, stres, krize, deliria tremens a kdovíco ještě. Vím, že alkohol je zakázaný, ale měly by se stále provádět kontroly. Jsou tady soukromí přepravci, kteří obchodují načerno, taky mechanici, vlastně všichni."

„Kolik mužů je v nemocničním vlaku?"

„Myslím, že padesát dva. Ti ostatní se dělí na tři skupiny: asi deset jich stávkuje, mají nesmyslný požadavky, například pět týdnů volna na jeden pracovní a procentuální podíl na příštích výdělcích Společnosti v téhle oblasti."

„Dál?"

„Dvacet dalších protestuje zpomalením pracovního tempa a ti ostatní pracujou."

Prezident dal znamení a inspekční drezína se zastavila. Sestoupil na trať a pokračoval pěšky. Kousek dál už byly jen koleje, stavební stroje a jeřáby a pak prázdno. V dálce asi dvou set metrů se dal v temnu noci díky několika reflektorům rozeznat rozestavěný pilíř a pak už nic.

„Zastavím to," procedil skrz zuby.

„Ale prezidente…"

„Zavřeme stavbu na tak dlouho, dokud se situace nevyjasní. Potřebujeme jiné lidi, kteří tady chtějí pracovat, nové metody. Ještě nevím, jaké, ale teď jen vyhazujeme peníze. Když stavba pokračovala tempem jednoho až dvou kilometrů denně, nespotřebovalo to víc peněz ani energie než teď."

„To ta nehoda na 4500. kilometru všechno pokazila," povzdechl si Garant. „Až do tý doby se to dalo přežít."

„Já vím. Když říkám, že toho nechám, není to úplně přesné. O něco se pokusíme, k tomu ale potřebujeme vaši nejtěsnější spolupráci."

„Jestli to nepřesáhne moje kompetence ani mý morální zásady, jsem celým srdcem s váma."

Vrátili se do drezíny. Hlavní inženýr byl pozván na večeři do prezidentovy lokorakety a přitom zjistil, že tenhle

zvláštní znetvořený muž umí skvěle užívat svého bohatství.

Servírovaná jídla i nápoje svědčily o labužnické smyslnosti a Transevropan se přistihl, že začíná ke svému šéfovi pociťovat téměř láskyplný respekt.

„Chci nastražit Obnovitelům past. Myslím, že příští útok povedou proti stavbě na jižním cípu. Uděláme pro to všechno."

„Ale jak?"

„Vyprovokujeme je."

Prezident nalil do sklenek červené víno, vyráběné Sibiřany teprve od nedávné doby. Ti, kdo si mohli dovolit zaplatit nekřesťanskou cenu za malou lahvinku z izotermické keramiky, přijali tento výrobek s nadšením. Dokonce ani venku na volném vzduchu to víno nezmrzlo. Bylo opojné, snad jen trochu příliš aromatické.

„Abychom je vyprovokovali, zveřejníme smyšlený plán o novém úseku prací. Prohlásíme například, že nové, vysoce specializované pracovní čety doufají, že se jim podaří postupovat se stavbou Viaduktu jeden, a později dva až tři kilometry za den. Že budou mít k dispozici speciální zásobování a všechno myslitelné pohodlí, a proto budou pokračovat v práci i v případě dlouhodobé totální izolace, aniž by se obávali, co se děje za nimi."

„To je trochu silný kafe, ne?"

„Obnovitelé toho o nás mnoho nevědí. Po každém nájezdu se stáhnou do oblasti vzdálené čtyři až pět tisíc kilometrů, kam už nedosáhne rádiové vysílání. Skočí na návnadu a udeří právě zde."

„Myslíte?"

„Jsem si tím jist."

„Dělníci ale nebudou s tím podfukem souhlasit…"

„Všechny je pošleme na odpočinek, do zázemí. Do nějakého středně velkého města. Nahradíme je pak policisty a vojáky, kteří budou převlečeni za dělníky a inženýry. V jejich vlacích budou ukryty zbraně a odpalovací rampy. Musíme zničit tu flotilu vzducholodí nebo alespoň její větší část."

Garant pozoroval svou skleničku:

„Zastavíte stavbu?"

„Na tak dlouho, jak to bude třeba."

„To znamená podle vašeho odhadu?"

„Na dva týdny až měsíc. Žádná dramatická přestávka. Když se nám podaří je zničit, dostanete zelenou a stavba bude pokračovat zvýšeným tempem díky půjčce, realizované formou akcií prodávaných po celém světě."

„Půjčce?" podivil se inženýr.

„Pět miliard dolarů."

Garant položil sklenici a zavřel oči…

„To je fantastická suma… Budete muset vracet dvě miliardy dolarů ročně… Pětinu hrubého příjmu celé Společnosti?"

„Jste skvěle informován. Národní důchod bude stoupat o dvacet procent ročně ještě po dobu tří let. Potom přijde stagnace. Ale to už Viadukt ponese své ovoce, bude zdrojem bohatství."

„Kalorie bude devalvovat."

„To vím taky, naše výrobky budou ale o to levnější, konkurenceschopné."

„No jo, ale splátky budou muset být placeny v dolarech…"

„Myslel jsem i na to…"

Prezident měl v úmyslu připravit se na tu půjčku různorodými operacemi. Kalorie neustále stoupala na úkor jiných měn.

Jednu dobu se dokonce přiblížila hodnotě sta kalorií za dolar. Prezident však studoval různé možnosti, jak tento trend zabrzdit, dokonce pomýšlel na umělé zvýšení hodnoty dolaru, aby si připravil půdu pro svou půjčku. Jestliže se předpokládané ekonomické výsledky Společnosti potvrdí, kalorie se vrátí ke své předchozí vysoké hodnotě a Společnost bude vracet mnohem méně peněz, než si půjčila. Experti už nějakou dobu studovali nejúčinnější možnosti a postupy.

„Kolik vojáků a policistů bude na stavbě?"

„Stovka postačí, ale jejich výzbroj musí být dokonalá."

„A co když Obnovitelé zaútočí na Viadukt mnohem níž?"

„Naše obrněné vlaky OPV budou zamaskované jako obyčejné nákladní transporty a budou se stále pohybovat po těch pěti tisících kilometrech Viaduktu. Ve dne v noci."

Garant sklonil hlavu:

„Můžete se mnou počítat. Věřím v Železniční společnost a nesnáším ty šílence."

11

Stařec se uvolil jít s nimi na premiéru Mozartovy Koncertní symfonie v provedení orchestru Společnosti. Nahrávky koncertu se budou vysílat v rámci celé Společnosti na podporu hudebního cítění a hudební tvorby obyvatelstva.

Noviny, rozhlas a televize několika Společností se chtěly této události účastnit. Yeuze si nevzpomínala, že by kdy viděla tolik novinářů, zaplnili všechna pro ně rezervovaná křesla, která obyčejně zela prázdnotou. Koncert ovšem stál za to. Bylo to poprvé po tři sta letech, kdy bylo provedeno Mozartovo dílo, jehož partitury se ztratily během Velké paniky.

Melkian si někde sehnal méně ošuntělé oblečení, než jaké obvykle nosil, a Yeuze si toho s potěšením všimla.

„Než jsem přijel sem, nevěděl jsem, co to je hudba, hra orchestru nebo rádio. Nemyslím, že bych mohl zažít ještě něco dojemnějšího během těch pár let života, které mi zbývají.“

Když dohráli, Yeuze zjistila, že pláče, a vzala ho za ruku. Ten muž ji dráždil, rozčiloval ji. Dokonce se někdy přistihla, že ho nenávidí, patřil přece k vrahům Liena Raga. Jeho slzy ji však dojaly a pozvala ho, aby si s nimi, s hráči orchestru a s dirigentem zašel na skleničku.

Později ho spolu s R. doprovázeli až do jeho skromného hotelu. V lokokaru se najednou rozhovořil:

„Trvalo mi dlouho, než jsem pochopil, co je hudba. Neznal jsem ale tolik věcí. Například, co je maso, nebo některá slova, třeba kosmická loď. Současné slovníky to slovo vůbec neuvádějí a musel jsem je hledat v knihovně ve starých knihách, které jsou už v moc špatném stavu.“

R. se zachvěl a podíval se na svou ženu.

„Proč právě tohle slovo?“

„Protože Lien Rag ho v té cele, kde byli všichni tři pohromadě, často vyslovoval.“

„Co přesně říkal?“

„Že nějací lidé přiletěli na Zem, nevím odkud, v kosmických lodích, a že některé z nich musí ještě někde existovat. Mluvil zároveň o propasti s nestvůrami, kde by měla být ukrytá jedna z těch zničených kosmických lodí. Posádka prý přežila, zplodila znetvořené bytosti, které tam v té díře dosud neúnavně hlídají… Kosmická loď. Nevěděl jsem, z čeho se skládá náš svět. Musel jsem si pozorně prohlédnout ty obrázky. Hvězdy, Měsíc, Zemi, Slunce… Stejně to moc nechápu. Nad našimi hlavami není nic než jakási hustá mlha.“

„Co ještě říkal Lien?“ zašeptala Yeuze.

„Že se narodil, aby ty lodě našel… Mluvil o těch lodích. Jsou to nějaká zvláštní vozidla, že?“

„Ano, dá se to tak říct.“

„Takže se narodil, aby je našel, a ani smrt nemůže jeho poslání zastavit. Nevím, co tím chtěl říct. Opravdu tomu nerozumím, protože jsem viděl, jak umírá mrazem. Jeho tělo bylo potom umístěno do hřbitovního vagónu. Zůstalo tam až do chvíle, než nás napadli piráti.“

„Byl jste u toho, když otevřeli jeho ledovou rakev?“

Melkian potřásl hlavou. Loko se právě zastavil před hotelem. Stařec nevěděl, že Yeuze platí většinu jeho výdajů, jinak by ho byli nejspíš už vyhostili, aby nebyl na obtíž.

„Ne, opravdu jsem to neviděl… Měl jsem práci jinde…“

„Otevřeli všechny rakve?“

„Nemyslím, ale nemůžu to potvrdit.“

„Co je tam teď, v té bývalé koncesi Metařů?“

„Nevím… Utekl jsem daleko. Všichni Metaři byli buď zabiti, nebo rozehnáni do všech stran.“

Ale nelitoval toho. Znovu začal mluvit o koncertě:

„Nikdy jsem nic tak krásného neslyšel. Musím si jít rychle lehnout, abych mohl snít o té nádherné hudbě. Vy víte, kdo byl ten Mozart?“

„V knihovně o něm snadno najdete knihy,“ řekl mu R.

„To je dobře… Půjdu tam hned zítra. Zato u katolické církve z prvního tisíciletí to už tak snadné není. Už jste někdy slyšeli o chalcedonském koncilu?“

Vyměnili si pobavené pohledy:

„Snad někdy.“

„Já ne. Prý bylo těch koncilů víc a nějak se mi to plete. Pro starého muže, který doprovázel Liena Raga, to ale bylo velmi důležité. Pořád o tom mluvil, dokonce se kvůli tomu pohádali, jako kdyby měli ještě celý život před sebou. Připadalo mi to tak zvláštní, tak nečekané, že jsem na ně nikdy nemohl zapomenout, rozumíte mi? Řekli nám, že ti tři byli nejnebezpečnější lidi na celé zeměkouli.“

Yeuze se k němu prudce otočila:

„Kdo to říkal?“

„Naši šéfové… Šeptalo se o tom pořád víc a my jsme nad nimi neúnavně bděli. Lidi se ale na ně chodili ze zvědavosti dívat.“

„Pokuste se vzpomenout si, kdo vyslovil takové obvinění? To přece nemohlo být jen samo sebou, aby se s takovým obviněním dostali do vaší miniaturní Společnosti.“

„Nevím, opravdu nevím… Už musím jít. Noční hlídač na mě každý večer čeká s šálkem čaje a nechci, aby čekal dlouho…“

„Melkiane, je pro nás nesmírně důležité vědět, jak to bylo. Jistě o tom nepochybujete. Lien Rag zemřel a my nevíme, proč zemřel, ani kdo požádal Metaře, aby ho zabili, rozumíte?“

„Jsem ještě plný té hudby a můj mozek je jako ochromený. Slibuju, že o tom budu přemýšlet, ale dnes večer by to bylo zbytečné, říkal bych jen samé hlouposti.“

Vystoupil z lokokaru a zamířil do hotelové haly.

„Vraťme se,“ řekl R.

„Co si o tom myslíš?“

„Počkáme do zítřka.“

„Kdyby tam tak Lien ještě byl, v nějakém zapomenutém koutě, v nějakém zapadlém vagóně, pokrytém ledem… Kdybychom jen mohli najít jeho tělo a taky tělo Leouan a Harla Merna. Myslím, že bych potom konečně našla klid.“

Prezident byl sám, a tak seskočil z pohyblivého křesla a šel se postavit k mapě Severní sítě 160. poledníku. Všechny mapy pokrývající zdi jeho kanceláře visely v normální výšce. Náhodný návštěvník, který neznal jeho maličkou postavu, by se o jeho handicapu nikdy nedozvěděl.

Došel si pro stoličku schovanou ve skříni a našel na mapě přestupní stanici, jejíž jméno si právě přečetl v nejnovější důvěrné zprávě. Flower Station. Pokoušel se vybavit si důvod tak poetického jména stanice, ale marně. Bude se muset podívat do katalogu nových zápisů.

Tohle sídliště, jedno z nových měst v bublině, leželo už hodně na severu, ještě za Jarvis Pointem, na velké Síti 160. poledníku.

Jedna z velkých vzducholodí Obnovitelů Slunce zůstala včera viset kolmo nad Flower Station a ta pak na dvě hodiny třicet minut zůstala úplně odříznutá od zbytku Společnosti i železniční sítě, zcela bez možnosti jakékoli komunikace s okolním světem.

Prezident uklidil stoličku, vyšplhal se zpátky do křesla a pustil se do studia zprávy. Všechno to začalo těsně před rozedněním. Elektrické alternátory pracující na metan z digestoři se náhle zastavily. Bylo osm hodin padesát tři minut. Službu konající mechanik se právě objevil v malé centrále a hned se pokusil napojit na elektrickou síť Společnosti. Zjistil však, že proud už nezásobuje železniční tratě.

Ve výhybkářském dispečinku přímo v centru stanice si služba připadala jako ve snu. Všechny elektronické výhybky, signalizace, zkrátka celý bezpečnostní systém byl náhle beze zbytku paralyzován. Nákladní souprava, která měla podle hlášení právě vjíždět do stanice, byla v nedohlednu, nepochybně zablokovaná tak dvacet kilometrů odsud.

V katalogu si prezident našel, že Flower Station vděčí za své jméno experimentálním ovocným sadům, které tu před dvěma lety začali pěstovat. V obrovských sklenících byly podle nových složitých postupů, které se už skoro v ničem nepodobaly klasickému pěstování ovoce, vysázeny ovocné stromy a vinná réva. Vegetace už nerostla a nežila podle rytmu ročních období, a proto mohly na jedněch stromech uzrávat broskve, zatímco jiné právě kvetly. Díky tomu byly obrovské skleníky z křemičitého skla stále v květu a vlahý vzduch vanoucí pravidelnými alejemi byl provoněn jejich vůní. Ze sto kilometrů vzdálené kolonie tučňáků se dováželo guáno, původce tohoto úspěchu. Trus tučňáků byl ukládán do obrovských digestoři vyrábějících metan. Zbytek trusu zbavený plynu tvořil úrodnou vrstvu plantáží.

Město bylo postaveno novou technikou typu bubliny. Byla vyrobena z křemičitého skla a měla skvělé izolační vlastnosti. Dvěma třetinami byla zapuštěna do ledovce a díky tomu netrpěla kupole pohyby ledovce a obyvatelé mohli klidně spát. Dokonce i v případě náhlého oteplení nebo trhlin v ledovci by zatížená bublina zůstala dostatečně dlouhou dobu na hladině. Obrovské skleníky postavené mimo bublinu města se rozkládaly v okruhu dvaceti kilometrů kolem vedlejší koleje, po níž se přiváželo guáno.

Když mechanik oné malé centrály zjistil, že se nemůže domluvit se službu konajícím výhybkářem, vydal se k dispečinku sám. Teprve tam ho napadlo zvednout hlavu. Obrovská vzducholoď visela přímo nad bublinou.

Jmenuji se Autelex. Jsem samostatný elektrotechnik ve Flower Station a přednostou stanice jsem byl pověřen provozem malé centrály na metan. Když jsem zjistil, že mé přístroje už nevyrábějí elektřinu a že se ani nemohu napojit na hlavní síť, pokusil jsem se spojit se službu konajícím výhybkářem a potom s přednostou stanice. Avšak bez úspěchu, elektronický telefon byl úplně němý, stejně jako malá přenosná rádiová vysílačka, kterou disponuji.

Cestou na výhybkářskou věž jsem zvedl hlavu a spatřil tu obrovskou, nestvůrnou věc. Kdysi ve viváriu v Titanpolisu jsem viděl housenku a měl jsem dojem, že nad mou hlavou je jedna z těch potvor, ale mnohonásobně, monstrózně zvětšená. Musela měřit dvě stě metrů na délku a možná dvacet až třicet metrů na šířku. Pod trochu splasklou, chvějící se hmotou visela připoutána lany souprava vagónů. Ano, byla to souprava pěti vagónů a podle kulatých oken musela mít tahle podivuhodná konstrukce dvě poschodí. Byla tam navíc průhledná a pružná přechodová komora sloužící ke vstupu do „housenky“. Viděl jsem dokonce i přístupové žebříky.

A bylo tam ještě něco, co na mě udělalo velmi silný dojem. Kolem dokola té obytné části bylo něco jako balkon, chodbička ve volném prostoru, a na ní stály lidské bytosti, opíraly se lokty o zábradlí a pozorovaly nás. Spočítal jsem je, bylo jich pět. Nemohl jsem se zbavit pocitu, že jsem jako mravenec ve viváriu a že mě pozorují jako nějakou kuriozitu. Vběhl jsem do výhybkářské věže a výhybkář ve službě mi potvrdil, že všechny elektronické systémy jsou paralyzovány. Zeptal jsem se ho, zda to způsobila ta věc nad námi, ale nechtěl mi odpovědět.

Prezident odložil Autelexovu zprávu a vzal si jinou. Přednosta stanice dostal krátké ultimátum ve formě letáků shozených z nebe, rádiové spojení totiž nefungovalo. Přikazovali mu dát „vzducholodi“ (to byl název použitý na papíře) k dispozici cisternové vagóny plné velrybího oleje. Byla to železná zásoba stanice pro případ, že by guáno nebo elektřina dodávaná ze Společnosti náhle chyběla. Dále se v letáku říkalo, že v případě neuposlechnutí laserový paprsek vyřízne do kupole bubliny díru, pro začátek o průměru jednoho metru. Každých pět minut pak budou následovat další.

Přednosta stanice nepovažoval za nutné uposlechnout hned první výzvy. Nicméně při čtvrté díře, kdy teplota ve stanici prudce klesla z patnácti na pět stupňů a kdy obyvatelé, kteří si přečetli letáky, obklopili kancelář ve vagónu, vyslal přednosta žádaný signál. Další letáky totiž hrozily, že udělají totéž i se skleníky, kde se právě ujímaly klony vzácných ovocných dřevin.

Přednosta vystoupil do strážní věže a zamával jedním červeným a jedním černým praporem.

Ze vzducholodi se spustila hadice o čtvrtmetrovém průměru. Skupina železničářů ji pak už jen postupně napojovala na další a další cisterny se zásobami oleje. Netrvalo to ani hodinu a všechen olej byl nasát přímo do splasklé roztřesené hmoty, která nejspíš ukrývala nádrže. Všehovšudy tři sta hektolitrů. Jak vzducholoď polykala palivo, postupně se znovu nadouvala, až měla svůj původní pevný tvar.

Prezident se pousmál. Ti naivkové věřili, že vzducholoď se nafukovala tím, jak do ní proudil velrybí olej, a přitom to

byla posádka, kdo plnil heliem balónky, aby vykompenzovaly váhu třiceti tisíc litrů oleje a udržely stroj ve stejné výšce. Tři sta tun. Až dosud mu říkali, že ta obluda může unést sto tun nákladu, teď ale budou muset tu cifru poopravit. Tahle vzducholoď určitě unese dvojnásobek, možná i trojnásobek.

Mnozí se pokusili útočníky vyfotografovat, ale — jak už to bývá — žádný ze složitých moderních přístrojů nefungoval. Jediný, kdo vzducholoď opravdu vyfotografoval, a to velice jednoduchým, prastarým aparátem, byl jeden dvanáctiletý chlapec. Kvalita fotografií nebyla nejlepší, ale prezident si konečně mohl udělat představu o celé záležitosti.

Ta „housenka“ byla vážně zrůdná a podobala se odporným larvám, které bylo možné vidět ve viváriu, než se z nich vylíhli motýli. Byly na ní prstence a vypadala stejně rozměkle, ale neměla samozřejmě chlupy.

Na další fotografii už vzducholoď nabyla svého obvyklého vzezření. Rozeznával siluety lidí stojících venku na jakémsi můstku. Na velkých zvětšeninách si je pak prohlédl pod lupou. Všichni na sobě měli přiléhavé kombinézy spojené s kuklami. Bylo to to nejkvalitnější vybavení, určitě ho ukradli na některé stanici.

Prezident se teď soustředil na jednu trochu dál stojící siluetu. Byla menší a drobnější než ostatní. Snad to byla žena.

Zpráva uváděla, že vzducholoď se nevzdálila hned po přečerpání oleje, ale ještě dobrou půlhodinu čekala.

Během těch dvou hodin a třiceti dvou minut žádný vlak do Flower Station nedojel, přestože bylo ohlášeno minimálně šest vlakových konvojů, které měly dorazit do přechodových komor, o soukromých přepravcích a policejních hlídkách ani nemluvě. A pak v jedenáct dvacet pět malá centrála ožila. V telefonu se ozval tón a jeden z vlaků se hlásil na dispečinku.

Kid si ta hlášení přečetl několikrát, zároveň s vyjádřením asi dvanácti expertů na všechno možné. Ti nejvzdělanější stejně jako ti nejzkušenější elektronici uváděli teorie, jimž prezident tak úplně nerozuměl. Uložil si do paměti jediný závěr: aby někdo dokázal paralyzovat stanici, byť tak malou, jako je Flower Station, musel by disponovat neznámým přístrojem, který dokáže pohltit obrovské množství energie. Je však naprosto vyloučené, aby byl takový přístroj umístěn na palubě vzducholodi, i kdyby byla sebegigantičtější.

Flower Station tedy byla na dvě a půl hodiny odříznuta od světa, i když se to zdálo vyloučené. Dispečinky samozřejmě vyhlásily poplach stejně jako vyděšení strojvedoucí, kteří nechápali, proč se jejich konvoj zastavil uprostřed ledovce. Cestující propadali panice. Nikdo nebyl nadšený vyhlídkou, že zůstane trčet na pusté ledovcové pláni, kde je jen rovná trať a nekonečný led. Všichni vzpomínali na katastrofu před dvanácti či třinácti lety. Tehdy šílení, zločinní Obnovitelé Slunce způsobili prudké oteplení a následné tání ledovce. Celé vlaky byly pohlceny v bezedných propastech Pacifiku.

Prakticky to bylo vyloučené, a přesto to vzducholoď dokázala a nikdo nedovedl říct jak. Třicet tisíc litrů velrybího oleje. Pohlceno bez nejmenšího problému. Kolik hodin letu a nezávislosti to těm banditům zaručilo?

Prezident se zvrátil v křesle a zavřel oči. Podobné nálety se množily, ale teď poprvé ti piráti dokonale ochromili celou aglomeraci. Až dosud napadali jen osamělé a špatně chráněné rybářské osady nebo tavírny tuku s několika vyděšenými obyvateli, často příslušníky jediné rodiny. Ti nemohli udělat nic jiného, než poslechnout příkazy posádky toho nestvůrného stroje.

Prezident z toho vyvodil, že jeho nepřátelé nedisponují zařízením schopným vyrobit velké množství paliva. Nebo se museli zásobit cestou. Přesto se však vzducholoď z Flower Station už jinde neobjevila. Dokonce ji nezaznamenaly ani citlivé přístroje, tajně instalované na Viaduktu. Během týdne bude past připravena. Prezident se jen obával nějakého nenadálého nájezdu, kterému by zatím nebyli schopni čelit.

Vyžádal si spojení s velitelem Lichtenem, odpovědným za bezpečnost Společnosti. Musel chvíli počkat, než se náčelník jeho hlavního štábu ozve v aparátu:

„Lichtene, musíme všechno změnit. Incident ve Flower Station dokázal, že v případě útoku by všechny naše systémy byly ochromeny. Vlaky by nejezdily, dokonce ani diesely, protože i ty potřebují ke své činnosti elektroniku… Ve starých, obyčejných vagónech musíme instalovat fixní palebná postavení s primitivními raketomety.“

„To nebude jen tak,“ zapochyboval Lichten.

„Ve starém železe jsou zásoby vyřazeného materiálu. Budeme ještě potřebovat parní lokomotivy. Výhybky musí být zároveň vybaveny ručním systémem stejně jako nejdůležitější signalizace. Nepředvídali jsme, že budou mít tak strašnou zbraň.“

„Je to opravdu zbraň?“ zeptal se Lichten.

13

Yeuze pracovala ve své kanceláři v Akademii. Právě kontrolovala účty subvencovaných divadel, když ji Kid zavolal. Nyní ho už nikdy nemohla zavolat sama, nechával jí vzkazy u svých spolupracovníků, že s ní nemůže mluvit. Stával se stále nedosažitelnějším, s rozkoší se izoloval, aspoň to tak vypadalo, ve své funkci.

„Yeuze? Kde je Jdrien?“

„Ale to já nevím. Předpokládám, že pokračuje ve své okružní cestě za východními kmeny. A zároveň se snaží zjistit, jak zmizel jeho otec.“

„Jste si jista, že je na východě?“

„Hlavu bych za to nedala, proč?“

Prezident pár vteřin počkal, než se zeptal:

„Vzpomínáte si, jak jste se ho ujala v Panamerické? Utekl z dětského vlaku, kde ho držela Lady Diana, a schoval se u jednoho starého cvoka, co žil v starém rozbitém vagóně.“

„Pavius nebyl starý cvok,“ namítla Yeuze.

„Nechme toho…“

„Jdrien ho zbožňoval, považoval ho za svého dědečka. Zemřel tam v Sídle stínů Mořského ledovce. Pohřbili ho v ledové jeskyni těsně nad úrovní oceánu, kam velryby, ale také Velrybí lidé připlouvají zemřít; velryby tam někdy taky přivádějí na svět mláďata.“

„Yeuzo, prosím tě, nemůžu ztrácet čas, situace je velmi vážná.“

„Teď už vám žádný čas nezbývá.“

„Yeuzo,“ zařval trpaslík, „mlč, nebo pro tebe pošlu policii.“

Mladá žena zmlkla a zachvěla se. Prezident už nebyl ten ubohý pidimužík, obscénní šašek mizerného vlakového kabaretu. Bála se ho.

„Vzpomínáš si, jak jste unikli v tvém zvláštním vlaku a jeli do Network Cancer?“

Kid poněkud zjihl, ona však byla stále pod vlivem té hrozby:

„Už je to hodně dávno, ale vzpomínám si. Podařilo se tehdy paralyzovat spoustu systémů a dokonce přidělit našemu vlaku absolutní přednost. Vzpomínám si, že jeden výhybkář nás vysílačkou uctivě vyzval, abychom udali naše poznávací znamení, protože jsme nebyli v paměti velkého centrálního počítače. Musel si myslet, že jsme nějaká vysoce postavená osoba s doprovodem, třeba sama Lady Diana.“

„Dostali jste se přes všechny překážky?“

„Ano, měli jsme ale hrozný strach. Od řídicího panelu jsme viděli, jak se řítíme k zavřené výhybce a teprve v poslední vteřině se ozval signál a rozsvítila se zelená. Na vedlejších kolejích zatím brzdily soupravy jako o život. Nádherný zmatek.“

„A co dělal Jdrien?“

„Upřeně se díval na schéma naší trati.“

„No a?“

„Náš strojvedoucí, nějaký Dsang, úplně šílel, vůbec to nechápal. Připadalo mi, že jen taktak proplouváme tím provozem a honíme vteřiny, kde se dá. Na to, aby vlak projel v tak těsných intervalech a limitech, by byl zapotřebí supervýkonný počítač.

A ten fenomenální počítač byl mozek toho dítěte, ani ne tříletého chlapečka Jdriena. Vím, že je těžké tomu uvěřit, ale bylo to tak. Projeli jsme bez sebemenší nepříjemnosti, bez jediného škrábnutí. Vzpomínám si na obrovský semafor, který reguloval provoz u výjezdu z rozřaďovacího nádraží. Byly tam desítky, možná stovky konvojů, dokonce i pár vojenských souprav, vážících desítky tisíc tun. Byl to úděsný pohled a my se proplétali mezi všemi těmi obludami a snažili se dostat k hlavnímu hradlu, k tomu, co se otvíralo ven na svobodu. Nezapomeň, že jde o největší železniční síť Panamerické a nepochybně i celé planety. Síť Kalifornie. Koleje kam jen oko dohlédne, že je nemožné je spočítat. Dál se pak napojuje na Východní síť a Síť středu a společně pak pokračují na jih jako Antarktická síť. Konvoje následují jeden za druhým v rozmezí několika vteřin, jsou tam policejní patroly, obrněnci zaměstnavatelských Milicí, a to jsem určitě na spoustu dalších zapomněla.“

„A Jdrien dokázal, že váš malý soukromý vlak tím vším projel?“

„Ano, dokázal to. Nakonec na naši kolej přesunuli nějakého obrněnce a radar ho zachytil až v poslední chvilce. Najednou jsme, jako zázrakem, přejeli výhybku, která nás převedla na jinou trať. Pro normálního strojvedoucího je něco takového nemožné, i kdyby měl k dispozici celý regulační systém Společnosti.“

„Byly mu jen tři roky, teď mu je osmnáct… A ty nevíš, kde je?“

„Už jsem vám… Už jsem ti to řekla…“

Nastalo ticho. Mohla slyšet, jak Kid těžce oddychuje. Měl jen malou kapacitu plic a při sebemenším pohnutí mu docházel dech. Stejně jako když se trochu napil.

„Nenávidí mě, Yeuzo, je to tak? Viní mě, že jsem zavinil smrt Liena Raga, jeho otce.“

„Myslí si, žes neudělal maximum, aby ho rychle našli. Ví, že jsi měl nějaké zájmy ve Společnosti Svatého Kříže. Myslí si, že jsi věděl o léčce, kterou mu nastražili Tarphysové, ti vrahouni Lady Diany, tentokrát ovšem ve službách Neokatolíků.“

„Mýlí se, i když něco málo pravdy na tom je. Aniž bych se o to snažil, mám zájmy v mnoha malých Společnostech Federace. Pokud jsou tyto Společnosti v platební neschopnosti, zaručujeme se za některé jejich dluhy formou podílových akcií. Měl jsem nějaké zájmy i v téhle Společnosti Svatého Kříže, tak jako je mám ve spoustě dalších. To přece ještě neznamená, že jsem si přál Lienovu smrt.“

„Říkáš smrt? Víš něco jistého?“

Povzdechl si a hlas mu trochu zaváhal:

„To ne… Ale po deseti letech nemyslím, že by zbývala nějaká naděje. Jdrien mě nenávidí, ale byl by schopný spojit se s mými nepřáteli, aby mě zničil?“

„S Panameričany?“

„Ne. Podepsali jsme klid zbraní. Mými nepřáteli jsou teď Obnovitelé Slunce… Určitě jsi slyšela o těch vzducholodích, co k nám dělají nájezdy?“

„Rozhodně se nic bližšího nedozvíme ani z rádia ani z novin,“ neodpustila si Yeuze jedovatou poznámku. „Příkaz mlčet je dodržovaný opravdu skvěle a tvoje cenzura pracuje stejně účinně jako v Transevropské. Vzpomněl sis na svůj původ, ne?“

„Nezraňuj mě. Nechceme děsit obyvatelstvo, které konečně užívá míru a pracuje s obdivuhodným nasazením. Naše ekonomika potřebuje všechny síly a ty dobré lidi nesmíme zneklidňovat nějakými tajuplnými hrůzami.“

„No právě, pracuj a drž hubu… Nemyslím ale, že Jdrien by byl schopný spojit se s Obnoviteli, jsou to i jeho nepřátelé. Jdrien je míšenec Zrzavých a dobře ví, že oteplení a rozpuštění ledovců by znamenalo zkázu jeho lidu.“

„Když chceme zničit někoho, kdo nám překáží, spojíme se i proti přirozenosti. Poslouchej, na severu na Síti 160. poledníku došlo k podivným událostem… Tisk o tom nepsal, ani se to nevysílalo v rádiu, ale jedno město, na jménu nezáleží, zůstalo víc než dvě hodiny ochromeno. Všechna elektronická zařízení přestala fungovat. Vypadalo to, že všechny elektrické obvody jsou mrtvé.“

„Myslíš, že Jdrien by mohl…“

„Ve třech letech vyřadil z provozu gigantický panamerický komplex. V osmnácti by to mohlo být ještě lepší, ne?“

„Byly tam vzducholodě?“

„Ovšem,“ přiznal nerad.

„Myslíš jen na Jdriena?“

„Jistě…“

Yeuze se smutně pousmála:

„Teď už chápu, co měl Lien Rag na mysli, když tvrdil, že ani smrt nemůže zastavit jeho poslání.“

14

Prezident jí večer zavolal. Svůj dopolední hovor museli přerušit. Čekaly ho nějaké delegace a také předsednictví ve správní radě. Ten večer neměla Yeuze naplánovaný žádný program, byla doma s manželem. V měděném krbu, postaveném podle dřívějšího modelu, praskal skutečný oheň. Dřevo pocházelo z velmi starého vagónu vyhozeného do sběru. Nejlepší prkna vykupovali za cenu zlata výrobci napodobenin starého nábytku, ale daly se najít i, zbytky dřeva do krbu — ani se neptejte, kolik to stálo.

„Kdybychom se u krbu ohřívali každý večer, praskly by na to všechny moje autorský práva.“

Právě tehdy Kid zavolal:

„Zneklidňuje mě tvoje věta: Lien Rag tvrdil, že smrt nezastaví jeho poslání, co tím chtěl říct?“

„No, že bude mít žáky, následovníky, nebo něco takového.“

„Nepokoušej se mě oklamat. Řeklas mi tu větu, protože má nějaký přesný význam. Byl bych ti vděčný, kdybys mi ho teď vysvětlila.“

Yeuze se usmála a v duchu si položila otázku, zda se odváží navrhnout mu obchod. Prezident jí mohl ze dne na den vzít všechno, co měla, všechny výsady.

„Něco za něco,“ řekla se staženým hrdlem, i když se snažila o nenucený tón.

„Co chceš?“

„Volno, abych se pokusila najít Lienovo tělo.“

„To je šílenství.“

„Vím, ale ta nejistota mi brání být úplně šťastná. Musím něco udělat, i když je to marné.“

„A nebezpečné.“

„To je možné.“

„Nemůžu ti v tom zabránit. Můžeš si vzít dovolenou a odjet. Nepotřebovala jsi moje svolení.“

„Radši ano,“ řekla, „nerada bych, abych po návratu našla na svém místě někoho jiného.“

Prezident se dal do smíchu:

„Přeháníš.“

„Nestalo se to v poslední době už několikrát? V různých oblastech?“

„Tak a teď zaplať, když ti dovolím, abys jela na tu výpravu.“

„Lien Rag myslel na své potomky.“

„Takže mám pravdu, Jdrien je komplicem mých nepřátel.“

„Nepospíchej tolik. Řekla jsem potomci. Je tu ještě jeden.“

Bylo ticho, a tak se raději ozvala:

„Slyšíš mě?“

„To je přece legenda. Zrzaví strašně rádi vyprávějí všelijaké úplně zamotané a hlavně působivé historky… Ten syn, kterého si doslova vynutila nějaká ženská ze severu… To je ono, prý ho znásilnila, tolik toužila mít dítě od tak slavného muže… Ten syn by měl mít stejné schopnosti jako Jdrien?“

„Ten syn existuje. Jmenuje se Liensun, to přece mluví samo za sebe, ne?“

„Sluneční Lien? Taková pitomost!“

„Nemyslím. Mělo by mu být už třináct… Lien si totiž myslel, že Jdrienovo nadání nepochází od Zrzavých, ale od něho, tedy od jeho předků. Vyhrabal jednoho svého předka, který měl rovněž dar telepatie.“

„A kde by to dítě mělo být teď?“

„Jeho matka řídila jednu malinkou Společnost, jmenovala se Obchodníci se starým železem. Skupovali hlavně koleje a znovu je prodávali.“

„Tu Společnost napadli a změnila jméno. Kdysi jsem o tom cosi četl.“

„Liensun existuje…“

Kid mluvil jakoby pro sebe, nerozuměla, co říká:

„Neslyším tě.“

„To nic. Vzpomněl jsem si na divnou příhodu, stalo se to před deseti lety, když jsem poprvé uviděl vzducholoď. Tehdy v mé hlavě promluvil nějaký hlas… Dětský hlas… Těžko se o tom mluví. Ten hlas mi připadal dětský, i když jsem ho vlastně pořádně neslyšel. Ptal se na zprávy o svém otci. Myslel jsem, že to jsou halucinace.“

„Nehledej dál, Kide… promiň, prezidente… Od té doby je ten kluk s Obnoviteli. To on zablokoval všechny

elektronické přístroje stanice.“

„Nejsem o tom přesvědčen,“ stále pochyboval prezident. „Tak Lien že by měl dva syny? Ale kvůli jakému poslání? On sám přece nebyl nijak zapálený pro ty Obnovitele Slunce.“

„Hledal střední cestu… Možná právě onu Šikmou trať, o které se kdysi mluvilo, vzpomínáš si?“

15

Mrzl v nákladním vlaku, který postupoval hlemýždím tempem a kde byla polovina ledového vagónu vyhrazena cestujícím. Nevěřil, že vůbec někdy dorazí do té ubohoučké staničky, ztracené kdesi u trati, která snad ani nebyla na seznamu Železničních instrukcí.

Když se v jedné významnější přestupní stanici na australasijské Západní síti pídil, jak se dostat do Gull Station, dívali se na něj jak na blázna.

„Divil bych se, že by existovala nějaká stanice naivní důvěřivosti,“ posmíval se mu úředník.

Gull totiž znamenalo něco v tom smyslu a on vlastně nevěděl, jaká byla přesnější charakteristika té Zlámané Lhoty. Snad to bylo nějaké hráčské doupě známé jen štamgastům, nebo už dávno opuštěná stanice, kde se vlak občas zastavil, protože to tak mělo být.

Jdrien se před týdnem oddělil od svého doprovodu na základě mlhavé informace o svém otci Lienu Ragovi, kterou dostal od Zrzavých. Říkala zhruba toto: jakýsi tulák, strašící podél trati Jižní Kerguelenské, o sobě tvrdí, že se jmenuje Lien Rag. Nic bližšího se už nedozvěděl, ale okamžitě se rozloučil se svými druhy a vypravil se na sever do jedné z přestupních stanic Velké sítě.

Uvedli ho v omyl, snad ne ze zlomyslnosti, Jdrien však věděl, že jeho vzezření vzbuzuje zvědavost, někdy dokonce lidi odpuzuje. Nosil kožešiny, měl příliš dlouhé a příliš zrzavé vlasy, než aby ho mohli považovat za čistokrevného Člověka z Tepla. Podezírali ho, že je míšenec, ale nikdo se neodvážil říct mu to do očí. Už se popral se třemi povaleči, co se potloukali po smrdutých nástupištích bezvýznamné stanice, a dost jim ublížil. Dovedl číst v mozku lidí a mohl by je ochromit strachem a omráčit. Nemohl však stále řešit problémy tímto způsobem.

Nakonec v jedné menší přestupní stanici narazil na dívku, která byla ochotná tu slavnou Gull Station pro něj vyhledat.

„Mohl byste se zastavit tak za dvě hodiny? Doufám, že se mi to do té doby podaří.“

Dodržela slovo a Jdrien poprvé uslyšel o Jižní Kerguelenské.

„Znáte ji?“ zeptala se hezká brunetka s jemným obličejem.

„Ne, nikdy jsem o podobném místě neslyšel.“

„Není dokonce ani v Železničních instrukcích. Zkusila jsem počítač, máme však právo pracovat s ním pouze půl hodiny denně při řešení daleko důležitějších otázek. Jestli se můj šéf dozví, že jsem ho použila kvůli tak směšnému důvodu, budu z toho mít nejspíš malér.“

„Kdy to začne, ta půlhodinka?“

„Za pár minut,“ odpověděla neochotně. „Není tady dokonce ani knihovna Železničních instrukcí. Nebo se musíte vypravit do Mosambic Station. Je to hvězdicová stanice, kříží se tam osm větví. K cestě tam potřebujete ale čtyřiadvacet hodin.“

„Kde ten počítač je?“

Kývla bradou s roztomilým důlkem směrem k prosklené místnosti v zadní části nádražní vagónové haly.

„Díky.“

Jdrien přitiskl čelo na skleněnou tabuli přímo nad terminálem zmíněného počítače. Technik čekající na svou přidělenou půlhodinu se na něj nevraživě podíval, považoval ho za jednoho z těch flákačů, co se potulují po vagónech a potkáte je skoro všude. Rozhodně tak v těch uválených kožešinách vypadal, zvlášť vedle místních lidí v elegantních a někdy velmi slušivých kombinézách, dobře uzpůsobených zdejšímu klimatu.

Znal ten typ počítače, prostudoval ho ještě v době, kdy žil s Lidmi z Tepla, s Yeuze. Mohl se vmísit do povelů, k jejichž zadání se technik připravoval. Soustředil se na to, jak komunikovat s databankou, vzdálenou tisíce kilometrů, a přeložil si názvy Gull Station a Kerguelen Network do jazyka počítače.

Technik zaklel, neboť Jdrienova zadání mu bránila formulovat svá.

„Do prdele i s tím krámem!“ zařval na celou halu, až se cestující otáčeli. „Třistaletý hovno vyplavalo z hlubin ledu a chce nás nasrat. Je tam zkrat a pár minut je zas v prdeli.“

Trvalo to neobvykle dlouho. Jdrien si vzpomínal, že když paralelně zapojoval daleko modernější počítače, reakce přišla v příští vteřině, byť byla vyvolána impulzem vzdáleným tisíce kilometrů.

„To je teda dobrý, teď ještě tohle!“

Katodová obrazovka zapraskala a Jdrien se pozorně zadíval na zobrazující se informace: „Kerguelen Station Indikátor pod-Společnosti P60. Gull Station třicátá třetí zastávka trati, spojení dvakrát denně.“

Když se vrátil zpět k tmavovlasé dívce, všiml si, že se jí nervózně třesou rty.

„Máte indikátor P60?“

„Prosím vás… Řekněte mi, já snad sním… Nikdo to ještě neví, nemohl to zjistit, ale já… Zmanipuloval jste přístroj… klávesnici, na dálku. Viděla jsem to…“

„Ale ne,“ odpověděl s úsměvem. „Jen jsem ovlivnil technika. To je vše.“

Couvala před ním a Jdrien se bál, aby nezačala křičet a neupozornila na něj asi desítku cestujících, co se pohybovali v hale. Nebyla ještě půlnoc a většina z nich určitě čekala na příští soupravu do Mosambic Station.

„Poslouchejte mě…“

Zmizela však za přepážkou z lisovaného skla, kde seděl nejspíš její šéf. Zdálo se mu, že ji vidí s někým diskutovat, a tak se rozhlížel kolem a připravoval se vyrazit k východu. Mohl by se ztratit na peronech nákladového nádraží nebo na parkovišti mezi tahači vagónů.

Vrátila se však a přistrčila k němu starý indikátor v plastikovém obalu.

„Tady je ta pé šedesátka. Zhypnotizoval jste ho?“

„Přesně tak…“

„Jako v televizi? Operace v hypnóze… Minule jsem něco takovýho viděla.“

„Dělám v zábavných pořadech.“

„Vážně?“

„Chystám právě představení v Gull Station, chápete?“

Měl s hledáním potíže, a tak mu vysvětlila, že pod-Společnosti byli soukromníci nebo skupiny, co se uvolili spravovat málo rentabilní trasy na konto velké Společnosti, která nechtěla přicházet o peníze přímým zajišťováním podřadných služeb. Ale Dohody NY Station k tomu zavazovaly, proto bylo třeba udržovat alespoň minimální aktivitu.

„U nás v Australasijské železniční administrativě tyhle pod-Společnosti příliš v lásce nemáme. Mají pochybnou pověst a ti, co si pronajmou jen jednu trasu nebo síť, většinou ji spravují dost podezřelým způsobem. Dělají se tam nekalé obchody. Jste si jistý, že vás tam čekají, v tý… jakže se to jmenuje?“

„Gull Station.“

„A není to náhodou bouda Station?“

Usmál se a ona mu úsměv vrátila. V duchu si pomyslel, jak by se jí asi líbilo jeho tělo, tedy část od pasu dolů až do poloviny stehen, celá pokrytá ohnivou srstí. A co teprve jeho penis, hebký jako hedvábí, co by mu asi řekla?

„Já si dám pozor.“

„Tady je to, na téhle stránce… Musíte jet vlakem do Mosambic Station, ale přestoupíte tady…“

Bíle nalakovaným nehtem mu ukázala jedno jméno:

„Pipes Station? Je to jasný.“

„To není všechno. V Pipes Station přestoupíte na síť… jakže se to… Tady, Capricorn Network. Možná budete muset čekat na osobní vlak — až dva dny.“

„Jsou v nákladních vlacích také nějaká malá kupé pro cestující?“

Pokrčila nos.

„To jo, ale je to peklo. Zima, promiskuita. No ale to si myslím já… A pak jste muž, silný… Dostanete se z toho… Kozoroh vede tudy, vidíte, tuhle stanici jménem Lake Station… Divný jméno. Ta druhá větev ypsilonu, to je Kerguelenská a tam na konci je Gull Station… Neodradilo vás to?“

„A mělo by?“

„Jedou tam jen dva nákladní vlaky týdně s půlkou vagónu pro cestující a stojí to nekřesťanské peníze… čtyřnásobek našeho tarifu… To jsou ale zloději!… S trochou štěstí, a jestli se vám podaří sehnat místenky, se tam dostanete tak za týden, možná už za šest dní… Doufám, že máte aspoň dost dlouhé angažmá,“ dodala s hranou péčí.

„Nedělejte si o mě starosti.“

„Mám vám to opsat?“

„Není třeba, všechno jsem si to zaznamenal.“

Potřásla pochybovačně hlavou, a tak jí Jdrien přesně zopakoval jednotlivé etapy té neuvěřitelné expedice.

„Vy teda máte paměť!… Chápu, že hrajete divadlo… Škoda že nemáte představení tady u nás. Je tu děsná nuda. Jen jeden noční klub, a to ještě ne každý večer. Mladí se tak akorát nalévají červeným pivem, je to hnusný.“

„Jestli tudy pojedu zpátky, pozvu vás na večeři.“

„Rychle na mě zapomenete. Ale rychlík do Mosambiku tu bude za chvilku.“

A tak začala jeho osmidenní cesta. Osm, a ne šest dní, díky zmeškanému spoji v Pipes Station; ve stanici nazvané Potrubí, díky obrovským zásobníkům tuleního oleje určeného pro dieselové motory na téhle trati. Musel čekat dva dny na další příležitost, konečně se jeden transportér vracel po dodávce prázdný.

Lake Station převzala své jméno od tuleního jezera, na jehož břehu se roztáhla. To místo prožívalo agónii, protože místo rozumného způsobu lovu se sem nahrnulo příliš mnoho lovců a vytloukli skoro celé ohromné stádo. Zmíněné jezero se ostatně zmenšovalo už předtím. Až tuleni zmizí, mořský ledovec se znovu zavře. Tuleni totiž sami svým společným, neúnavným úsilím mořské jezero vytvořili, udržovali a bránili jeho opětovnému zamrznutí.

„Kam vlastně jedete?“ zeptal se Jdriena velitel policie.

„Do Gull Station.“

„To teda máte kuráž! Bude vám to trvat dobré tři dny. Máte s sebou dost potravin? Cestou určitě nic neseženete, většina stanic je v téhle roční době zavřená. Otevírají se jen v období, kdy tudy pod ledovcem táhnou hejna ryb, vždycky v přesně stanovenou dobu.“

„A ta Gull Station, to je co?“

„Sbírají peří mořských racků. Jemné prachové peří, ale taky velká pera kvůli brkům. Prý se to dobře prodává. Používají to na různý účely, třeba na hudební nástroje nebo v chirurgii. Ovšem aby z toho něco káplo, musí jich být miliony.“

Nakoupil si zásoby, zmrazené ryby a maso. Nic jiného jako třeba chléb nebo sójové klíčky ani koupit nešlo. V profukujících vagónech by stejně zmrzly.

Bylo to vážně peklo, dokonce i pro polovičního Zrzavce. Jeho spolucestující se schovávali do jakýchsi plastikových návleků a vylézali z nich, jen aby se najedli a šli na toaletu. Poloviční vagón neměl skoro žádnou izolaci a byl nevytápěný. Jdrien si už myslel, že to nevydrží. Ostatně jeden z cestujících druhou noc zemřel a jeho tělo přenesli do

krytého vagónu na konci vlaku.

16

Jakmile stanul na nástupišti, přiblížili se k němu dva nepříjemně vypadající zaměstnanci stanice. Jeden z nich měl na hlavě kožešinovou čapku s dvěma stříbrnými hvězdami. Byl to náčelník stanice.

„Jste si jist, že se nemýlíte? Tady to není nic pro cestovatele. Ten vlak se vrací zpět za hodinu a udělal byste líp, kdybyste si znovu nastoupil…“

„Přijel jsem kvůli obchodu.“

Posměšně si ho změřili. Jeho umolousané kožešiny, rašící vousy a dlouhé vlasy ho řadily mezi vlakové tuláky. Ve stanici, která jen stěží přežívala, se povalečů obávali.

Skládala se z několika vagónů vyrovnaných za sebou na hlavní trati a podél parkovacích kolejí. Mohlo tu být tak deset malých nástupišť a zhruba dvojnásobek vagónů. Malá kupole už pamatovala nejméně dvě stě let, ale skleněné pláty byly nahrazeny plastem, papírem a na několika místech dokonce tuleními kůžemi. Byla tu menší zima než v nevytopeném vlaku, ale Jdrienovi by bývalo přišlo vhod pořádně se zahřát.

„Jaký obchody?“

„Ptačí brka. Pro organické počítače.“

Vyslovil ta slova jen tak do větru, ale zdálo se, že zapůsobila.

„Co to má být? Nějaký nový systém?“

„Umělá hmota se nehodí pro některý typ vedení. Proto jsem tady. Dá se tady někde něčeho napít?“

Muži ukázali na hnědě natřený vagón, ale nedůvěry se ještě nezbavili. Objednali si červené pivo s vodkou a Jdrien se otřásl. Červené pivo se vyrábělo z kvašeného obilí nebo sóji a přidávala se do něj čerstvá tulení krev v různém poměru. A vodka mohla pocházet pouze z alkoholu získaného z glykogenu z jater zvířete.

„Máte čaj s vodkou?… A něco k snědku?“

Žena, co obsluhovala v kantýně, byla divná a Jdrien hned pochopil proč. Byla to míšenka Zrzavých jako on. Ale jak se dostala až sem?

„Dej mu najíst,“ přikázal náčelník, když se ho pohledem zeptala, co má udělat.

Přinesla masové ragú a sdělila mu, že je z raccích mláďat.

„Umíme je upravit tak, aby se to dalo jíst. To všude neláte.“

Jdrienovi ragú vůbec nechutnalo, mělo nějakou divnou chuť, ale ne po rybách, bylo v tom něco jiného. Mořští rackové sežrali kdeco. Ale snědl to a vypil vařicí čaj s vodkou.

„Jsou tady tři výrobci brků,“ oznámil mu náčelník. „Navštívíte všechny tři a budete jednat se všemi. Nechci tady žádný tahanice. A vůbec, odkud jste přijel?“

„Ze Společnosti Mořského ledovce.“

Zpočátku jim to vůbec nedošlo, ale když jim ukázal desetikaloriovou bankovku s vyobrazením sopky, konečně pochopili a jejich podezření se začalo rozplývat.

„To jedete z takový dálky pro ptačí brka?“

„Viděl jsem, jak jsou kvalitní, a to mi stačilo.“

Chtěli, aby jim povídal o prezidentovi. Nechtěli věřit, že je opravdu trpaslík. Musel jim podrobně vylíčit život v této Společnosti a navzdory své nenávisti ke Kidovi nemohl než chválit, co všechno se tam dělá. Poslouchali s otevřenými ústy. Jenomže míšenka ho neustále pozorovala a Jdrienovi se její zpytavé pohledy pranic nelíbily.

„Musíme vám najít nějaký kupé… Morah, máš něco volnýho?“

„Dolar na den a platí se na tři dny dopředu,“ sdělila mu.

„Nedá se svítit, je to tak,“ řekl náčelník bodře. Určitě z toho musel mít pěknou provizi.

Po jídle se Jdrien odebral k jednomu z výrobců brků. Řemeslník pracoval s celou rodinou a dvěma dělníky. Třídili raccí pera a prachové peří. To, co se mohlo použít přímo k šití peřin nebo kombinéz podle staré módy, bylo nacpáno ve velkých pytlech. Brky se získávaly z dlouhých per. Šest lidí s nevídanou zručností trhalo chmýří z dlouhých ptačích letek a rejdovacích per. Děti sbíraly brky a čistily je zevnitř pomocí velmi dlouhých tenoučkých jehlic. Ti lidé dřeli jako blázni za pár babek, snad za dolar denně.

„Podívejte se na ty brky.“

V této oblasti se to obrovskými racky jen hemžilo. Ukazovali mu brky měřící skoro metr. To byly ty nejkrásnější, většina měla v průměru tak padesát centimetrů.

Řekl jim, že si koupí vzorky a vezme si je s sebou. Pokradmu pozoroval jednoho starce, který trhal chmýří a cpal je do pytle. Říkal si, zda je to on, kdo o sobě tvrdí, že se jmenuje Lien Rag.

Dobře věděl, jak se ta informace mohla dostat z téhle ubohé skomírající stanice až k němu. Obával se, že ho obalamutili, znal zálibu Zrzavých ve vyprávění příběhů. Aby mu udělali radost, docela klidně si mohli vymyslet i tenhle se jménem jeho otce.

„Půjdu se podívat ještě k dalším řemeslníkům.“

Náčelník stanice byl skutečný potentát vládnoucí nad pracujícími rodinami. Jdrien pochopil, že i přes počáteční opatrnost se ten člověk rád chvástá. Kvůli brkům bude muset jednat s ním. Nebylo možné ho obejít, mluvil do všeho. Od potravin, nápojů až po sběr raccích per.

Museli je zabíjet po stovkách. Jdrien objevil vedle stanice obrovskou hromadu zmrzlých ptáků. Než přišel blíž, myslel si, že to je závěj.

„Je tady dobře sto tisíc mořských racků,“ sdělil mu náčelník, který, jak se Jdrien konečně dozvěděl, se jmenoval

Salava.

„Jak je zabíjíte?“

„Do pastí. Máme obrovské pasti se zrním. Obyčejná díra v ledu a ledová deska, která se pod vahou ptáků zvrátí. Jednoduché a účinné. Hloubíme stovky těch děr. Dá to zabrat. A ještě k tomu v tý zimě.“

„Máte nějakou pracovní četu?“

„Není lehký najít dobrovolníky. Hlavně tady, s průměrnou teplotou pod šedesát stupňů. Říká se, že teplota prý stoupá? Tady mi to teda nepřipadá.“

17

Náčelník a jeho nohsled se ho drželi jak klíšťata. Musel je dokonce pozvat i na večeři. Naštěstí měl s sebou ten tlustý svazek kalorií. Pravda, neukázal jim ho, ale vysvětlil jim, že pracuje pro jednu velkou společnost, vyrábějící počítače nové generace, a že ve svém oboru teprve začíná.

„S těmi brky můžu udělat pořádnou trefu,“ svěřil se jim. „Tak těžko jsem vás v té zapadlé končině hledal.“

Nechali ho, aby si šel lehnout. Malinkaté kupé bylo příjemně vyhřáté. Topilo se tam v kamínkách nefiltrovaným zvířecím tukem a navzdory zápachu ocenil vlahé teplo. Těch patnáct stupňů mu bohatě stačilo, byl přece míšenec.

V hlubokém spánku ucítil, jak s ním někdo cloumá, a podvědomě se připravil na útok. Ale zastřený hlas pronesl několik zvuků v řeči Zrzavých a Jdrien pochopil, že za ním přišla jeho bytná.

„To je Morah?“

„Mluv po našem.“

Rozsvítila louč namočenou v tulením oleji.

„Jsi Jdrien, že? Čekala jsem tě. To já jsem nechala rozhlásit tu zprávu.“

„Kdo jsi?“

„Oh, můj otec byl Zrzavý a matka zřejmě jednoho dne dostala chuť na jeho velkýho ptáka. Už se s ním nikdy nesetkala, opustila mě a já jsem skončila v tyhle díře. Cítím se ale jako Žena z Chladu. Odjakživa. A ty jsi náš Mesiáš.“

Dotkla se jeho tváře a zvedla ruku k jeho ústům. Nábožné gesto vlastní Lidem z Tepla, ne těm z Chladu. Ti jsou většinou daleko střízlivější ve svých náboženských projevech.

„Znám velmi dobře tvůj příběh od samého začátku. Jméno tvé matky, bohyně Jdrou, i tvého otce Liena Raga. Šetřím, abych se jednou mohla podívat tam do Mauzolea tvé matky. Chci ji spatřit.“

„Co víš o mém otci?“

„Je tady jeden starý muž, který říká, že se tak jmenuje. V tyhle stanici to nepřekvapuje nikoho. Neznají nic, jsou horší než zvířata. Pijou od rána do noci. Salava je tady pánem, krutým pánem. Všechny nás vydírají, jednoduše nám nedovolují žít. Drží nás tady jako vězně. Na prachovém peří a na brkách se dá dobře vydělat.“

„Vydělává hlavně on, ne?“

„Přesně tak. A pak jsou tu ještě dcery zdejších obyvatel. Chce je všechny, dokonce dřív, než jsou v pubertě.“

„A to se nikdo nebouří?“

Morah si mnula palec o pokrčený ukazováček, dobře známé gesto Lidí z Tepla.

„Prachy,“ řekla, „prachy… Najde kupce na všechno ptačí peří, organizuje lov. Řemeslníci nemůžou škubat peří a zároveň chytat racky. Oškubou jich půl milionu ročně.“

„A kdo je chytá?“

„Má na to celý mužstvo. Salava si výměnou ponechává těla. Prodává jich plný vlaky.“

Vyrábějí se z nich laciné paštiky, anebo se tím tvrdým a páchnoucím masem krmí chovné ryby a prasata.

„Kde jsou ti lovci?“

„V iglú na ledovci. Můžou se sem vrátit jen jednou za týden, střídají se. Náčelník má strach, že mu utečou. Nikdo v tom pekle nepřežije dýl než rok nebo dva. Lovit ty ptáky bez velkých nákladů, to znamená tvrdě makat. Pušky se nedají použít ani náhodou, kulky by zničily peří. Musí připravit tisíce pastí a chodit je potom prohlížet. Pracujou ve dne v noci, cpou ptáky do pytlů, který pak musí dotáhnout až sem. Jsou tam krysy, vlci a rypouši, ti útočí, protože cítí maso.“

„A ten podvodník je kde?“

Nerozuměla tomu anglickému slovu a v jazyce Zrzavých takový výraz neexistuje. U nich podvodníci nebyli.

„Jo, Lien Rag. Patří k mužstvu.“

„Vždyť je už starý.“

„Ano. Je ztracený. Ten den, kdy přijel, byl na mol a Salava si ho pojistil tak, že mu nechal podepsat dlužní úpis za škody, které v opilosti údajně způsobil. Nebyla to pravda. Nepřežije to.“

„Odkud přijel?“

„Je to vlakový povaleč, ale říkal, že nebýval vždycky tulákem.“

„Vidělas jeho doklady?“

„Má pas.“

Najednou sfoukla louč a on cítil, jak se chvěje:

„Nic jsi neslyšel?“

„Ne. Jen vítr. Tahle kupole je samá díra.“

„Salava ti nedůvěřuje. Moc nevěří tvé historce o nákupu brků. Máš nějaký peníze?“

„Jen málo,“ zalhal Jdrien.

„Mohl by tě totiž okrást a přinutit tě pracovat venku na ledovci a lovit racky. Půl milionu za rok, dva tisíce i víc každý den. Je to k nevydržení. Jsou tam stovky pastí…“

Trochu se opakovala. Kolik jí mohlo být? Pomyslel si, že nejspíš pije to svinstvo — červené pivo říznuté alkoholem z glykogenu.

„Radši už půjdu.“

„Jak to mám udělat s tím starcem?“

„Postarám se o to, uvidíš. Dej si pozor na Salavu, mohl by tě tu zdržet až do konce života. V tom případě by tvůj život moc dlouho netrval. Líp bys snášel zimu, ale práce je úmorná.“

Vzdálila se a zavřela za sebou dveře tak tiše, že nic neslyšel. Šel se podívat z okénka vedoucího na hlavní nástupiště. Svítilo se jen v kanceláři náčelníka stanice. Z toho světýlka mu běhal mráz po zádech.

Nakonec přece jen usnul, ale zdál se mu hrozný sen, milion mořských racků se na něho z nebe sesypal a dusil ho. Probudil se hrůzou, vstal a šel se podívat z okénka. U Salavy se pořád svítilo. Ten muž a jeho komplic pili, mluvili a spřádali proti němu své temné plány.

18

Během posledních let se pohraniční město ležící mezi Panamerickou Provincií Antarktidou a Společností Mořského ledovce v mnohém změnilo. Bylo to velké a po zuby vyzbrojené město. Měla tu svou stálou základnu část válečného loďstva a velmi důležitá železniční síť, směřující k jižnímu pólu, byla vybavena těmi nejmodernějšími a nejsložitějšími přístroji. Během invaze Panamerikánců byla trať pomocí obřích pokladačů rozšířena na padesát kolejí, aby se gigantické pevnosti Lady Diany mohly vydat směrem na sever. Nyní, byť s méně útočnými úmysly, projížděla Frontier Station alespoň stovka konvojů denně.

Za ní už nebylo nic. Jen padesátikilometrové pásmo země nikoho a pak první panamerická stanice, napohled velice skromná. Prezident však věděl, že mimořádně výkonné přístroje špehují jeho Společnost, že každý nákladní konvoj projíždějící jeho koncesemi je prošpikován nejrůznějšími aparáty. Kid byl nejednou nucen zabavit celé konvoje a Lady Diana zas přiznat porušení příměří.

Okamžitě po svém příjezdu navštívil prezident radarové centrum, velice citlivé analyzátory průjezdnosti tratí, které dokázaly na vzdálenost stovek kilometrů zaznamenat tonáž, rychlost a šířku konvoje. V podmínkách příměří musel být každý rozměrnější konvoj, zabírající více než čtyři koleje, vybaven zvláštním tranzitním povolením. Při nedodržení této podmínky mu hrozilo okamžité zničení. Když například Panamerická expedovala dodávku vysokokapacitních tepláren, které musely být transportovány na speciálně uzpůsobených mnohakolejových platformách, výkonné remorkéry Mořskoledovcové jely převzít dodávku uvedeného materiálu do hlavního města provincie, Queen Maud Station, běžně nazývané QMST.

„Vše v pořádku,“ oznámil mu Lichten. „Jestli nám hrozí invaze, bude muset být fantasticky rychlá a využívat obrovské množství válečné techniky. A všechna naše centra odposlechu by musela být paralyzována.“

„To se už stalo, ve Flower Station,“ připomněl mu Kid.

Lichten té povídačce příliš nevěřil. Domníval se, že příliš mnoho okolností zůstalo nevysvětleno, že Obnovitelé museli mít v té koncesi nějaké komplice. Bylo to jeho nezvratné přesvědčení. Kdyby ho prezident poslechl, mohl už být pokoj. Udělat o všech cestujících Společnosti záznam a prověřit každého z nich. Ale on viděl Obnovitele všude. Nechali přece už zavřít asi desítku takzvaně osvícených, co se oddávali černé magii, a jednoho průměrného profesora fyziky, který vyrobil jakési ultrazvukové dělo, s nímž střílel proti nebi. Ta jeho hračka vlastně nikdy pořádně nefungovala.

„Měli bychom se k tomu vyšetřování vrátit znovu a od začátku,“ neodpustil si poznámku Lichten.

Prezident si informace získané od Yeuze nechával pro sebe. Především odhalení o druhém Lien Ragovu synovi, příznačně pojmenovaném Liensun, jemuž by teď mělo být zhruba třináct let a který je obdařen stejnými metafyzickými schopnostmi jako jeho bratr Jdrien. Prezident se jen stěží smiřoval s existencí tohoto chlapce. Ale pokud odmítá nepodložená Lichtenova obvinění o interním komplotu svých vlastních inženýrů, co zbývá za vysvětlení, ne-li onen nepochopitelný dar nadpřirozených schopností?

„Ještě si o tom promluvíme.“

„Celý systém je podle vašich instrukcí už na Viaduktu instalován. Ne že by to bylo snadné, najít zařízení bez elektronických součástek. Dokonce i dvě stě let staré parní lokomotivy jsou jimi vybaveny. Museli jsme všechno projít a upravit. S raketomety, i s těmi nejprimitivnějšími na ruční obsluhu, to bylo stejné.“

Kid vyjel výtahem na vrchol výhybkářské věže, zježené desítkami parabolických antén a přijímači všeho druhu.

„Zvláštní vlak Lady Diany asi sto kilometrů odsud,“ oznámil mu vedoucí oddělení traťové situace. „Jede rychlostí kolem šedesáti dvou kilometrů v hodině a skládá se z deseti vagónů. Podle našich infračervených analyzátorů a biosnímačů tvoří doprovod generální ředitelky Panamerické šedesát až sedmdesát osob. Většina z nich, je jich asi padesát, je ozbrojena. Jedou s nimi i tři speciálně vybavené vagóny. Ten v čele, ještě před lokomotivou na raketový pohon, je přeplněn měřicími a průzkumnými přístroji. Uprostřed je umístěn vagón s otvírací střechou, v němž lze během několika sekund uvést v pohotovost rakety namířené k obloze.“

Prezident nadskočil překvapením a zvedl hlavu k vedoucímu měřícímu metr osmdesát. V soudobé zakrnělé společnosti, již po tři století sužované zimou, to byl obr. Průměrná výška obyvatelstva se pohybovala kolem sto šedesáti centimetrů, ale spousta lidí neměřila ani sto padesát.

„Opakujte to.“

„To o vagónu uprostřed?“

„No ovšem.“ Prezident byl netrpělivý.

„Střecha se otevře během několika sekund. Ten vagón je maskován jako speciální sférický cisternový vůz, jaké se

užívají pro přepravu nebezpečných nákladů. Rozevře se a odhalí protivzdušné raketomety namířené k nebi…“

„OPV?“

„Ano, pane prezidente.“

Před užaslými zraky asistentů ztuhlých hrůzou se dal trpaslík do smíchu. Jedině Lichten pochopil to náhlé veselí a taky se usmál.

„Máme jejich obrysy, chcete se podívat?“

Objevily se na katodové obrazovce a prezident se mohl dosyta vynadívat na speciální vlak tlusté Lady Diany ze všech možných úhlů.

„A co poslední vůz?“

„V něm se skrývá sedmnáctičlenné komando s utajenými zbraněmi. Určitě jsou tam i dvě záchranné drezíny, rovněž na raketový pohon.“

„Velice komplikovaný elektronický celek, předpokládám.“

„Ano, pane prezidente. Něco výjimečného.“

Prezident se znovu usmál a poděkoval přítomným s roztomilostí u něho nevídanou. Spolu s vrchním velitelem armády se vrátil do svého vlastního „speciálu“ a otevřel láhev starého alkoholu ze zásob nalezených v ledovcových Vykopávkách, která musela stát celé jmění.

„Lady Diana se prozradila. Přijela kvůli vzducholodím, ovšem to ještě neví, že jejich posádka je schopna paralyzovat všechny její mikroprocesory.“

„Souhlasím. Protivzdušné dělostřelecké baterie ve vagónu OPV potvrzují, že už má taky své zkušenosti s nájezdy vzducholodí. Dovolte, abych byl střízlivější, co se týče toho ostatního.

Možnosti panamerické policie jsou desetkrát větší než naše. Držíme Obnovitele v kleštích, nedokážou přece paralyzovat celou oblast, to už není Flower Station…“

„Nelíbí se mi, že se zatvrzele držíte této teorie,“ prohlásil studeně prezident a ukázal na jednu z obou sklenic.

„Je mi líto, je to však jediné logické vysvětlení.“

„Ti lidé jsou schopni zkonstruovat stroj o délce dvou set metrů, který unese sto tun, létá víc než stopadesátikilometrovou rychlostí a je palivově soběstačný na dlouhou dobu, a jsou taky schopni paralyzovat náš elektronický systém v okruhu třiceti kilometrů, a to bez pomocníků na zemi… Lichtene, myslete! Pracovat s komplici na zemi znamená dosáhnout neuskutečnitelné synchronizace, vytvořit dosud neznámý, tajný systém komunikace. Přece dobře víme, že rádiové vlny se ztrácejí, i s použitím těch nejsilnějších vysílačů, už ve vzdálenosti pěti set kilometrů.“

„Můžou se dorozumívat pomocí kolejí… nebo relé, co já vím…“

„Jste vážně tvrdohlavý.“

„V naší zemi žijí Obnovitelé. Někteří jsou ztřeštěnci, jsou ale mezi nimi i vědci. A podle mých odhadů jich je nejméně stovka.“

Prezident vychutnával svou sklenku a pozoroval obrazovku telexu. Informace o vlaku Lady Diany pokračovaly, vlak se přibližoval konstantní rychlostí. Na schůzku dohodnutou na území nikoho přijede přesně. Oba vlaky zastaví na kolejích vedle sebe a mezi nimi se otevře průhledná chodba. Týden trvající diskuse o tom, kdo koho navštíví, byly skončeny. Prezident nestál o to předvádět se před Panameričany z Dianina doprovodu, vybranými podle vysokého vzrůstu. Také Lady Diana měřila metr sedmdesát a vážila víc než sto kilogramů. Momentálně však trpěla záchvatem dny a pohybovala se stejně jako Kid v pojízdném křesle. Při této novince se prezident dobře bavil a velkoryse souhlasil, že udělá první krok. První dvě hodiny se rozhovory budou konat ve vlaku Panamerické a potom se bude podávat společný oběd v soupravě Společnosti Mořského ledovce.

„Myslím, že půjdeme,“ oznámil prezident.

„Není váš doprovod příliš malý?“

„Nemyslím. Chci jí ukázat, že při přemísťování nepotřebuju padesát tělesných strážců.“

„A co když se vzducholodi objeví právě teď?…“

„Počítal jste se všemi eventualitami?“

„Pokud jde o výzbroj, určitě. Můžeme střílet. Ovšem co se týče pohyblivosti a nejrůznějšího vybavení, nebylo možné obejít se bez elektroniky.“

„Půjde to.“

„Speciál“ se pomalu vydal na jih. Prezident se uvelebil v křesle a sklenku s alkoholem zahříval ve svých afektovaných ručkách. Vychutnával ten okamžik. Opět se setká s poraženou sokyní. Od té strašlivé války si ho předcházela, snažila se v něm najít spojence proti Sibiřské, která ji na západě obtěžovala.

Projížděli územím nikoho, provázeni nízko letícími racky; ti nejspíš doufali, že personál vlaku bude vyprazdňovat latríny.

Lichten stál před mapou zdejší oblasti, možná snil o příštích dobyvatelských úspěších v této strategicky a ekonomicky významné zóně.

19

Prezident uvelebený v pojízdném křesle zamířil sebevědomě do průhledného tunelu a projel špalírem panamerické tělesné stráže. Všiml si, že všichni mají za opaskem nový, značně vylepšený a zmenšený model laserové pistole.

V přijímacím salonu ho však čekalo ošklivé překvapení. Navzdory předběžnému ujednání Lady Diana stála a Kid neviděl žádné pojízdné křeslo. Ta coura, jak ji v duchu nazýval, si z něho vystřelila a ponížila ho. Jen počkej, budeš litovat!

Nehnul však brvou a s úsměvem se sunul vpřed. Lady Diana mu vyšla v ústrety, ale už podle prvních kroků bylo zřejmé, že chodí jen s obtížemi. Kid na místě zastavil, aby těch pár metrů, které je ještě dělily, musela ujít sama. V tu chvíli získal vrch, neboť Diana na něj vrhla zničující pohled, škobrtla a pověsila se mu na paži, jako kdyby mu chtěla projevit zvlášť vřelou náklonnost.

„Prezidente, jaká to čest, mohu-li vás přivítat ve svém voze… Je to velký den pro obě naše Společnosti. Děkuji vám, že jste mne poctil svou návštěvou."

Přinesli obyčejné křeslo a tělnatá Lady se do něj s potěšením zabořila. Zase ztloustla a nedalo se říct, že by ji černé šaty, co měla na sobě, zrovna zeštíhlovaly. Hluboce vystřižený dekolt jí obnažoval ramena, dvě bělostné hory třesoucího se masa. Odvrátil zrak od úzkého hlubokého údolí, dělícího pevně upnutá ňadra.

V příští hodině už oba svorně zapomněli na ne právě vydařený začátek vzájemného setkání a vzrušeně diskutovali. Kid držel v ruce skvělé fotografie, zobrazující jednu oblast na západě Panamerické.

Bylo na nich šest vzducholodí.

„U nás jsme jich nikdy neviděli víc než pět najednou," poznamenal.

„Je jich prý asi deset. Podařilo se nám, sice jen velmi nepřesně, lokalizovat jejich základnu. Společnost Vzducholodí. Taková nehoráznost! Hanba pro celé lidstvo! Přesný název toho jejich spolku zní Mezinárodní společnost Vzducholodí Bratrství. Jen si o tom jejich bratrství promluvme! Zničili dva hlídkové čluny a zabili přitom dvaadvacet námořníků. Napadli sklady s palivem, zásoby surovin, ukradli kompletní radarové systémy, elektronické součástky, lehké a na všechny pohony uzpůsobené motory. Zmocnili se i našich tepláren a obáváme se, že příště se pokusí uloupit jadernou mikrocentrálu."

„To jsem nevěděl. Předpokládám, že to vše se neudalo ze dne na den."

„Ne, jistěže ne," odpověděla opatrně.

Prezident se zamyslel:

„První vzducholoď se u nás objevila před více než deseti lety, byl to nejspíš jen prototyp. Po letech mlčení vyrazili do útoku s takto zdokonalenými stroji."

Mluvila o elektronice bez mrknutí oka a Kid z toho usoudil, že zhola nic netuší o výjimečných schopnostech Obnovitelů.

„Vyslala jsem do oblasti jejich předpokládaného pobytu několik komand, ale ani jedno se nevrátilo. Je nutné vypravit se po Network Cancer, po síti Kozoroha, a vydat se všanc všem rizikům, která to obnáší. A to nemluvím o Trati zmizelých, právě tam se to vždy zadrhne. Žijí tam nebezpeční překupníci, tamější stanice jsou doupaty pirátů a banditů. Chtělo by to vyrazit tam s celou armádou, tím bychom je ale varovali. Obnovitelé by získali několik dní a mohli by se na nás připravit. Zatím se nám nepovedlo vybavit všechny jednotky OPV. Vám, předpokládám, taky ne?"

S naprostým klidem potřásl prezident hlavou. Lhal, všechny jeho jednotky disponovaly systémem OPV, byť skromným. S radostí si uvědomil vojenskou převahu své Společnosti vůči tak silnému rivalovi.

„Ale zničíme je… Tak trochu jsem počítala s vaší Sítí 160. poledníku, spojili bychom tak své síly, práce prý však nepokračují?"

„Měli jsme nějaké technické problémy."

„Například vzducholodi?"

„Také."

„A co na Viaduktu, tam taky?"

„Máte na toto téma své informátory?"

„Vy víte stejně dobře jako já, co nefunguje u toho druhého. Nepochybně víte, že Tubus, můj slavný severojižní tunel, se také potýká s problémy a že po sedmnácti letech práce ještě zdaleka nejsme u konce. Bude trvat ještě dlouho, než ponese své ovoce."

„Tady jde ovšem o ideologický pohled na věc," odvětil důstojně prezident. „My získáváme všechno z ledu nebo z oceánu, pevnina nás nezajímá. Díváme se kupředu a ve své snaze o ekonomickou prosperitu nepočítáme s minulostí."

Lady Diana se zakabonila. Nesnášela, když jí někdo vyčítal ekonomický konzervatismus.

„To bohatství, co je skryté pod ledem, je nedozírné, a až ho začneme využívat, životní úroveň našich obyvatel se ztrojnásobí a do konce třiadvacátého století až zdesetinásobí."

„Co kdybychom se přesunuli vedle? Můžeme pokračovat u stolu," navrhl Kid.

Při vzpomínce na počáteční ponížení teď vychutnával vítězství. K cestě do jeho „speciálu" musela Lady Diana použít pojízdné elektrické křeslo. Jinak by ji museli nejspíš odnést. Prezidenta to velice rozveselilo a potměšile jí navrhl, aby si dali cestou závody, tvářila se však, že jeho nabídku přeslechla.

Diana byla příjemně překvapena náročností a kultivovaností Kidova pohostinství. Prezident měl vytříbený vkus a smysl pro kulinářské lahůdky. Diana s rozkoší ochutnávala nové pokrmy, čerstvé produkty zemědělských podniků Společnosti Mořského ledovce, počínaje jemnými husími játry ze speciálních farem na chov drůbeže a konče zapékaným telecím brzlíkem a svíčkovou v lehkém těstíčku. A to vše zalévané lahodným červeným vínem.

„Naše víno dovážíme ze Sibiřské," řekla Lady Diana, „ale tomuto se nevyrovná."

„Za pár let ho budeme exportovat miliony lahví."

„Jestli ovšem vzducholodě nezničí vaše vinné skleníky!"

Vrátili se k diskusi o Obnovitelích a vyměnili si pár zajímavých informací. Prezident se dozvěděl, že část Kalifornské sítě byla Obnoviteli paralyzována.

„Myslíme si, že mají nějaké zvláštní rušičky elektronických přístrojů."

Prezident pokračoval v jídle, aniž dal najevo svůj zájem i zklamání.

„Právě hledáme protizbraň, chceme zaclonit zmíněné systémy olověnými pláty. V Tubusu jsme přišli na velké

množství tohoto kovu a domníváme se, že to bude účinné.“

„Myslíte na všechno.“

Lady Diana na něj vrhla zpytavý pohled a pustila se do třetí porce svíčkové v těstíčku.

„Víte, co mi to připomíná? Mluvím o grandiózní poruše na mé Kalifornské síti. Vzpomínáte si, to malé dítě, co bylo dřív u mě, v naší Společnosti, jak se jen jmenuje?…“

„Jdrien, syn Liena Raga. Ano, unesli jste ho a zadržovali ho násilím. Kdybych měl v té době takovou váhu, jakou mám dnes, byl bych si stěžoval u Organizace Dohod NY Station.“

Nenuceně se usmála:

„To už je za námi… Tomu chlapci se podařilo záhadným způsobem opustit mou koncesi. Narušil a paralyzoval elektronické překážky, dokonce i Kalifornskou hráz. Dozvěděla jsem se, že navzdory svému mládí má nevšední duševní schopnosti. Nikdy jsem na tu příhodu nezapomněla, a pokud jsem dnes tady, pak také proto, abych se vás zeptala, zda ten Jdrien není náhodou více či méně dobrovolným komplicem těch pirátů ve vzducholodích.“

Prezident se také usmál:

„Měl jsem stejnou obavu, ale Jdrien se už o nás nezajímá. Káže mezi kmeny Zrzavých v těch nejubožejších oblastech a zároveň se snaží získat informace o tom, co se stalo s jeho otcem, už deset let nezvěstným Lienem Ragem. A já teď sedím naproti vám především proto, abych se vás zeptal, zda máte nějaké informace o Lienu Ragovi.“

„Ale proč bych je měla mít?“

„Protože ho nenávidíte, protože byl stále nebezpečnější pro vaši koncepci železničního společenského uspořádání.“

„No tak, Kide, vy žertujete.“

„Už nikdy mě tak nenazývejte! Jsem PREZIDENT! Jinak naše setkání okamžitě ukončím.“

Ztuhla překvapením a v duchu si položila otázku, zda si má nechat od toho nedochůdčete líbit výhrůžky a hrubý tón.

„Nechtěla jsem vás urazit, to bylo z čistého přátelství… Samozřejmě, jste prezident.“

„Chápejte mou otázku o osudu Liena Raga jako podmínku k případné dohodě. Jsem ve velmi choulostivé situaci, mnozí si totiž myslí, že jsem původcem toho zmizení.“

„Oh, víte, mě obviňují z tolika zločinů, jako bych neměla na práci nic jiného než kout pikle proti nepohodlným lidem. S tím si nesmíte dělat starosti.“

„Přesto trvám na tom, abyste mi odpověděla. A aby se vaše odpověď na téma Lien Rag objevila v konečném zápisu z našeho setkání.“

„To nemyslíte vážně?“

„Jistěže myslím… Trvám na tom.“

„Tak vzducholodě ohrožují naši civilizaci a vy si děláte starosti s tím dobrodruhem, s tím šílencem, co věřil ve své skoro božské poslání.“

„Hleďme, odkud to máte?“

20

To historické setkání mělo skončit polovičním neúspěchem a oba generální ředitelé Společností neskrývali své zklamání ani únavu. Diskutovali už téměř osm hodin včetně těch dvou ve „speciálu“ Lady Diany. Ta se příliš najedla a napila a záchvat dny ji sužoval čím dál víc. S příchodem noci, kolem čtvrté hodiny, musela dostat utišující injekci a Kid toho využil, aby si protáhl nohy. Všiml si, že jeho vlak byl obklíčen obrněnými drezínami, úplně se rozlítil a pohrozil okamžitým odjezdem. Lady Diana, velmi oslabená bolestí, musela vydat příslušné rozkazy.

Neprozradila však nic o Lienu Ragovi a Kid si hloupě postavil hlavu. Především kvůli Jdrienovi. V hloubi duše velice trpěl postojem toho chlapce. Neviděl ho už deset let, ale myslel na něho denně, prohlížel si fotografie dítěte, které kdysi zachránil a jehož adoptivním otcem se na dlouhá léta stal, zatímco Lien Rag bloudil světem a pronásledoval své chiméry.

„Ta historie se mě netýká.“

„Tím hůř pro vzducholodě,“ odsekl vztekle. „Každý se bude bránit, jak bude umět.“

„Děláte obrovskou politickou chybu. Ať už tak nebo onak by se byl Lien Rag stal vaším nepřítelem, vaší černou ovcí. Byl odsouzen jinými Společnostmi než tou mojí. Musíte se s tím smířit. Vím, že dlužíte vysvětlení jeho synovi i té ženě, Lienově družce. Uvědomte si však, že bezpečnost vaší Společnosti za to stojí.“

„Trvám na svém, nejsem vrah, nezavázal jsem si Tarphysy, tu rodinu vrahů, aby se starala o pořádek mimo mé území.“

„Prosím, nechte toho,“ vykřikla rozčileně, „nebo okamžitě skončíme.“

Nakonec se uklidnil, poněkud překvapen jejím temperamentem. Nelitoval zmizení Liena Raga, nikdy neměl důvod mít ho rád. Ostatně, koho měl vlastně rád? Určitě Jdriena, ale to bylo vše. Jeho žena Glinda byla příjemná a netoužil se s ní rozejít nebo ji ztratit. Yeuze? Byla jako jeho sestra, občas dost nepříjemná.

„Pokusme se dojít aspoň k nějakému výsledku, třeba omezenému,“ žádala ta hora masa.

Domluvili si pravidelnou výměnu informací o Obnovitelích, především o vzducholodích. Prezident slíbil, že začne s výcvikem komand, která by se pokusila najít základnu jejich nepřátel.

„Kdybyste dokázal uspíšit práce na té stošedesátce… Jsem připravena přijít vám na pomoc.“

„To ovšem nemyslíte jen na Obnovitele.“

„A na koho tedy?“

„Na Sibiřany, kdybych se stal vaším spojencem, mohla byste je napadnout i od jihu.“

„Myslete i na to. Stávají se nebezpečnými. Ohrožují nás na ledovci v Beringově úžině. V současné době vedou

výbojnou politiku směrem na východ, když jejich válka proti Transevropské skončila takovým fiaskem.“

Ta válka byla zničující pro obě Společnosti. Jen těžko se z ní vzpamatovávaly.

„Obnovitelé mají deset dokonale vybavených vzducholodí a možná už zítra jich dají dohromady třikrát tolik, se vším tím materiálem, co nám uloupili.“

Nakonec odešla a Kida napadlo, jestli ji ještě někdy uvidí. Kolik jí mohlo být let? Možná šedesát, ale vypadala velmi vyčerpaně. Litoval, že stočil rozhovor na Liena Raga, ale nemohl si pomoct. Láska k Jdrienovi jitřila v jeho nitru bolavou ránu, která ho oslabovala. Nedokázal odolat příležitosti přivést toho chlapce, dnes už vlastně muže, k sobě zpět.

Kdyby ho mohl zavolat a říct mu „vím, co se stalo s tvým otcem, vím, jak zemřel a kde je jeho mrtvola“, bylo by to největší vítězství jeho života.

Jeho vlak měl odjet jako první směrem na sever a Kid pozoroval kulatým oknem světla Dianina speciálu. Ocelové rolety byly stažené a viděl jen úzké záblesky unikajícího světla.

Vlak se dal do pohybu a Lichten se ohlásil k audienci. Měl soukromý rozhovor s vrchním velitelem hlavního stanu Lady Diany a nepochybně chtěl prezidentovi sdělit nové informace.

„Později,“ vzkázal mu prezident.

Zůstal raději ve svém křesle a nechal svítit pouze slabou lampičku v rohu kanceláře. Byl unavený, zklamaný, měl chuť plakat nad svou osamělostí, která se mu nikdy nezdála tak velká.

Zůstal tak až na hranice, do Frontier Station, a teprve na území své koncese nechal zavolat Lichtena.

21

Když se Melkian ocitl ve svém luxusním kabinovém kupé, nedokázal se ovládnout a pustil se do vyprávění o té hrozné cestě, kterou podnikl skoro bez jídla až z Afrikánie ve špatně vytápěném vagónu třetí třídy, ve společnosti imigrantů. Tu trochu peněz, co měl, chtěl ušetřit na přežití v Kaempolisu.

„Ubytujte se a potom se půjdeme navečeřet. Čemu dáte přednost, vyhlášené restauraci, nebo klidné malé hospůdce? Obojí je stejně dobré,“ navrhla Yeuze.

„To je luxusní vlak, že? Nikdy jsem nic podobného neviděl, s tou panoramatickou vycházkovou chodbou, a to teplo, pro mě skoro až příliš velké. U Metařů Věčného života nic podobného neexistovalo a museli jsme soustavně žít v osmi, nejvýše deseti stupních.“

Za chvíli ho vzala pod paží a zavedla ho do výtahu. Dovezl je do velké restaurace ve třetím poschodí vlaku.

„Ale vždyť nejsem vhodně oblečený pro tak…“

„Jen klid, to není vůbec důležité.“

Měli rezervovaný stůl a vrchní se dvěma číšníky se činili. Tento rychlík byl výkladní skříní Společnosti Mořského ledovce. Každý týden odjížděl z Titanpolisu do Panamerické a vezl nejbohatší a nejslavnější osobnosti celé planety. To bláznovství stálo Společnost celé jmění, bylo však součástí bezkonkurenční publicistické kampaně. Hlavní heslo znělo: „Už brzy se budete moci vydat na cestu kolem světa díky slavnému meziledovcovému Viaduktu.“

Melkian se nesměle rozhlížel kolem sebe, a když vrchní přinesl dvě sklenice plné barevného nápoje, málem se vyděsil.

„Máte, prosím, vybráno?“

„Vyberte nám sám, prosím vás.“

Uvolnil se, až když vypil svou sklenku alkoholu.

„Nelitujete ničeho? R. vás chtěl doprovodit…“

„Chtěla jsem být s vámi sama.“

„Ve Stanley to bude jiné. Vlak, kterým musíme jet, není ani zdaleka tak pohodlný. Existuje těchto vlaků mnoho?“

„Ne. Ostatní Společnosti budou ale určitě chtít dohnat své zpoždění.“

„Jede pořádně rychle.“

„Má dvě lokomotivy a velkou zásobu paliva. V Australasijské vázne zásobování, a tak se myslelo na všechno. Poplatky jsou skládány pravidelně a předem, aby se předešlo administrativním různicím.“

Jedl s chutí a rozhlížel se kolem. Jeho očím neuniklo několik mladých žen s téměř obnaženým poprsím. Tenoučký závoj, kterým byly zahaleny, neskrýval vůbec nic.

„Budeme projíždět krajinou, kde se žije jen velmi těžce. Lidé nemají ani tisíc kalorií na den a musí jim to stačit na jídlo a otop.“

„Vím,“ řekla.

„Příval ledu zpočátku vyrovnal šance. A podívejte, co se děje dnes.“

Mohla by odpovědět, že led nic podobného nezpůsobil. Někteří si dokázali udělat zásoby jídla i topení, jiní zemřeli velice rychle, zatímco se ukládaly další a další vrstvy ledu.

„Jestli půjde všechno dobře, dorazíme na místo tak za čtyři až pět dní. Už ale nevím, kdo tu malou koncesi vlastní. Piráti tam nezůstali déle než několik měsíců, nanejvýš rok. Pak se toho zmocnil někdo jiný. Tak to přece chodí vždycky, že?“

„Ve Stanley se máme dozvědět další podrobnosti. Budeme si ale muset dát dobrý pozor.“

„Dobře. Snad se mi podaří neudělat žádnou hloupost,“

Přijal pozvání na procházku do tanečního sálu. Asi třicet párů tančilo na prastaré melodie a orchestr na pódiu se skládal z dvanácti hudebníků. V rohu byl bar a lidé se tu výborně bavili.

„Je tady i bazén,“ řekla, „neměl byste chuť jít se vykoupat?“

„Oh, to ne! Bojím se vody, vždycky se jen sprchuju. Nedokážu se ponořit ani do vany."

Doprovodila ho do jeho kabiny a vešla k sobě. Umyla se, lehla si na lůžko a pustila se do studia poznámek o jejich trase. Prezident s cestou souhlasil, ale na poslední chvíli ji varoval před Tarphysy:

„Mají špehy všude. Jestli zavraždili Liena Raga oni, musíte si dát zatraceně pozor."

O dva dny později vystoupili ve Stanley Station a ubytovali se ve velkém hotelu blízko nádraží. Považovali je za otce s dcerou. Zapsala se pod falešným jménem a vysvětlila, že cestují pro radost. Nechala je, aby si mysleli, že jsou Panameričané, a když zaplatili v dolarech, uvěřili jim. Cítila se tak volněji při svých pochůzkách. Melkiana nechala v hotelu a vypravila se do Úřadu koncesí. Bude muset hrát vysokou hru, aby nevzbudila podezření. Tarphysové žijí ve Stanley Station už víc než sto let a nade vši pochybnost mají své přátele, ne-li přímo zvědy, v každém úřadě.

Předstírala, že ona a její otec se zajímají o sběr nejstarších vagónů, takových, které ještě zažily Velkou paniku nebo byly vyrobeny, často skoro na koleně, hned po ní."

„Opravdu, některé malé Společnosti ještě nějaké mají a určitě je rády vymění za modernější vybavení," sdělil jí vedoucí směny. „Asi před třiceti lety se Australasijská pokusila vyřadit do šrotu všechny ty staré a příliš nebezpečné vagóny, ale zákon nebyl nikdy dodržen. Můžu vám ukázat jedno vrakoviště nedaleko Stanley Station, ale upozorňuju vás, je to nebezpečné. Tisíce vagónů jsou seřazeny na parkovacích kolejích přímo venku. Přesto jsou tam lidi, ani vám nemusím říkat jaký. Plení, co ještě zůstalo, ničí staré dřevěné vagóny, aby se zahřáli…"

„Podívám se tam… Nemáte náhodou seznam těch malých Společností na vedlejší trati, která směřuje na jih?"

„Chvilku strpení, prosím."

To byl kritický moment. Společnost Metařů mohla být sledována už deset let, její jméno v pamětích počítače zakódováno a v případě, že se na ni někdo bude informovat, vyvolá to poplach.

„Tady je ten seznam. Zatrhnul jsem jména, kde by se vám mohl podařit dobrý obchod."

Podal jí i fakturu za vyhledávací poplatek. Místo požadovaných třiceti dvou dolarů mu dala stovku. Poděkoval, jako by se to rozumělo samo sebou.

„Slyšela jsem jména různých Společností, ale už jsem je zapomněla. Myslela jsem, že když si je přečtu, vybaví se mi, ale bohužel ne."

„Oh, to se pořád mění, skoro každý měsíc. S malými koncesemi se čile obchoduje, a víte, kdo na tom vydělává? Agenti, co provádějí ty transakce za pětiprocentní podíl, a taky náš Úřad, ten dostává něco kolem šesti procent."

„Jak je to možné?"

„Stačí, když si nějaká skupinka vzpomene, že se bude zabývat rybolovem, sbíráním chaluh nebo čímkoliv… Jestli se jim pak náhodou podaří padnout na zlatý důl, mají vyhráno. Prodají a jdou dál."

„Jaký zlatý důl?"

„Pramen horké vody. Je to vzácnost, ale existuje to. Teplý proud vám umožní postavit skleníky, topit a svítit termočlánky. Je to tak jednoduché. Ovšem teplý pramen je taková vzácnost, že od dob mého dětství už žádný jiný nenašli. Nebo lze najít staré vraky. Nákladní lodě, které ztroskotaly na tvořícím se ledu a zůstaly zablokované. Některé nebyly rozdrceny, ale vyvrženy ven z vody a převrátily se na ledovou plochu. Jeden takový vrak plný černého uhlí je kousek dál na jihu. Už dvacet let z něho těží jedna rodina. Cargo Company, znáte ji? Začínali tak, že uhlím topili, a teď ho zpracovávají vědečtěji, chemicky, rozumíte?"

Tvářila se, že ji to nesmírně zajímá, a úředník pokračoval ve výkladu o malých Společnostech a pod-Společnostech. Tvrdil, že kdyby měl víc času, rád by napsal slovník všech těch stovek koncesí dělících se o ledovec mezi Afrikou a Austrálií ve směru východ-západ a v oblasti mezi jižním pólem a asijským pevninským ledovcem.

„Nevidím tu Společnost Kinson ani Middle…"

Vymýšlela si různé názvy a on jen zamítavě kroutil hlavou.

„Ty existovaly tak před třiceti lety…"

„To můj otec, víte, je velmi starý a ty názvy mu zůstaly v hlavě. Třeba Společnost Metařů. Říkal mi, že pro něho kdysi čistili vagóny."

„Oh, ti už taky zmizeli, zničili je piráti na kolejových plachetnicích… Teď je to součást, počkejte chvilku… Je to nějaká větší Společnost."

Vzal do ruky seznam a prstem sledoval jména, na sedmém se zastavil:

„Tady je to, Transit Company… Shromažďují tam vykolejené vagóny, hlavně ty, co jsou plné zboží. Třídí je. Tady byste taky mohli na něco narazit, v té Transit Company. Přeju vám to."

Plná nové naděje se vrátila do hotelu. Melkian na ni zneklidněný čekal v jejím pokoji.

„Mám pocit, že mě nějaký muž v salonu sledoval, tak jsem se raději uchýlil sem."

22

Tomu vlaku hrdě říkali expres, zastavoval však na každém nádražíčku nebo na parkovacích kolejích, jako kdyby mechanik dostal spropitné za to, že nechá dřív přejet všechny ostatní soupravy. Yeuze s Melkianem teď obývali jedno omšelé kupé, potažené vyrudlým, ošuntělým sametem a vytápěné proudem horkého vzduchu. Byl tam sice i vagón první třídy, ale Yeuze na sebe nechtěla zbytečně upozorňovat.

„Můžeme si vařit na hlavních kamnech," oznámil jí stařec, „a prodává se tam i jídlo, sójové a masové karbanátky, čaj a dokonce i alkohol."

Vlekli se směrem na jih už od včerejška večer a Yeuze si říkala, jestli je Transit Company konečně ta pravá. Melkian si myslel, že rakve se mohou stále ještě nacházet na místě, ale ona o tom pochybovala. Jestli tam piráti zůstali po celé měsíce, ne-li celý rok, měli dost času, aby rozpustili každý ledový sarkofág a ukradli mrtvému šaty, šperky i peníze.

„Každý týden naplnili zásobník oděvy a jezdili je prodávat, už si nevzpomínám kam. Určitě si pořádně nacpali kapsy. Některým mrtvým dokonce vytrhávali zlaté zuby. Nikdy jsem zlaté zuby neviděl, nevěřil jsem, že se to ještě dělá."

Továrny těžily zlato z mořské vody, na metr krychlový v zanedbatelném množství. Cena zlata byla však tak vysoká, že se jim to přesto vyplácelo.

Došel jí pro čaj a sušenky, které jí moc nechutnaly, zanechávaly v ústech nepříjemný mastný povlak. Ale snažila se vypadat spokojeně, uvědomila si totiž, že během těch deseti let si zvykla na jemnější stravu. Společnost Mořského ledovce se skutečně těšila nebývalému blahobytu, byť jisté procento obyvatelstva trpělo chudobou. Tady v těch ztracených krajích vypadali všichni zuboženě, vyjma některých privilegovaných zbohatlíků. Během těch deseti let už zapomněla, že zbytek planety trpí zimou a špatnou stravou. Nechala se unášet jen uměním a literaturou.

Ve stanicích viděla vyhladovělé lidi potulující se kolem vlaků, ubožácká nádraží vytápěná tělesy na zvířecí tuk, jenže jaký tuk! Nefiltrovaný, smíchaný se zbytky masa, naplňující ovzduší odpuzujícím zápachem. Hustý mastný kouř se usazoval všude a pokrýval okolí smrdutým povlakem. Na nástupištích se prodávalo cokoliv, dokonce i jakési horké ohřívací láhve k zahřátí lehátka. Prodavač se opovažoval tvrdit, že vydrží nejméně pět hodin a že na příští stanici ji majiteli vymění za jinou. Byl to ovšem podfuk a nechali se na něj nachytat právě ti nejchudší cestující.

Divila se, z čeho tady lidé mohou žít, proč v těch stanicích ještě někdo bydlí. Snad pro nedostatek peněz na cestu, neboť ceny lístku zakoupeného na místě byly opravdu přemrštěné. Kontrolor se ostatně mračil při pohledu na mezispolečenskou jízdenku a pokoušel se přinutit cestující zaplatit příplatek. Yeuze znala svá práva a nedala se.

Transit Station, která dala jméno celé Společnosti, vzbuzovala na první pohled iluze pohodlného sídliště. Jenže výstavnější mobilní domy u hlavního nástupiště rychle zmizely a uvolnily místo konstrukcím bez ladu a skladu pod kupolí ve velmi špatném stavu. Byla vyspravena silným plastovým materiálem, který propouštěl jen málo světla. Panoval tady nepřetržitý soumrak.

Když s Melkianem vystoupila z vlaku, pomyslela si, že je už večer, i když na jejích hodinkách bylo teprve poledne.

„Je to morbidní," posteskla si.

„Znám to," zašeptal stařec. „Když jsem prchal ze své koncese, ocitl jsem se na pár dnů tady."

Nikdy nenašla dost odvahy zeptat se ho, jak se mu podařilo přežívat ze stanice do stanice, než se dostal do Afrikánie. Možná se také podílel na okrádání mrtvol a možná dokonce že jí lže od samého počátku, aby ji zatáhl do tohoto beznadějného dobrodružství. A kdoví, snad si naplánoval, že z ní podvodně vymámí spoustu peněz nebo snad ještě něco horšího, třeba za ni bude požadovat výkupné.

Snažila se být rozumná a zapudit to nesmyslné podezření, zmlkla však a neklid z ní přímo vyzařoval. Mezitím marně hledali útočiště, kde by snědli něco teplého a získali další informace.

V restauračním vagónu čtvrté kategorie si Melkian všiml Yeuziny skleslosti.

„Nemáte sílu pokračovat až na konec cesty…"

„Nevím… Tak si říkám, jestli jsem udělala dobře, že jsem se vypravila až sem… Jestli jsem neudělala chybu, že jsem vám naslouchala."

Dívala se mu přímo do tváře a zjistila, že má skoro zelené oči.

„Ach tak," pokýval hlavou a odložil šálek s čajem, „lámete si hlavu tím, kdo vlastně jsem."

„Jen se podívejte kolem sebe," řekla rozhořčeně. „Na všechny ty lidi kolem, jsou to chudáci bez prostředků. Jak jste mohl cestovat, uniknout odsud až do Afrikánie, zůstat tam několik let a pak se rozhodnout, že mě vyhledáte. I kdybyste žil jako Sparťan, stejně byste potřeboval tisíce dolarů."

„A vy si myslíte, že jsem okrádal mrtvoly?"

„Co byste si na mém místě myslel vy?"

„Ano, je to pravda, okrádal jsem mrtvoly. Našel jsem zlato, zlaté mince, z nichž každá měla hodnotu stovek dolarů. Připravoval jsem se na ten útěk. Ale nezatáhl jsem vás do pasti. Vyhledal jsem vás pouze ze své vlastní vůle."

Stáli proti sobě tváří v tvář a mlčeli. Nějaká skupinka hrála v rohu karty a hádala se. Byl tam smrad a zima.

„Pojďte, pokusíme se najít aspoň trochu slušné ubytování a vyspíme se."

„Nic takového tady není," řekl jí Melkian, „a nemyslím, že se situace od té doby zlepšila, i když je tomu už hodně let."

Na konci hlavního nástupiště pronajímala jedna rodina kupé se dvěma lehátky a topením. Za vydřidušskou cenu.

„Dám vám sem závěs," slíbila jim domácí se slídivým pohledem a strčila do kapsy peníze za týdenní nájem. „Můžu vám taky vařit. Vykoupání stojí dolar. Teplá voda je tady drahá. Však studená taky. Stává se, že není vůbec, to když mají odsolovací a zahřívací jednotky poruchu. Přijeli jste za nákupy? V posledních dnech sem dorazilo velký množství mejdla, nacpala jsem si dokonce i půdu." Ukázala na falešný strop nad jejich hlavami.

„Jeden vlak vykolejil na Velké síti severně odsud a trať se musela honem uklidit. Je to dobrý mejdlo, víte, i když zimou popraskalo na malý kousky. Pěkně pění. Můj syn i manžel dělají u třídění zboží. Můžu vám sehnat, na co si vzpomenete. Jsou tam obrovský sklady a oni mají na zboží právo. Zato plat, ten je dost hubenej."

„Žila jste tady i před deseti lety?"

„To se ví, že jo. Žiju tady už od narození. To tady ještě byli doktoři a člověk se tu moh narodit, teď se musíte sichrovat dopředu a koukat bejt ve Stanley už v osmým měsíci."

„Nejsou tu už lékaři?" divila se překvapená Yeuze.

„Ale jo, jeden tu je. Ale pije. Proč se ptáte?"

„Takže si vzpomínáte na zabrání Společnosti Metařů?"

„To přece nebylo před deseti lety, dokonce je to dost čerstvý, tak tři roky."

Dívala se na ně nedůvěřivě:

„Co vás ty zrůdy tak zajímaj? Víte, co se v tý jejich stanici našlo, chcete to vědět? Tisíce mrtvol, jo, tisíce. Bylo zapotřebí to všecko vyčistit, ale nikomu se do toho nechtělo, i když platili dobře. Všecky ty mrtvoly se musely

naskládat do vagónů.“

Potřásla hlavou.

„Radši bych o tom neměla mluvit. Už takhle máme my z Tranzitní špatnou reputaci, to kvůli tomu zboží, co si jako přivlastňujeme… Někdo přece musí čistit tratě, když nějakej vlak vykolejí, no ne?“

„A co se stalo s mrtvolami?“

„Zavolali na to nějaký chlápky zdaleka, nebyli černý, ale měli takovou divnou barvu, jak to jen… takovou hnědou. Souhlasili, že se těch mrtvol budou dotýkat, že je nacpou do vagónů, a za málo peněz… Prej je měli poslat kdovíkam… Prostě daleko, no.“

„Víte kam?“

„Nikdy si nepamatuju pořádně jména. A měli málo vagónů, tak je pak skládali na odkrytý plošiny, ale stejně… Stovky vlaků. Kolik vlaků by se muselo seřadit, no, to mi teda řekněte. A jaký lokomotivy, a co olej, aby vůbec jely? A proč vlastně, kolik by se na tom asi mohlo trhnout?“

Yeuze se dělalo špatně. Vzpomněla si, že prezident vždy vlastnil jednu maličkou Společnost, SONM, Společnost na odvoz nalezených mrtvol, někde na území dříve nazývaném Indie. Miliony mrtvol prodávaných Afrikánii a Panamerické ke spalování v tepelných elektrárnách. Co když má náhodou a nepřímo na svědomí převoz těl Liena, Leouan a Harla Merna?

„Tak toho nakonec nechali.“

„Jak to myslíte?“ zeptal se Melkian.

„Mrtvoly jsou pořád ještě tam, ty vagóny zrovna tak. Sakra, jestli si myslíte, že jsem to byla kontrolovat, tak to se teda šeredně mejlíte. Je to tam děsný, straší tam. Říká se, že duše všech těch mrtvejch obsadily stanici, ta je stejně napůl zničená od uragánů. A ještě se říká, že se jednoho dne všichni probuděj a přijdou na nás, v noci, až bude vichřice a my budeme ztuhlí strachy.“

Yeuze si pomyslela, že ta ženská to asi nemá v hlavě úplně v pořádku, ale poděkovala jí. Co vlastně mohla dělat? Prohlédnout si tisíce mrtvol na tom obrovském opuštěném hřbitově?

23

Jen těžko se mu četlo v zatemnělých myslích zničených sprostým alkoholem. I náčelník Salava omílal v hlavě jen nejasné útržky myšlenek, točící se kolem peněz a těl mladičkých děvčátek. Ten muž byl boháč, ukrýval kupy bankovek v různých úkrytech a Jdrienovi by se nakonec jistě podařilo je najít. Bylo by mu stačilo toho ubohého diktátorka duševně týrat vidinami neznámých lupičů a sledovat ho pak, až bude spěchat zachraňovat svůj poklad, od jedné skrýše ke druhé; ale Jdrien na jeho peníze kašlal.

Už od rána zkoumal obrovskou haldu zmrzlých mořských racků na druhém konci maličké stanice a snažil se zachytit myšlenky skupinky lovců osamocených na ledovci. Malá vedlejší kolej se klikatila po nerovném ledu a mizela mezi závějemi.

Podle vlny ryzí nenávisti, která zaplavila jeho bdělou mysl, cítil, že přichází Salava. Ten ožrala už nesnášel Jdrienovu přítomnost na stanici a připravoval hanebný útok. Jdrien promluvil dřív, než se Salava přiblížil:

„A co guáno? Říkal jste miliony mořských racků? To znamená taky tisíce tun guána? Třeba se na tom dá vydělat jmění, možná je tady naleziště.“

Ohromený Salava, který myslel, že Jdriena překvapí, znehybněl. Jeho nohsled byl s ním a v ruce držel starou pušku s krátkou hlavní.

„Na to bys musel mít spoustu prachů. Jasně že by se na tom dalo vydělat. Už takovou dobu se to tam hromadí, to guáno leží na ploše několika kilometrů. Jak kvasí, roztává pod ním ledovec a guáno se propadá do hloubky. Už může být třicet, možná padesát metrů hluboko. Ptáci tam sedí na vejcích, je tam teplo, ale existujou i opuštěný místa. Mohlo by se to zkusit s mechanickou těžbou pomocí lokobagrů.“

„Mou společnost by to mohlo zajímat, zaplatila by vám licenční poplatky. Musím jí podat zprávu.“

„Taková zpráva půjde deset dní, než dorazí do Společnosti Mořského ledovce, a stejně dlouho, než se vrátí zpátky. Přece tu nebudete tak dlouho tvrdnout, v tomhle zapadákově. Nejste na takový ubohý podmínky zvyklý. Budete hrozně trpět, onemocníte.“

„Miliony krychlových metrů… Pro začátek byste mohl dostat sto tisíc dolarů, ale musel bych to ložisko vidět na vlastní oči, vyfotografovat ho. Moje společnost by se bez důkazů nemohla angažovat. Musím vypracovat zprávu, přinést vzorky.“

„Ptačí hovna!“ vybuchl smíchy podřízený.

„Nech toho, Huku.“

Jdrien slyšel jméno toho zabijáka poprvé.

„Můžete mě tam dovést?“

„Sto tisíc dolarů pro začátek,“ mumlal si Salava. „To se mi nezdá. Krmíte mě nějakou povídačkou. Nevím proč, ale vykládáte mi nesmysly. Tohle je zastrčená díra, je to moc daleko, jsou tu nelidský podmínky. Víte, jakou rychlostí to tady fičí?“

„Ano, vím. A v průměru dva dny ze tří. To je právě ono, daly by se tu nainstalovat elektroturbíny. Vyráběly by elektřinu.“

Velitel si vztekle odplivl.

„Ne a ne, tomu nikdy neuvěřím. Chudej Salava s plnýma kapsama dolarů a Huko jakbysmet? To těžko, lžete, chcete si připadat důležitej. Tady je to pod-Společnost, teda vlastně nic. Ani nevím, komu to patří, kdo je hlavním šéfem. Ty

konsorcia, dohody, to je děsně komplikovaný. Velká Společnost by si nenechala vyfouknout takový bohatství, no ne?“

„Můžeme jednat diskrétně, rozmotat ten uzel…“

„Cože?“

„Dá se zjistit, kdo to vede, koupit pod-Společnost skoro zadarmo. Pro finanční konsorcium to je určitě velké břemeno, musí tady přece zajišťovat aspoň minimální provoz. A daňové odvody z ptačích per asi moc nevynášejí.“

„To si pište.“

„Dalo by se to vyřídit diskrétně. Obratem pošty bych mohl obdržet směnku, kterou byste si nechali proplatit například v Lake Station.“

„Ne, kus dál, v Pipes Station. Tam mě neznaj. A na kolik by byla ta směnka?“

„Deset tisíc?“

„Ne, dvacet tisíc. Je tu ještě Huko. Bratrsky se rozdělíme.“

Muž s puškou se radostně usmál. Věřil tomu, zatímco Jdrien četl v Salavově mozku, že se neníní rozdělit s nikým, nikdy.

„Jistý je, že pod-Společnost moc velkou cenu nemá, ale jestli se o ni budete zajímat, šéfové začnou být podezíraví a přijedou sem šmejdit.“

„Musím to naleziště vidět. Máte přece nějakou volnou drezínu, ne?“

„Huko, co je s drezínou?“

„Musí se naplnit topeniště, počkat, až stoupne tlak.“

„Tak na co čekáš, lenochu? Běž tam, zatop a naplň kotel už horkou vodou. Tlak se zvedne rychlejc.“

Salava vyrval pušku z rukou svého pomocníka a ten je opustil poklusem. Jdrien ukázal rukou na tisíce racčích mrtvol nakupených před nimi:

„Mohli byste použít jejich vnitřností a udržovat tak v chodu organické digestoře, vyrábět metan a vytápět s ním stanici a vyrábět i elektřinu.“

„To je moc drahý, moc složitý. Nechci tady strávit zbytek života. Vážně věříte, že pošlou dvacet tisíc dolarů?“

„Možná jen patnáct, ale musím taky poslat fotky a vzorky.“

„Mám jeden starej foťák.“

„Můžeme tam jet už dnes?“

„To ne, přijíždí mi z jihu jeden konvoj. Musím seřadit deset vagónů s peřím a s těma ptačíma flákotama. To dá zabrat, víme. Všecko ručně a mechanici, ty nepřiložej ruku k dílu. Válej si šunky v pěkně vytopený kabině a my se dřem.“

„Mohl by se mnou jet Huko…“

„Toho potřebuju… Někoho vám najdu, nebo počkejte do zejtřka.“

Jdrien se zdráhal tomu uvěřit, a přesto četl v mysli toho chlapa, že se opravdu chytil. Chamtivost přehlušila jeho nedůvěru.

„Nebude to před druhou. Kotel nemůže bejt dřív pod tlakem.“

Byla to divná mašina. Něco jako vozík na kolečkách s parním strojem uloženým na ploše a velmi vysokým štíhlým komínem, stářím proděravělým na mnoha místech. Jediné obrovské táhlo přenášelo přímočarý pohyb a přeměňovalo ho na pohyb otáčivý pomocí metr a půl širokého kola. Kožený klínový řemen pak poháněl kola drezíny. Ten systém byl primitivní, dělaný na koleně a starý několik století. Navzdory pekelnému žáru, produkovanému bloky sádla hozeného přímo do ohniště, tlak nestoupal.

„Ten klínový řemen je už značně opotřebovaný.“

„Jo,“ odpověděl Salava, „moh by prdnout. Ale jinej nemáme.“

Když byl Jdrien na jídle u Morah, míšenka Zrzavých ho varovala:

„Posílá tě k otrokům na ledovci… Riskuješ, že tam už zůstaneš. Potřebuje utloukače ptáků. Mám o tebe starost a v okolí není ani jediný kmen Lidí z Chladu, aby ti přišel na pomoc.“

„Nedělej si starosti,“ řekl s jistotou. „Vrátím se. Chce vydělat peníze, moc peněz.“

Nakonec ho doprovodil Huko, Salava si našel další dva muže, kteří mu budou pomáhat řadit vagóny. Opustili stanici kolem půl třetí. Do setmění chyběly sotva dvě hodiny, ale Huko tvrdil, že to klidně stihnou.

Projížděli kolem nakupených závějí, stanici už za sebou neviděli a před nimi se prostíral širý horizont, jakoby na dosah ruky.

„Za chvilku se objevěj ptáci,“ promluvil Huko. „Koukněte, tam na obzoru, ty hustý mračna.“

24

Prezident cestoval celou noc. Jel na inspekci bezpečnostních zařízení instalovaných na Viaduktu. Kolem poledne zaznamenaly přístroje letku čtyř vzducholodí v severní oblasti. Lodě směřovaly k jihovýchodu, to znamená k 5034. kilometru tohoto gigantického uměleckého díla. Podle propočtů pozorovatelů bude tato formace potřebovat dvacet čtyři hodiny k dosažení svého cíle a prezident měl tedy dost času přijet na místo se speciálními komandy vycvičenými Lichtenem.

Raketová hnízda OPV byla nyní umístěna na starých dřevěných vagónech tažených prastarými modely parních lokomotiv, jejichž elektronické okruhy byly zdvojeny přístroji na ruční ovládání. Radary, analyzátory průjezdnosti trati a sonary byly sice stále v provozu, ale v případě jejich zablokování mohl obrněný vojenský transport pokračovat v jízdě.

„Byla vyhlášena všeobecná pohotovost,“ sdělil mu výhybkář. „Nikdo na celé trati nemá právo jet po tratích

označených jako prioritní.“

„Co se řeklo osadníkům, abychom je nevyděsili?“

„Že zkoušíme nový materiál. Mají ostatně k dispozici pomalé tratě a spokojí se s tím.“

„Radary nesignalizují nic?“

„Ne, prezidente. Ty… vzducholodi by nesměly být vzdálené víc než pět set kilometrů.“

Prezident se vrátil do své lokorakety a provedl tímto způsobem inspekci všech obranných postavení. Zabralo mu to celou noc. Když ještě před úsvitem dorazil na konečnou, vrchní výhybkář Lichten ho očekával ve svém venkovském vlaku a přikázal servírovat snídani.

„Jsem velmi spokojen,“ oznámil mu prezident. „Prohlédl jsem si pět hlavních bezpečnostních center a nevšiml jsem si ničeho podezřelého. Všechny mé příkazy byly splněny.“

„Myslíme, že před polednem tu nebudou. Podle zjištěných skutečností jim chybí ještě pět tisíc kilometrů, než dorazí až nad nás. Představuje to víc než čtyřiadvacet hodin a nemyslím, že by udržovaly konstantní rychlost dvou set kilometrů v hodině. Kvůli úspoře paliva ji nejspíš sníží na sto padesát.“

„Myslíte, že v noci se na obrazovkách radarů neobjeví?“

„To nevím, ale vsadil bych se, že ne. Ještě zpomalí a zaútočí až na úsvitu.“

Prezident vypil pořádný hrnek kávy. Teď už dokázali udělat skvělou kávu, grilovali zrna ječmene podle zvláštního postupu a přidávali umělou vůni. Prodávala se sice i pravá káva dovážená z Panamerické a z Afrikánie, ovšem za nekřesťanskou cenu. Společnost Afrikánie byla zasažena všeobecným ochlazením a přívalem ledu až o pět let později než Severní Evropa, a mohla se tedy připravit v relativním klidu na přežití. Jednotlivé státy velice rychle zmizely a udělaly místo Africkému výboru. Výbor postavil svůj boj se zimou na starých parních strojích, které se tak osvědčily v severnějších oblastech planety. Kromě tisíců jiných životně důležitých rostlin se podařilo zachránit i kávovníky.

Prezident si přidal uzeného lososa s pikantní kyselou omáčkou a ufízl si ještě pár krajíčků režného chleba. Pohlédl na Lichtena:

„Co když zaútočí v noci?“

„Ne, potřebovali by nesmírně výkonné reflektory.“

„Proč by nemohli? A my je máme?“

Vrchní výhybkář byl v rozpacích:

„Tak máme, ano či ne?“

„Velmi málo… Jen orientační reflektory.“

„Neschopné lokalizovat vzducholoď do výšky tisíc metrů?“

„Takový dosah přece nemají…“

„Potřebujeme reflektory.“

„Jsou to obrovské přístroje, jsou nainstalované na našich bojových jednotkách hlídajících jižní hranici. Mohl jste je vidět během vašeho setkání s Lady Dianou.“

„Musíme pro ně poslat. Nejlíp lokorakety. Máme jich přece dost. Je tady také druhý Velkoledovecký, vrátil se dnes v noci z Panamerické. Najděte tahače a pošlete je pro ty reflektorové vagóny. S jediným vagónem může tahač uhánět až čtyřsetkilometrovou rychlostí, můžou tu být už dnes večer.“

„Prezidente… Všechny ty reflektory jsou elektronické.“

Pidimužík zmlkl, šťoural se ve svém talíři s rybou, pak seskočil z křesla a šel si stoupnout ke kulatému oknu vedoucímu na severní stranu Mořského ledovce.

„Všechny jsou elektronický?“

„Ano, prezidente. Reflektory na střední vzdálenost můžeme najít přímo na staveništi.“

„To znamená?“

„Dvě stě metrů.“

„Ať je přivezou a rozdají všem jednotkám rozmístěným na Viaduktu. Nevíme, kam bude útok směřovat.“

„Je mi líto, prezidente. Měl jsem pomyslet i na možnost nočního útoku, ale nevím o těch vzducholodích nic.“

Zhluboka se nadechl, aby si dodal kuráž:

„Měli bychom líp prostudovat jejich možnosti. Vím, že je to proti nařízením Dohod NY Station, ale jestli s nimi chceme bojovat, musíme je poznat.“

„Neomlouvejte se. Na ty reflektory jsem měl myslet já. Jsem prezident, musím myslet na všechny problémy, co nám Obnovitelé způsobují.“

„Hned jdu vydat příslušné povely.“

Prezident zůstal chvíli stát před kulatým oknem. Na ledovci mohl pozorovat ptáky a několik odpočívajících velryb, vyfukujících dýchacími otvory oblaka páry. Po jejich obrovském těle se procházela hejna ptáků zobajících mořské parazity, korýše a škeble, zachycené na jejich drsné kůži.

„Budeme mít třicet až čtyřicet reflektorů středního dosahu.“

„Nechte jich tady dvacet a ostatní rozdejte.“

„Dvacet?“

„Přiletí sem, jsem si tím jist. Sestavte čtyři baterie po pěti reflektorech, napájených těmi nejjednoduššími elektrogeny.“

„Máme taky velké množství baterií.“

„Skvělé. Musíme ty lidi překvapit, právě když si myslí, že oni překvapí nás.“

Lichten zůstal stát před trpaslíkem, pak náhle promluvil hlasem plným dojetí:

„Prezidente… Všichni mí spolupracovníci, důstojníci i obyčejní vojáci mi vyjádřili svou radost, že v této, pro nás tak

kritické chvíli jste s námi. Vysoce oceňují, že jste přijel.“

Prezident pokýval hlavou a dál pozoroval ledovou pláň. Myslel na vzducholodě, které sem přilétají, aby zničily jeho životní dílo, Viadukt, kterému obětoval skoro patnáct let života. A co když se mezi posádkami vzducholodí nachází i Jdrien? Prezident totiž příliš nevěřil v existenci druhého Lien Ragova syna, který by byl nadán stejnými výjimečnými schopnostmi.

Bylo možné, aby se Jdrien, puzen návalem slepé nenávisti, nabídl Obnovitelům Slunce, že splní tu část úkolu, která povede k sabotáži Železniční společnosti? Lid z Chladu nenáviděl koleje stejně jako Obnovitelé, s tím rozdílem, že ti první si přáli setrvání doby ledové, kdežto ti druzí usilovali o návrat Slunce.

Dříve nebo později se obě skupiny octnou proti sobě.

A zatím, až dá povel k palbě na ty vzdušné koráby, odsoudí tím možná Jdriena k smrti. Jdriena, svého adoptivního syna, jedinou bytost, pro kterou se jeho srdce dokázalo rychleji rozbušit.

„Chtěl byste si prohlédnout naše zdejší postavení?“ zeptal se Lichten. „Ještě jste zde nebyl na inspekci a moji muži by byli šťastní, kdyby vás mohli spatřit.“

25

Nikdo je nechtěl doprovázet do bývalé koncese Metařů Věčného života, na rozsáhlý opuštěný hřbitov v rozpadající se stanici. Nedařilo se jim ani pronajmout si nějaké vozidlo. Nic kromě stařičkého rozvrzaného vagónu na parní pohon, který byl už léta letoucí mimo provoz. Melkian, který se v tom trochu vyznal, jí tu koupi nedoporučil a Yeuze se opravdu rozzlobila. Obvinila ho, že z nějakého skrytého špatného úmyslu jen oddaluje jejich odjezd na hřbitov.

„Bojíte se duchů vašich obětí?“

„Yeuzo, prosím vás.“

Hádali se v malém těsném kupé, které si pronajali od té divné ženské, příliš zvědavé, ale taky příliš podléhající emocím. Starý muž šel nakonec ven a bloudil po ledových nástupištích Transit Station.

Yeuze se natáhla na lehátko s cigaretou na uklidnění a myslela na Kaempolis, na svůj krásný a pohodlný mobildům, na R., který byl tak milý a úslužný. Romanopisec byl výjimečný manžel, i když jako milenec ji poněkud zklamal. Nedokázala zapomenout na Liena Raga ani na ty ostatní. Občas se nechala zlákat mladým umělcem, tanečníkem, hercem. Ale velmi diskrétně, nikdy schůzku neopakovala.

Myslela také na Jdriena, ale s hanbou. To dítě po ní od počátku toužilo. Díky svému původu byl v pubertě daleko dřív než ostatní děti. A několikrát se vnutil jejímu tělu v myšlenkách, v postavení zkušeného milence. Žárlil na svého otce Liena Raga, dokonce tak, že když se spolu milovali, Jdrien se pokoušel vnutit jí do mysli svůj vlastní obraz. Zpočátku tím byla šokována, ale posléze si uvědomila, že její slast získává touto dvojsmyslnou situací na intenzitě.

Bytná na ni číhala a vrhla se k ní, když se Yeuze vypravila ven, aby našla Melkiana a udobřila se s ním.

„Říká se, že hledáte nějaký lokokar?“

„Ano,“ odpověděla Yeuze s nadějí.

„Chcete navštívit ty mrtvý? Děláte pro televizi, noviny nebo pro tiskovou agenturu?“

„Dá se to tak říct… Dělám výzkum o té sektě Metařů.“

Žena si položila prst na ústa:

„Mlčte, přináší to smůlu. Žije jich tu několik, co tomu ještě veřej…“

„Máte nějaký vůz?“

„Můj syn. by vám možná něco našel. Elektrickou dieselovou drezínu. V jednom vlaku, co vykolejil před dvěma lety, jich byla celá zásilka. Kolem stovky. Většina se prodala, ale můj muž se synem si jednu nechali a bavili se tím, že ji dávali dohromady. Teď je hotová, připravená… Už chyběj jen peníze na nákup jedný součástky.“

„Kolik?“

„Dvě stě dolarů.“

Užuž jí je chtěla dát, ale potom si to rozmyslela.

„Promluvím si o tom s otcem.“

Žena ohrnula ret:

„Vaším otcem, jo?“

Yeuze vyšla ven a skoro dvě hodiny hledala Melkiana, než na náhlý popud vešla do čekárny třetí třídy. Různorodý dav kempoval na tomto aspoň trochu vytápěném místě. Některé skupinky tady žily nepochybně už hodně dlouho. Pár chytráků si tu dokonce otevřelo stánek s nějakými nápoji a silně podezřelým jídlem. Melkian byl až vzadu, seděl se zavřenýma očima a opíral se o stěnu. Klekla si před něj:

„Odjíždíte?“

„Nevím. Vy mi už nevěříte.“

„Pojďte, půjdeme si sníst něco dobrého, ale ne tady. Do kavárny u Výhybkářů. Můžeme se tam dostat, když zaplatíme příplatek.“

„Pokoušel jsem se získat nějaký dopravní prostředek, ale konvoje starou stanicí pouze projíždějí, nezastavují tam. Dokonce ještě zrychlují. Kolem trati jsou prý mrtvoly, kupy mrtvol, je to prý úděsné.“

„Myslíte, že k nalezení Liena Raga a jeho přátel bych potřebovala celá léta?“

„Pokouším se vybavit si detaily. Byli v bloku velice starých a opotřebovaných vagónů… Kdybyste to jen viděla, stovky vagónů natěsnaných na parkovacích tratích… Ne, nebylo snadné dostat se k těm posledním…“

„Myslíte, že by tam mohli ještě být?“

„Ve starém vagóně s divným nápisem, taková zvláštní písmena… Asi takhle: D, I-O, UU.“

„Ale to je přece azbuka…," podivila se Yeuze. „Tak se píše v Sibiřské."

„Jo, to je ono… Tak mi to vysvětlili. Byly to staré vagóny, ještě z doby před Ledem."

„Pocházely ze země nazvané Rusko nebo SSSR. Lien Rag byl v jednom z těch vagónů?"

„Byla tam jedna souprava, asi tak dvaceti vagónů, myslím."

„A myslíte, že…"

„Ne, ale není to vyloučené."

Svolil, že s ní půjde do kavárny u Výhybkářů. Ti tady očividně kralovali, i v téhle zastrčené ubohé díře dávali najevo svou nadřazenost.

„Nesnáším je," škaredil se Melkian. „Jednoho dne, jestli si nedáme pozor, budou řídit celou planetu. Ta jejich hnusná morbidní uniforma, vypadají stejně odpudivě tady jako v Afrikánii. Tam mají i velkou moc. To společenství je sjednocenější, než na první pohled vypadá, a celé skupiny se v boji o moc nemilosrdně pronásledují."

Vysvětlila mu, že jejich bytná jim nabídla elektrický dieselový lokokar.

„Váhala jsem. Dvě stovky dolarů…"

„Možná by stálo za to se na to podívat. Potřebujeme vůz dobře izolovaný před zimou, s velkými nádržemi a zásobníky na olej i potraviny."

„Může to trvat dlouho, viďte?"

„I tak se sem budeme muset vracet každých čtrnáct dní pro doplnění zásob."

„Každých čtrnáct dní!"

„Dostat se k těm slavným vagónům s podivnými nápisy nebude snadné. Budeme muset odklidit těla, která blokují tratě. Jsou tam taky rozbité vagóny zdemolované lokoberanidly pirátů."

„To může trvat měsíce," zašeptala zklamaně Yeuze. „Prezident věřil, že nebudu pryč déle než měsíc."

„Můžete mě tam nechat. Nebojím se ani samoty, ani mrtvých. Když budu mít lokokar a zásoby, nakonec ta těla najdu."

„Nevím, co udělám. Musím odeslat rádiovou zprávu ještě dnes, aby ji prezident dostal nejpozději za pět šest dní."

„Upozorníte na sebe. Odeslání takové zprávy je hrozně drahé a zdejší lidé jsou chudí."

„Přes federální interpoštu to půjde měsíc. A to si ještě nejsem jistá, jestli zpráva vůbec dojde."

„Musíme se nejdřív podívat na ten lokokar."

„Chcete říct zaplatit dvě stě dolarů té příšerné ženské."

„Ne, teprve až si ho prohlédneme."

Yeuze vzala do dlaní ruku s prosvítajícími žilami:

„Prominete mi?"

„Oh, to nemusíte, velmi dobře vám rozumím. Nedělejte si s tím starosti."

Podíval se do talíře:

„Vypadá to moc dobře, stejně dobře jako v Kaempolisu."

Vzdychla. Její nynější život, to byly přece gotické kupole, Akademie Umění a Literatury. Proč se pustila do hledání dávno ztracené minulosti, proč chce vzkřísit mrtvé? Jakou jistotu vlastně hledá, z jakých nejasných pohnutek?

„Nebo se můžeme vrátit do větší stanice, kde najdeme tolik lokokarů, kolik budeme chtít," navrhl Melkian.

26

Glinda vzbudila prezidenta o půlnoci. Doprovázela ho všude, ale tak nenápadně a diskrétně, že lidé obvykle ani netušili, že by prezidentova družka byla v jeho služební lokoraketě vůbec přítomna. Byla přítomna ve zvláštním vlaku i během oficiálních rozhovorů s Panamerickou, nikdo si však její přítomnosti nepovšiml.

„Volají tě," řekla jen.

Sama si večer nelehla, bděla nad jeho spánkem a šila si přitom nějaké šaty. Vždy se oblékala sama, nikdy nenakupovala v módních butikách Titanpolisu.

Lichten, oděný do vojenského stejnokroje, čekal v salonu:

„Stanoviště čtyři hlásí dva radarové signály."

„Stanoviště čtyři. To je tisíc kilometrů odtud."

„Dva nepohyblivé stíny. Jako kdyby vzducholodi visely bez pohybu ve vzduchu asi tři sta kilometrů na východ."

Prezident přešel do velitelského vlaku a pozorně si prohlížel mapu té oblasti.

„Ze by v noci nezaútočily?"

„Taky si to myslím. Signály jsou však jen dva. Čekají nejspíš, až se sjednotí. Dvě další lodi se musely opozdit."

„Nebo nabírají zásoby. Dálnopisy nehlásí nic?"

„Nic, žádná tulení nebo tučňácká základna není zatím napadena."

Prezident přijal šálek kávy a v Lichtenově velitelském stanu nastalo čekání. Stanoviště číslo čtyři bylo stále ve spojení, informace však zůstávaly neměnné. Signály byly stále tytéž.

„Tak si říkám, jestli si nezřídili nějaký tajný zásobník paliva někde na mořském ledovci, mimo všechny železniční tratě a spojení. Tak trochu jsem zkusil počítat. Během několika měsíců uloupili dvě stě tun paliva, a spočítáme-li jejich přibližnou spotřebu při různých nájezdech, včetně do Panamerické, muselo jim ještě někde zůstat dobře sto tisíc tun."

Lichten přisvědčil:

„Lítali velmi pomalu, ekonomicky. Je jisté, že můžou mít někde ukryté značné palivové rezervy. Kdekoliv, nelze vyloučit ani existenci kompletně vybavené základny v blízkosti kolonie tučňáků nebo tuleního jezera, celá ta zóna je úplně neprobádaná. Stačí jim pár kotlů na rozpouštění tuku. Víme přece, že jeden tuleň může dát až tři tisíce litrů oleje…

Pár výstřelů z pušky a zásobování je zajištěno. Skladování bez problémů, nechají olej zmrznout a pak už ho jen na palubě rozehřívají.“

Prezident snil před obrovskou mapou, kde se jeho Viadukt rýsoval jen jako tenká černá čára s pravidelnými výběžky, označující příští napojení na jižní a severní sítě. Později umožní tyto husté železniční sítě sevřít mořský ledovec ze všech stran. Žádné místo už pak nebude neznámé, žádný bod nebude od nejbližší trati vzdálen víc než padesát kilometrů.

„Máme radarový signál,“ hlásil operátor z operačního centra.

Prezident vstal a šel se podívat. Opravdu, jen jediný signál.

„Pomalu se blíží k nám.“

„Co to má znamenat?“ přemýšlel Lichten šeptem.

Předpoklad, že zaútočí právě na čelní staveniště na 5034. kilometru, měl svou logiku. Obnovitelé tady mohli doufat v bohatou kořist co do nástrojů, nářadí a složitých technických přístrojů. Měli by čím zaplnit své zásobníky.

„Možná se jim nedaří se seskupit. Anebo mají v úmyslu zaútočit na dvou různých místech.“

„Což by znamenalo,“ uvažoval Lichten, „že se dozvěděli o našich přípravách. Však jsem vám říkal, že mají komplice v naší Společnosti, a ti jim podávají zprávy. Ano, já vím, že malý vlnový dosah tomu brání. A co když tam někde na ledovci existuje výkonná retranslační stanice? Může ji například nést balon a udržovat ji v dvou či třítisícové výšce. Balon ukotvený na velice dlouhém a velice pevném kabelu, který odolá i bouřím.“

„Retranslační stanice,“ užasle opakoval prezident. „Jak to, že jsme na to nepomysleli dřív? Máte nějaká jména, veliteli?“

„Ano. Patří mezi ně i jeden televizní komentátor. Třeba může vysílat tajné zprávy.“

„Stanoviště čtyři hlásí už tři ozvěny ve svém pátracím dosahu.“

„Tři tam, jeden tady. Co uděláme?“

„Nic. Stanoviště čtyři může být připraveno k útoku velmi rychle.“

Ale události se rozběhly. Stanoviště čtyři oznámilo, že ozvěny jsou nyní přímo na východě a přímo nad Viaduktem. Prezident pobledl.

„Chtějí bombardovat naše dílo,“ procedil skrz zuby.

„Bombardovat,“ opakoval nechápavě Lichten.

„Přeletí nad Viaduktem a shodí výbušniny, bomby… Kdysi jsem něco četl o vzdušných náletech před Velkou panikou… Upozorněte stanoviště čtyři… Ať pozorně kontrolují indikátory průjezdnosti všech tratí.“

„Mohli bychom se octnout v izolaci?“

„Nevím… Ať se jeden z obrněných obranných vlaků vydá za těmi radarovými ozvěnami se zhasnutými světly. Až bude na dostřel, ať rozsvítí reflektory a střílí.“

„Provedu,“ souhlasil Lichten.

Ozvala se však obsluha radaru:

„Signál na padesátém kilometru.“

„A výška?“

„Nerozumím,“ zaváhal technik.

„Nemáme prostředky, jak spočítat nadmořskou výšku,“ řekl zkroušeně náčelník hlavního stanu… „Vlastně o tom pojmu nemáme ani žádnou představu. Nikdy jsme neviděli létat nic jiného než mořské racky a ani o nich nedokážeme říct, jak vysoko létají. Tento pojem zmizel z našeho hodnocení situace.“

Železniční společenský řád užíval v podstatě jen dvou rozměrů. Stane se nyní obětí svého tvrdošíjného odmítání jiných podob dopravy a pohybu?

„Letí velmi rychle,“ hlásil operátor. „Už je od nás jen čtyřicet kilometrů.“

„Letí maximální rychlostí,“ konstatoval Lichten.

Dálnopis přinášel zprávy od stanoviště čtyři. Elektronické přístroje zatím pracovaly. Jestli přestanou, budou se dorozumívat telefonicky. Stanoviště hlásilo, že obrněný vlak OPV s poznávací značkou TB 213 uhání k východu s úkolem sestřelit vzducholoď.

„Pokračují v letu směrem k nám.“

„Budou potřebovat tři hodiny, než se k nám dostanou, zatímco ta osamělá loď bude nad námi za méně než čtvrthodinku. Kdybychom jen dokázali vypočítat její výšku.“

Prezident si navlékl kuklu a prošel přechodovou komorou vagónu ven na jízdní dráhu Viaduktu. Přiblížil se k severní rampě a díval se do tmy. Jak se jen ti lidé dokázali v noci orientovat bez speciálních přístrojů? Magnetické kompasy bývaly v těchto oblastech znepokojivě nepřesné a nespolehlivé. Ovlivnil je kdejaký prastarý ztroskotaný vrak, zavrtaný v ledovci, nebo aktivní podmořská sopka chrlící železo.

Vrátil se do hlavního stanu a zavolal Lichtena stranou:

„Co kdyby existovaly tajně umístěné bóje pod ledem, nebo lépe, celá souvislá řada podél Viaduktu? Umístit bóje do ledu, to můžou udělat technici, ale taky kdokoliv. Tím pádem by vzducholodě pluly vždycky tímto směrem.“

„A zaměřovali bychom je pomocí radiogoniometrie.“

„Už jen moment.“

Technik se na ně obrátil:

„Bude tady za pět minut. Hltá vzdálenost dvousetkilometrovou rychlostí. Zdá se mi, že nemůže být moc vysoko, jestli se můžu orientovat podle posledních sledovaných signálů. Snad by se to dalo i spočítat… Něco mě napadlo.“

Děla OPV byla v pohotovosti. Jakmile bude vzducholoď na dostřel, začnou bez váhání střílet. Prezident doufal, že se jim podaří zachránit vrak, snad i s několika členy posádky.

„Baterie reflektorů se rozsvítí pouze několik sekund před střelbou. Přímý dosah je sice jen dvě stě metrů, ale rozptylové světlo stačí na pět set. Takový dvousetmetrový předmět přece musí být rozeznatelný."

„Zůstaneme raději v obrněném vlaku," oznámil Lichten, „co kdyby odpověděli střelbou?"

„Nesmíme jim k tomu dát příležitost."

27

Melkian si zase roztrhal izotermickou kombinézu, kterou měl na sobě, když se snažil vtěsnat mezi dva příliš těsně stojící vagóny. Musela mu ji na místě urychleně opravit a pomoci mu z té šlamastiky. Byl už částečně ochromený zimou, nedokázal koordinovat pohyby a nepochybně by byl během několika minut zemřel. Táhla ho vší silou do lokokaru, který odfukoval asi o sto metrů dál. Naštěstí byla trať volná a lokokar mohl zajet až do těsné blízkosti starých vozů plných mrtvol. Dostrkala ho do přechodové komory a pak do řidičovy kabiny, uložila ho na lůžko a začala ho svlékat jako dítě.

„Ale, prosím vás."

Neposlouchala ho a pustila naplno topení. Naštěstí byl stroj v dobrém stavu. Oklamali je pouze v jednom, totiž v kvalitě zásob potravin, to ostatní ušlo. Dostali velkou zásobu topného oleje a dokonce našli další v bývalé stanici Metařů.

Svlékla ho a silně mu třela celé tělo, dala mu napít alkoholu.

„Už nejsem k ničemu, dobrý leda tak na trhání kombinézy, pokolikáté už? A ještě se nechávám svlékat mladou ženou. Nezlobte se, strašně mě to mrzí."

Zabalila ho do přikrývek a na chvilku se vzdálila. Došla pro horkou kávu, kterou měla připravenou v termosce. Nalila mu hrníček a sama se napila také.

„Je to šílenství," řekla naříkavě, „je tam nejmíň deset řad vagónů, které nám překážejí. A prostor pod nimi je zatarasený zmrzlými závějemi, které se nedají prorazit."

Na této straně tvořil hřbitov jediný ztuhlý ledový krunýř. Zjistili to hned při příjezdu před deseti dny. Musela dřít jak mezek, aby pro ně prorazila kus trati. Jemu se už nedařilo nic. Byl nešikovný, sice naplněn odhodláním a dobrými úmysly, ale nešlo mu to. Dala by přednost tomu, kdyby zůstal uvnitř v teple, on ale odmítal. Už počtvrté si roztrhl kombinézu, tentokrát však na to málem doplatil životem.

Pila kávu a prohlížela si seřazené soupravy vagónů. Lien Rag, Leouan a Harl Mern byli určitě až vzadu a na odstranění ledu by potřebovali laser. Výkonný laser namísto toho mizerného olejového hořáku.

„Dostaneme se tam shora," řekl náhle, „provrtáme otvory ve střechách vagónů."

„Hadice hořáku nebude dost dlouhá."

„Budeme pracovat rukama."

„To přece nejde."

Už si zvykla žít mezi mrtvolami, ale ty první dny si myslela, že zešílí. Byly všude, ležely kolem na zemi, a dokonce i stály! Piráti nebo ti Indové, kteří je měli cpát do vagónů, se nejspíš bavili sestavováním sousoší a morbidních scenerií. Nainstalovali je v různých situacích každodenního života malé stanice. Byly ve zničených kancelářích, u vybuchlých parních strojů, v pozici, jako by zametaly nebo posunovaly vagóny. Zpočátku se vždycky vylekala, omlouvala se, když stanula tváří v tvář některým z nich. Teď už byla otupělá a snila jen o vagónu s nápisem v azbuce, o návratu do Kaempolisu se všemi třemi mrtvolami a o R., o jeho klidu, rozvaze a pochopení.

„Zůstaňte v teple, já se tam vrátím."

„Yeuzo!"

„Nebojte se o mě."

„Nechci tu zůstat sám. Minule jste mě tu nechala samotného a dvě z nich přišly až ke kulatému oknu a dívaly se na mě. Ujišťuju vás, nejsem ještě senilní. Byly opravdu dvě a zíraly na mě svýma zmrzlýma očima."

„Spusťte ocelové rolety."

Vyšla ven a pokračovala se svým hořákem v odklízení trati. Doufala, že se jí podaří přiblížit se s lokokarem ještě blíž, aby mohla lépe využít hořáku. V této části hřbitova byly mrtvoly volně naskládané na hromady. Žádné strašidelné scenerie. Jen úhledně vyrovnané haldy po padesáti až šedesáti tělech; deset hromad, nebo dvanáct a možná i víc. Některé z nich se už změnily ve ztuhlé závěje.

Postupovala pomalu, pak to ale půjde rychleji. Projde po střechách. Snad se jí podaří najít způsob, jak prodloužit hadici hořáku nebo vyrobit rezervní nádrž. Ve zničené stanici musí přece najít obyčejný kontejner.

Napadlo ji, že se bude muset vrátit do Transit Station, aby obnovila zásoby, obávala se však všetečných otázek. Co s těmi mrtvolami dělá? Co tam hledá? Asi sto kilometrů na jih byla nějaká stanička, ale najde tam všecko, co potřebuje?

A taky s Melkianem začaly být problémy. Vadil jí v rychlejším postupu, na druhé straně ale byla jeho přítomnost uklidňující. Zpočátku by bez něho asi utekla, nedokázala by zůstat sama mezi těmi desetitisíci mrtvol. A teď měl halucinace on.

Když se jí podařilo očistit tak asi dvacet metrů tratě, vrátila se do lokokaru. Stařec znovu usnul a jí se podařilo posunout vůz dopředu.

Bojovala s pomyšlením na rychlejší způsob postupu: protahovat se podél vlakových souprav, rozbíjet led pomocí cepínu a snažit se přiblížit k zadním vagónům. Riskovala by ovšem, že se zachytí kombinézou o ostré hroty, roztrhá ji a někde mezi vagóny zahyne.

Pracovala až do setmění a získala ještě pár metrů. Potom musela trávit hodiny v lokokaru s Melkianem, poslouchat

jeho nekonečné omílání životních příhod, omylů a zločinů. Někdy se to už nedalo vydržet. Aby změnila téma, rozhovořila se o Lienovu synovi. Legenda o Mesiáši Lidu z Chladu ho velmi zaujala.

Už byl vzhůru a v dobré náladě, připravil dokonce večeři.

„Dobře to voní," pochválila ho. „I když ty zásoby nejsou nic moc."

„Připravil jsem fazole s vepřovým sádlem. Bude to trochu změna. Viděl jsem, že jste zapracovala. Zítra vás zase vystřídám."

Nechtěla se s ním pouštět do další únavné diskuse, která by nepochybně skončila starcovým trucováním. V Kaempolisu byl nadšený, všechno ho zajímalo, toužil dozvědět se co nejvíc. Neměla však nikdy dovolit, aby ji doprovázel.

„Vrátíme se brzy do Transit Station?" zeptal se, když usedli ke stolu.

„Pozítří. Musíme naplnit nádrže s olejem. A taky najít něco lepšího k jídlu."

„Tu rodinu už raději vynecháme."

„To ona sháněla potraviny. Musela na tom vydělat nejmíň sto dolarů."

Pak nastala opravdu noc, velmi dlouhá noc. Melkian rychle usnul, ale často se s trhnutím probouzel. Zdály se mu hrozné sny, nejspíš ho strašili všichni ti mrtví.

„Nejste za to přece zodpovědný sám."

„Podílel jsem se na zmrazování."

„Od té doby vám to už odpustili."

Podařilo se mu nakonec znervóznit i ji a chodila se občas dívat ven z okénka. Několik metrů od lokokaru stály na ledu dvě mrtvoly. Jedna z nich držela ve zmrzlých rukou škrabku na led, druhá kouřila cigaretu, kterou jí piráti přilepili na rty kouskem rozehřátého ledu. Opravdu to vypadalo jako halucinace a každý večer, když zatahovala ocelové rolety, si říkala, že na úsvitu je shodí na zem jako sochy a zavleče je někam za závěje.

„Pozítří?" zeptal se jí ve tmě.

„Ano, slibuju."

Ráda by ho nechala v Transit Station, ale měla by pak odvahu vrátit se sem sama? Najmout si někoho? Copak může důvěřovat lidem z té stanice? Všichni jí připadali chamtiví a schopní čehokoliv, jen aby si vydělali pár šupů.

Zvedl se vítr a začal výt v rozvalinách stanice. Nakonec to nevydržela a šla se podívat k oknu, jestli to opravdu naříká jen vichřice.

28

„Jsi podvodník. Nejmenuješ se Lien Rag."

Muž v šedé kožešině se postavil a vyděšeně se rozhlížel kolem.

„Vzpomínáš si, kdy sis vypůjčil tu totožnost? Hledaly tě všechny železniční policie Federace."

Lovec racků ustoupil o krok. Někdo mluvil v jeho hlavě a nedalo se to vydržet. Jdrien stál na ploše drezíny a upřeně se na něj díval od chvíle, kdy mu Huko toho muže ukázal:

„To je on, ten Lien Rag. Ale odkud ho znáš?"

„Vlastně nevím… Řekli mi, že by pro nás mohl dodávat ptačí brka, ale asi jsem to nějak poplet."

Naštěstí byl Huko tak hloupý, že se dál neptal. Lovci házeli ptáky na plošinu taženou muzeálním parním strojem bez kabiny. Kus dál byl vidět jejich obytný vagón, obalený kvůli lepší izolaci vrstvami ledu.

„Teď už vím, kdo jsi. Byl jsi pirátem a našel jsi ten pas na jednom určitém místě. Vykradl jsi kancelář jedné stanice. Byly tam tisíce pasů, ale tenhle se ti líbil, protože to je pas Společnosti Mořského ledovce. V té době velká vzácnost…" pokračoval Jdrien.

„Nějak divně na vás kouká, ten Lien Rag."

„To teda jo. Jdu mu říct pár slov."

Když muž viděl, že se Jdrien blíží, otočil se a prchal pryč. Ostatní lovci ho udiveně pozorovali.

Nepravý Lien Rag běžel směrem k jakési sněhobílé vyvýšenině nad ledovcem a náhle zmizel uprostřed víru křídel a rozčileného křiku. Stovky, tisíce mořských racků se zvedly na obranu svých hnízd. Muž se ošklivě zmýlil, když na ně zapomněl.

Vypotácel se z hemžícího se mraku s rukama na obličeji a Jdrien uviděl, jak mu čůrky krve stékají mezi prsty v rukavicích.

„Nebojte se," řekl mu v duchu. „Nechci vám ublížit."

Muž se potácel a Jdrien ho vzal za paži.

„Povedu vás."

„Málem mi vyklovali oči… Jak jsem na ně moh zapomenout, že tam sedí na tom svým guáně?… Dokud je nikdo neruší, ještě to s nima jde. Co ode mě chcete?"

„Vím všechno."

„Vy jste…"

Začal křičet a Jdrien měl co dělat, aby ho udržel. Pevně mu sevřel zápěstí.

„Hrabal se v mý hlavě, hrabal se v mý hlavě…"

„Mlčte, nebo vám zlámu ruku. V těchto končinách nemá nikdo slitování, to přece víte."

Podvodník zmlkl. Jdrien vnímal pohledy těch opeřených dravců namířené na ně. Ostatní lovci se pokoušeli zjistit, co se děje, a tam vzadu začal Huko připravovat svou pušku.

„Musíte se tady odtud dostat," vedl jejich myšlenky Jdrien. „Jinak tady všichni umřete. Když se nám podaří odzbrojit

Huka, vrátíme se všichni do Gull Station. Schovám vás pod haldou racků a Salava bude muset vrátit, oč vás okradl.“

Dívali se užasle jeden na druhého a nechápali, co se děje.

„Vezmu mu pušku. Dobře se dívejte. Vrátíme se společně do Gull Station. Salava musí složit účty. Nemůžete se přece smířit s tím, že tady v téhle samotě umřete dřinou.“

Stále podpíral domnělého Liena Raga.

„Až budeme blízko Huka, padnete u jeho nohou jako podťatý. Skloní se a vy ho popadnete za ochranný kryt a servete mu ho z hlavy.“

„Zabije mě.“

„Ne. Ve stejné chvíli mu já vyrvu zbraň.“

„Mám strach. Jak to děláte, že mluvíte v našich hlavách?“

„To je jeden takový fígl. Dělám v divadle. Nestarejte se o to.“

Byli natolik primitivní, že je snadno přesvědčil o existenci lidí s takovými schopnostmi, co se předvádějí na jevišti.

„Tady je Huko.“

Salavův nohsled se přibližoval.

„Je cvok nebo co, tendlecten? Vrhnout se k ptákům, co sedí na vejcích ve svým trusu?“

Muž se náhle zhroutil Hukovi k nohám a zůstal ležet na zádech. Ten se k němu sklonil a vše proběhlo tak, jak to Jdrien předvídal. Huko myslel jen na svůj obličej, ohrožený minus padesáti stupni Celsia. Chránil si tváře rukama.

„Smilování!“

„Vrať mu masku,“ poručil Jdrien, který mířil na Huka puškou.

„Nikdy, ať zhebne!“

„Vrať mu ji!“

Nepravý Lien Rag se k němu otočil:

„Udělal to samý kamarádům a nechal je tak chcípnout. Nejdřív zmrznou oči, už s nima nejde hejbat.“

Ostatní se přiblížili a Jdrien jim vnukl myšlenku, že budou potřebovat Hukovu siluetu, aby se mohli přiblížit ke stanici.

„Můžeme ho přece zabít a postavit ho. Až zmrzne, bude stát i sám.“

Podařilo se mu je přesvědčit. Prastarý stroj předjel, nákladní plošina byla zaplněná ptáky. Týden lovu. Bylo tam nejméně deset tisíc mořských racků. Někteří z nich byli opravdu pěkné kusy.

„Drezínu zapřáhneme dozadu.“

Vydali se směrem ke stanici. Huko opět svíral svou pušku, ale bez nábojů. Lovcům se to nelíbilo, ale Jdrien nepovolil.

„Nezabijeme nikoho. Salavu dostaneme snadno. Nenechte se unést zuřivostí a násilím. Policie nesmí zasahovat. Dostanete svoje peníze a právo opustit tohle místo.“

„Salava má ještě další zbraně, samopal, granáty a řemeslníci mu určitě pomůžou, bez lovců nebude peří. Taky je vykořisťuje, ale budou ho bránit.“

„Dobře,“ souhlasil Jdrien a vzal si znovu pušku.

Nějaký lovec strčil Hukovi do rukou násadu lopaty, aby to zdálky vypadalo jako puška.

„Už jsme blízko, Salava je v přechodové komoře.“

„A má samopal,“ upozornil jeden z lovců.

Ostatní byli schovaní pod kupou ptáků. Salava vyšel ven, když byli vzdáleni asi sto metrů, a křičel do amplionu:

„Stát, co to má znamenat, Huku? Proč se vracíte a táhnete drezínu?“

„Odpověz, že má poruchu,“ přikázal mu Jdrien.

Huko sice poslechl, ale nezdálo se, že by Salavu přesvědčil.

„Zastavte, nebo budu střílet!“

V té chvíli lovec zrychlil, pustil do pístů všechnu páru a stará rachotina se prudce rozjela směrem k náčelníkovi. Ten se pokusil střílet, ale něco mu zřejmě zablokovalo zbraň, snad kousek zmrzlého mazacího oleje. Asi zanedbal nezbytnou každodenní údržbu. V takové zimě se to muselo vymstít.

„Sundejte ho.“

Jdrien odmítl, a tak jeden z lovců vyskočil z hromady ptáků, vrhl se na Salavu, vyrval mu zbraň a vystřelil. Tentokrát rána vyšla a odhodila náčelníka prudce dozadu. Hruď měl prostřelenou skrz naskrz.

Konvoj vrazil do přechodové komory a rozmetal ji na kusy. Celá banda vyskákala z hromady ptačích mrtvol a vrhla se na staniční zařízení, na nástupiště, pustila se do díla zkázy. Jdrien zůstal sám se zdrceným Hukem.

„A teď budou řádit ve stanici do tý doby, než zakročí policie.

Uvidíte… Salava předvídal všecko, existuje nějaký poplašný kód. Všecko jsou to těžký zločinci, tihle chlápkové. To jste nevěděl? Svěřili nám je, abysme je přinutili tvrdě makat. Neměl jste to dělat.“

29

Stanoviště čtyři podalo zprávu, že obrněný vlak 213, ozbrojený bateriemi OPV, zachytil na svém radaru tři vzducholodi. Letěly dost nízko nad Viaduktem, nebylo však možné udat nějaké přesné číslo. Vlak jel se zhasnutými světly, na hranici své vlastní bezpečnosti. V případě přerušených kolejí by mu zbývalo jenom pět set metrů na zastavení. Mechanik byl přesvědčený, že je postupně dohání a že posádka vzducholodí se nenamáhala zajistit svůj týl.

Kid se zatvářil skepticky:

„Ať si dá raději pozor.“

„Vzducholoď bude za chvíli nad námi,“ sděloval radarový operátor. „Blíží se k Viaduktu. Je tady, přímo nad námi, a

visí ve vzduchu.“

Prezident zuřil, že žádný z přístrojů není schopný upřesnit výšku. Hned zítra vydá příslušné rozkazy. Ve výprodeji s použitým zbožím se někdy daly najít různé předměty a nástroje, nalezené při vykopávkách ve spodních vrstvách ledu. Hned pošle nákupčí, aby skoupili všechno, co pochází například ze starých letišť.

„Prezidente, musíme zasáhnout. Ta vzducholoď se mírně zvětšila. Určitě sestupuje k nám.“

„Ještě pár sekund,“ řekl trpaslík.

Všichni na velitelském stanovišti se na sebe podívali. Prezident nepochopitelně riskoval. Vzducholoď nemůže být nikdy sestřelena najednou, protože její pád zdrží množství balónků umístěných pod pláštěm. Bude mít čas odpovědět a způsobit škody.

„Měli jsme angažovat Harpunáře,“ uvažoval prezident.

Pomysleli si, že to už nemá v hlavě v pořádku.

„S jejich vystřelovacími harpunami by se nám jistě podařilo se na ně pověsit. Co to je, dvě stě tun, pro takové háky?“

Pak se obrátil na Lichtena:

„Dejte se do toho.“

Přešel do přechodové komory a vyšel na ledovec právě v okamžiku, kdy se naráz rozsvítily všechny reflektory, jejichž zaměřené paprsky se křížily na vzducholodi. Visela sotva sto metrů nad nimi, kousek k východní straně. Směrem k Viaduktu se spouštěla kotva.

Prezident zahlédl několik siluet na vnějším můstku obrovské gondoly. Raketomety i obyčejná děla začala střílet.

V nastalém rámusu bylo nemožné zjistit, zda balónky explodují, ale z pláště unikala oblaka páry, teplý vzduch se rychle rozptyloval v okolním polárním mrazu. Sama gondola se trhala pod rychlou palbou obřího samopalu, který ji měl na mušce.

„Letí pryč!“

Příšera se vzdalovala od Viaduktu směrem na sever, s mírnou pomocí slabého jižního větru. Avšak kotva, která se ještě před chvílí téměř zachytila na ledu Viaduktu, zavadila o kolej a zaklínila se.

Všichni mohli vidět, jak se asi deset metrů koleje nadzdvihlo i s pryžovými pražci, které se odlepily od ledového povrchu vozovky, ale zbytek držel a vzducholoď začala padat.

„Zastavte palbu,“ rozkázal prezident.

Gondola se dřela o okraj Viaduktu, rvala velké kusy ledu a odhalovala spletence chladicích kapilár, zařízení, které pomáhalo udržovat konstantní teplotu. Několik těl dopadlo na povrch vozovky jako bez života, jiná pak do propasti pod nimi.

I když palba ustala, výbuchy pokračovaly. Balónky, ať už prasklé nebo ne, vybuchovaly dál, nejspíš pod přílišným tlakem. Přívod helia dosud neustal, plášť, i když na mnoha místech porušený, ještě vzdoroval.

Gondola zůstala viset nad srázem a splasklá jitrnice se kymácela. Nakonec se převrátila, rozbila se a vzňala.

Lichten počítal se vším. Vynořily se lokohasičské vozy a uhasily požár pěnovými hasičskými děly.

„Úžasné,“ vydechl Lichten, který stál vedle prezidenta.

„Určitě to někdo přežil.“

Záchranné čety si pospíšily sesbírat těch deset či dvanáct těl ležících na kolejích.

„Doufejme,“ řekl Lichten. „Musí promluvit. Potřebujeme znát jména jejich zdejších komplicŭ.“

„Jen klid,“ chlácholil ho prezident. „Získali jsme první vítězství.“

Otočil se k požáru zády a vydal se na svých směšných krátkých nožkách do velitelského vlaku.

„TB 213 napadl tři vzducholodi. Jedna z nich se stáhla a je ve tmě neviditelná. Velitel jednotky OPV si myslí, že byla vážně zasažena. Ty dvě další odolávají. Jedna z nich provedla manévr a zaútočila automatickými zbraněmi a středně výkonným raketometem. Ta druhá bombarduje Viadukt.“

„A posily?“

„Už spěchají.“

„Musíme poslat ještě další, Lichtene.“

„Už se stalo. Dva konvoje jsou na cestě. Ale bude jim to trvat šest hodin, jsou vzdáleny skoro sedm set kilometrů.“

„Možná si budou muset sednout a bojovat na Viaduktu.“

Prezident se potom postavil před obrazovku dálnopisu, kde se opakovaly už známé zprávy. Mluvilo se o bombardování, ne však o tom, zda bylo ničivé.

„Fakt, že dostáváme tyto zprávy, svědčí o tom, že koleje jsou dosud nepoškozené.“

Přišli jim oznámit, že čtyři ze zajatých nepřátel jsou zranění, ale při vědomí. Dva z nich budou okamžitě operováni, druzí dva neměli žádné vážnější zranění.

„Půjdu je vyslechnout,“ spěchal Lichten.

„Vaše místo je teď zde, uvidíme později.“

Nedalo se nic dělat, Lichten byl policajt až do morku kostí a teprve potom velitel důstojnického štábu. Prezident si pomyslel, že co nejdřív bude muset do té funkce jmenovat někoho jiného. Lichten samozřejmě zůstane na policii, prezident ale potřeboval muže schopného zapomenout na problémy spojené s udržováním pořádku a zároveň muže, který by nebyl nakažený špionstvím.

„Nové zprávy.“

Další obrněný vlak se připojil k prvnímu a účastnil se boje.

Jedna ze vzducholodí se dosud pokoušela uniknout, zatímco druhá byla už mimo dosah střel. Pokračovaly ve střelbě na vlaky, ale střely ničily pouze Viadukt. Prezident zaťal zuby. Jeho Viadukt! A oni to považovali za nedůležité, pro ně bylo lepší, když to odnese jeho dílo, než aby byly zasaženy obrněné vlaky a posádka. Taková pitomost!

„Jde dolů," zakřičel hlas v rádiovém přijímači, „klesá a v kabině hoří. Dostali to přímo do držky! Dorazíme je!"

„Ne," zarazil je prezident. „Musíme je přinutit, aby se vzdali. Kde jsou další dva stroje?"

„Jeden zůstává na dohled a stále střílí, druhý zmizel. Zřejmě musel nouzově přistát na ledovci."

Prezident poklepal radarovému operátorovi na rameno:

„Hlídejte západ. Třeba nás ještě čeká šeredné překvapení."

„Jsme vzdáleni sedm set kilometrů, to nás snad od takového překvapení ochrání, ne?"

„Ta třetí vzducholoď se vzdálila hned na začátku boje. Může urazit dvě stě kilometrů v hodině a objeví se tu za svítání, až ji už nebudeme čekat."

„Nemyslím," zapochyboval Lichten. „Je to pro ně velká porážka, přímo katastrofa. Stáhnou se na svou základnu a budou si lízat rány a napravovat škody."

Prezident však dál poplácával operátora po rameni:

„Jen zůstaňte ve střehu, hochu."

30

Jdrien musel zasáhnout, aby malé řemeslníky, vyrábějící trubky z ptačích brků, ochránil před rozdivočelou hordou lovců mořských racků. Ti úplně zešíleli, když se ocitli ve stanici, a byli schopni všeho. Jdrien sám byl několikrát vážně ohrožen a — co bylo nejpodivnější — byl to právě falešný Lien Rag, kdo mu zachránil život. Nakonec mu řekl, že se jmenuje Xemy. „Ne," nesouhlasil Jdrien, „to je falešné jméno." „Zase mi čtete v hlavě? To už není jen fígl, tohle je magie. Kdo vlastně jste?"

Byli spolu v nádražní hale a prohlíželi si drezínu s osobní kabinou. Pomýšleli na útěk. Nikdo už nedokáže uklidnit ty zdivočelé lovce, až nakonec zasáhne železniční policie.

Jdrien slíbil Xemymu — ten na tom jméně trval — že mu dá nějaké peníze. Morah se k nim připojila schovaná za vagóny naloženými pytli s peřím.

„Pojďte, znám Salavovo tajemství."

Byl to obyčejný motorový vagón, za který byste nedali ani šesták. Ale dieselový motor si jen broukal a obrovská palivová nádrž zabírala třetinu vagónu. Bez otálení vyrazili na sever. Morah raději opustila svou kantýnu i s nevelkými úsporami. Zahrnovala Jdriena zbožňujícími pohledy a ten se v duchu ptal, co si s ní asi počne.

Jeli ve dne v noci, museli trpělivě čekat na parkovacích kolejích, aby mohli nenápadně projet až do Lake Station. Nakoupili potraviny a pokračovali v jízdě směrem na Capricorn Network.

„Poslechněte," obrátil se Xemy na Jdriena. „Hledají mě v celé hromadě Společností pro různý zločiny. Býval jsem mezi piráty, který zdevastovali hodně stanic. A pas vašeho táty jsem našel ve stanici Metařů Věčného života. Víte, kdo byli ti cvoci?"

Vysvětlil mu to.

„Tisíce zmrazených mrtvol. To byl důvod jejich hrdosti, jejich životní náplň, jestli chcete. Když někdo zapochyboval o jejich účinných metodách, vzali ho na prohlídku těch hřbitovních vlaků. Ten pas byl uložený v jednom ze stovek pořadačů."

„Lžete," nevěřil mu Jdrien. „Lžete. Pokoušíte se něco přede mnou zatajit a nedaří se mi to zachytit ve vašem mozku."

Xemy se proti němu postavil tváří v tvář:

„Hele, to chce klid, jo?"

Vytáhl zbraň, starý revolver, který nejspíš koupil v Lake Station:

„Už mě štveš… Chceš mě zahnat ke zdi. Vykašlu se na vás, na tebe i na tu tlustou bábu a vyhodím vás na led. Páchnete Zrzavejma, oba dva. Dva hnusný míšenci, to jste."

Nedával pozor na Morah, která se činila v kuchyňce. Náhle se vynořila s velkým kusem zmrazeného masa. Po první ráně do hlavy se svalil jako špalek.

„Je to špína," řekla rázně, „vyhoďte ho na mráz."

„Ještě ne, musí mi vysvětlit, odkud má ten pas."

Pevně ho spoutala a pak už jen čekali, až se probere. Sotva se probral, začal s nadávkami, Morah však vyšla z kuchyňky, v ruce držela pořádný nůž a ve tváři měla tak divoký výraz, že své kletby raději spolkl.

„Jestli mi řekneš pravdu," řekl Jdrien, „nechám ti ten motorový vagón, až budeme v Pipes Station. Můžeš se nechat pověsit, kde ti bude libo."

„To bych si teda pomoh, krádež tý káry je určitě vohlášená ve všech stanicích Federace, znáte přeci sazbu za takovej zločin…"

„Taky bysme tě mohli nechat na ledu," navrhla Morah.

Xemy zavřel oči, jako kdyby přemýšlel. Jdrien využil jejich zastávky na následující parkovací koleji a otevřel přechodovou komoru. Dovnitř vtrhla zima a Xemy začal protestovat.

„Koukni, my to klidně vydržíme i hodinu," ujistil ho Jdrien, „ale ty sotva deset minut, a to ti ještě omrzne obličej a nos ti bude upadávat po kouskách nebo možná i celý najednou."

„Jste debilové… Tak dobrý, ale zavřete tu komoru. Nebo na to zařvem všichni."

„No tak do toho, posloucháme."

„Jeden chlápek ve Stanley Station mi nabídnul, abysme si vyměnili pasy."

„Je to dávno?"

„Čtyry roky, možná pět… O hodně dřív, než mě ovládnul Salava a stal se ze mě lovec z donucení."

„Kdo byl ten chlapík?"

„Jeden vlakovej flákač jako já.“

„Popiš ho.“

Jdrien se ponořil do vzpomínek toho chlapa a připadalo mu, že se noří do škopku plného odporného hmyzu. Xemy byl vyděšený, měl nesnesitelný pocit, že ten kluk krájí jeho mozek zaživa na kousíčky. Začal křičet a Jdrien musel tu sondáž, nebezpečnou pro ně pro oba, přerušit.

„Prosím vás, už to nikdy nedělejte, nikdy!“

Vystrašená Morah sledovala Jdriena úkosem. Ten, kterého zbožňovala, byl bůh, nebo démon?

„Viděl jsem tam muže, byl ještě dost mladý, s tmavým plnovousem. Ale nepodařilo se mi rozlišit rysy jeho tváře. Já… si už taky moc nevzpomínám,“ koktal Xemy. „Cestovali jsme spolu ve vagónu plným hnoje… Jo, hnoje z nějakýho naleziště ze severu… Smrdělo to a kvasilo, ale aspoň nám bylo teplo… Bylo nás asi půl tuctu. Dali jsme něco peněz vlakvedoucímu a jeli jsme do Stanley. Ležel vedle mě a nabídnul mně, abysme si vyměnili pasy. Nechtělo se mi, ale pak jsem si všim, že ten pas je mořskoledoveckej, a skočil jsem po něm, to si můžete myslet. Zavřete tu komoru, nebo zhebnem.“

Jdrien zasunul dveře a Morah přidala trochu topení. Muž si přestal chránit obličej před mrazem.

„Můj pas byl na méno Xemy, jasně že falešnej, transevropskej. V těchhle oblastech nebylo lehký zjistit, jestli je padělanej. Chtěl jsem se vypravit do Společnosti Mořskýho ledovce. Ale nakonec jsem se nějak opozdil a ocitl jsem se v Gull Station a skoro jsem tam zhebnul.“

Tentokrát byl Jdrien téměř přesvědčený, že ten chlap už nelže.

„Byl jsem ale kdysi pirát a před deseti rokama jsem vyplenil Společnost Metařů.“

„Proč mí o ní vlastně vyprávíš? Mohls mi říct hned o té výměně pasů.“

„On mi ten Lien Rag řek, že utek právě od nich.“

Jdrien zkusil znovu sondovat v mužově mozku, ale Xemy už se soustředil pouze na jedinou nepodstatnou myšlenku. Například teď myslel na plný stůl a pomalu vypočítával, co na něm všechno je. Jdrien nedokázal překonat takovou bariéru.

„Jak na tebe zapůsobil?“

Poslouchal odpověď, ale přitom bedlivě sledoval intelektuální pochody dotyčného individua.

„Taky si připadal pronásledovanej, ale ne pro obyčejný zločiny jako všichni ve vagónu. Vypadal, jako by utek z psychiatrickýho vlaku. Právě v tý době jich ve Federaci pár jezdilo. Taky kdo by vyměnil mořskoledoveckej pas za nějakej špatně napodobenej cár papíru, no to mi teda řekněte?“

„Myslíš, že byl blázen?“

„To ani ne… spíš něčím posedlej… Někdy dokonce zapomněl během cesty jíst.“

„Viděl jsi ho ještě potom, ve Stanley Station?“

„Jo, jednou večer, v něčem na způsob baru.“

„Jak umíraly oběti Metařů?“

„Zmrazením, to byla jejich metoda.“

„Myslíš, že se tomu dá uniknout?“

„To teda nevím. Někdo říká, že se to přej stalo, že oživili nějakýho chlápka, co byl už týdny mrtvej. To jsou ale určitě jen povídačky.“

Morah chvíli počkala, než se zeptala, co s ním udělají.

„Rozloučíme se v Pipe Station, jak jsem řekl.“

31

Podle prezidentova předpokladu se ztracená vzducholoď objevila o pár hodin později, zaútočila na dva obrněné transporty, které Lichten poslal ostatním na pomoc směrem na západ. Nejspíš jely se zapnutými světly v oblasti, o níž si velitel myslel, že je bezpečná.

Jeden z vlaků byl doslova rozmetán vysoce účinnými raketovými střelami, ten druhý, jedoucí v určité vzdálenosti za ním, byl varován radarem a zčásti se mu podařilo uniknout před útokem, čímž přinutil vzducholoď, aby nabrala výšku. Bohužel jeho reflektory nebyly dost silné na lokalizaci lodi, která začala ihned vrhat granáty nevídané velikosti. Řidič vlaku, aby unikl, byl donucen k nebezpečnému manévrování. Uháněl chvíli na západ, pak chvíli couval na východ a vyhýbal se poškozeným tratím.

Vzducholoď pokračovala směrem k čelnímu staveništi Viaduktu, kde už na ni čekali.

„Jestli přiletí před úsvitem a začne bombardovat, nezmůžeme proti ní skoro nic,“ strachoval se prezident.

„Zdržela se.“

„Pro mé vlaky je to katastrofa. Máme mnoho mrtvých a Viadukt je z velké části poničený. Zůstaly jen dvě neporušené koleje.“

Svítání přišlo mnohem dřív, než se vzducholoď znovu objevila. Vojáci byli zjevně těmi vzdušnými příšerami vyděšení a někteří dokonce odmítali uvěřit, že jde o lidský výtvor řízený lidskou posádkou. Důstojníci měli co dělat, aby je uklidnili.

„Už je tady!“

Blížila se jako tečka na nebi a musela být neuvěřitelně vysoko. Prezident nepřestával zuřit, že nebyli schopni určit její výšku. Jeden technik si za tím účelem narychlo upravil nějaký přístroj a podle velikosti vzducholodi spočítal její předpokládanou výšku. Tvrdil, že letí nejméně ve třech tisících metrech. „Neletí na Viadukt,“ konstatoval prezident.

Lichten tvrdil, že si zřejmě uvědomili, jak dopadly ostatní.

„Takže se zachránily jen dvě."

„Dvě ze čtyř," upřesnil prezident. „Je to sice vítězství, ale nijak výjimečné. Můžou se vrátit domů a připravit se na odvetu. Kdyby se nám podařilo sundat je všechny, mohli jsme jim opravdu zasadit smrtelnou ránu. Z toho plyne poučení, že potřebujeme reflektory s největším možným dosahem a speciální raketomety. Vybavíme se taky vystřelovacími harpunami, abychom je mohli zajmout, pokud nebudou vysoko. Lovci velryb loví svou kořist na vzdálenost až jednoho kilometru a jejich kabel tu zátěž vydrží."

Lichten si to dal líbit bez mrknutí oka. Cítil, že mu prezident právě odnímá titul velitele hlavního štábu; sám ale stejně dával přednost funkci šéfa vnitřní bezpečnosti. Od této chvíle bude mít hodně práce s přívrženci Obnovitelů, kteří prosákli mezi občany jeho Společnosti. Deset let nedbalosti a pseudodemokracie je málem přivedlo ke katastrofě. Prezident si samozřejmě vybíjel zlost na něm, ale měl taky svůj podíl viny.

„Prezidente? Rádiová zpráva, pro vás."

„Od koho?"

Jenom nesměle zvedl mladičký radista prst ke vzducholodi, která byla stále ještě patrná jako černý bod severně nad Viaduktem.

„Tamti… Říkají, že s vámi chce mluvit jejich šéf."

„Vy snad sníte?"

„Ne, prezidente… Co jim mám odpovědět?"

Prezident si vzpomněl, že už jednou, tenkrát před deseti lety, odmítl dialog s těmito lidmi. A udělal navíc tu chybu, že na ně pak dokonce zapomněl. Skoro se jim podařilo zničit jeho Viadukt.

„Už jdu."

„Prezidente," protestoval Lichten. „Nemáte opravdu žádný důvod navázat dialog s těmito osobami. Nejde přece o obvyklé nepřátele… Dohody NY Station je považují za vyvrhele, vyděděnce a…"

Trpaslík ho však už neposlouchal, vešel do řídicího centra a nasadil si sluchátka.

„To jste vy, ten Kid?" ozvalo se v nich.

„Kid už neexistuje, jen prezident Společnosti Mořského ledovce."

„Dobrá," souhlasil ironický hlas. „Jmenuju se Ann Subová a byla jsem téměř jednohlasně jmenována do čela Mezinárodní společnosti Vzducholodí Bratrství."

Takže to byla žena? A přitom v rádiu zněl její hlas spíš jako mužský.

„Prezidente, udělal jste chybu, že jste sestřelil dvě z našich vzducholodí. Naše válka teď dostane jinou podobu. Věřte, že jste nám zasadil těžkou ránu, ale do půl roku zaútočíme na různých místech, žádná z vašich stanic nebude chráněna před našimi bombami, a zvlášť ne před silnými lasery, jejichž vývoj právě dokončujeme.

„Dovoluji si vám připomenout, že první útoky přišly z vaší strany."

„Jste spojenec Lady Diany a to nám stačí. Jste připraven zahájit křížovou výpravu proti Obnovitelům Slunce. Váš velitel Lichten je náš zapřisáhlý nepřítel. Je v tajném spojení s tajnými službami Panamerické, aby mohl pronásledovat všechny, kteří sní o tom, že jednoho dne uvidí tu krásnou hvězdu, pramen života na Zemi. Našeho cíle dosáhneme, ale byli bychom si přáli, abyste se k nám připojil. Už nejde o to, opakovat minulé chyby. Chceme postupně přesvědčit obyvatelstvo, že doba ledová jednoho dne skončí a že pak bude lidstvo nuceno úplně změnit své životní zvyky."

„Žít ve vodě a neustálé mlze po celé dvě nebo dokonce tři generace."

„Je možné se nad těmito problémy zamýšlet, analyzovat je, hledat a nalézat řešení. Vy ale šmahem odmítáte všechno. Budeme vás napadat, protože máte vyspělou technologii, která se nám hodí, a také proto, že jste zranitelnější než Panamerická. Tak to jsem vám chtěla říct. Chcete-li však s námi uzavřít smlouvu, rádi vás přivítáme na naší palubě a můžeme o ní společně diskutovat."

Prezident se zachvěl.

„To je zhola nemožné," odpověděl suše. „Nikdy se vám nepodaří vnutit lidem silou to, co zuřivě odmítají. Potřebovali jsme tři století, než se nám podařilo zajistit si důstojný život. Nemůžete všechno najednou zničit. Jen fanatici vám budou pomáhat."

32

To už je příliš, pomyslela si Yeuze a snažila se zachovat si chladnou hlavu. Jinak jí hrozilo, že spustí křik a vyrazí na sever, aby utekla před těmi hřbitovními vlaky.

Bylo to příliš. Melkian si opět roztrhl kombinézu a tentokrát ho smrt neminula, zmrzl na kost, ani se nenadál. Chtěl se k ní dostat, protáhnout se mezi vagóny, ale nevšiml si toho trčícího železného výstupku a ten mu rozpáral kombinézu přímo pod paží v délce čtyřiceti centimetrů. Pokusil se dostat se z toho sám a vrátit se do lokokaru, ale mráz ho srazil k zemi pár metrů před přechodovou komorou. A Yeuze zatím pracovala na střeše jednoho vagónu s nápisem v azbuce.

Vrhla se na led s cepínem, sypala na něj sůl a nakonec použila malou ruční, ale slabou letlampu. Byla to šílená práce, vyčerpávající, a když se konečně vracela do lokokaru, aby se najedla a odpočinula si, spatřila Melkiana nataženého na břiše a už zmrzlého na kost.

Celé hodiny se ho pokoušela oživit. Vtáhla jeho tělo dovnitř, zesílila topení, masírovala ho alkoholem, ale všechno marně. Dokonce se ani nerozmrazil a musela ho nakonec zavléct do zadního zásobníku, kde skladovali čerstvé potraviny.

Za chvíli spadne noc a ty dvě mrtvoly se na ni stále dívaly, ten s lopatou i ten s cigaretou. Nasadila si kuklu a vydala se k nim.

„To stačí," řvala, „to už stačí!"

Myslela si, že se jí podaří převrátit je jediným plácnutím lopatky, ale držely na ledu pevně. Musela tlačit vší silou, aby si nakonec lehly. Pokusila se přikrýt je ledem, ale lopatka ani ona na to nestačily. Odhodila ji, vrátila se do tepla svého lokokaru a dala si panáka.

Je sama. Možná že se zítra vypraví pro zásoby. Oddalovala ten den, když se jí podařilo najít ten vagón s nápisem v azbuce.

V noci se probudila vlastním křikem. Vnitřní úzkost, jejíž důvod si už nepamatovala, ji přinutila postavit se k řízení. Ještě se celá třásla, ale přidala rychlost, aby vyrvala vůz z ledové pasti, která se na kolejích znovu usazovala. Zmáčkla páku směrem dolů a vypustila ze systému slanou páru přímo na koleje. Konečně se lokokar odlepil a začal couvat.

O kus dál musela vystoupit, aby přehodila výhybku, která byla samozřejmě zablokovaná. Rozmrazila ji letlampou. Výhybka měla tendenci se sama zavírat a bylo by třeba dvou lidí, aby jí v tom zabránili, než lokokar projede. Musela vynaložit značný důvtip a úsilí, než se konečně dostala na hlavní trať. A právě ve chvíli, kdy si už myslela, že se jí to podařilo, na návěstí skočila červená. Musela čekat dobrou čtvrt hodinu, než se překodrcal pomalý nákladní vlak mířící na jih. Ta stará zadýchaná rachotina na parní a dieselový pohon táhla opravdu příliš mnoho vagónů. Konečně najela na vedlejší pomalou kolej. Pokaždé, když se pokusila najet na kolej pro střední rychlost, narazila na zablokované výhybky.

Strávila noc popojížděním, bylo to dvacet, nebo čtyřicet kilometrů? Při čekání na světla usínala a probouzela se se zjištěním, že sice už svítila zelená, ale právě znovu naskakuje červená. Už si myslela, že se zblázní. Do Tranzit Station se dostala až kolem poledne a musela čekat, až bude přechodová komora volná. Když zaparkovala na velmi vzdálené parkovací koleji, všimla si drezíny s výběrčím, která jela směrem k ní. Výběrčí žádal zaplatit na osmačtyřicet hodin předem.

„Zdržím se jen dvanáct.“

„To je tarif. A ještě něco, máte se dostavit k výhybkáři Michalovi, který tu vykonává úřad policejního důstojníka.“

„Potřebuju se zásobit kvalitními potravinami, můžete se o to postarat?“

„Ano, ale musíte zaplatit předem.“

Za sto dolarů jí nasliboval hory doly. Moc tomu nevěřila, ale zaplatila. Zavedl ji až na hlavní nádraží. Výhybkář Michal ji nechal hodinu čekat, než ji uvedl do své kanceláře.

„Co vlastně tam na jihu děláte mezi těmi mrtvolami? Okrádáte je?“

„Mám mandát prezidenta Společnosti Mořského ledovce,“ odpověděla a ukázala mu listinu, kterou jí Kid laskavě podepsal v předvečer jejího odjezdu.

Udělalo to na něj dojem:

„Hledáte těla?“

„Ano, tři, abych byla přesná.“

„Spolu s vaším otcem? Doprovází vás?“

Jestli mu řekne, že je mrtvý, nikdy se neprokouše formalitami, otázkami, podezřeními.

„Pomáhá mi je identifikovat.“

„Nikdo tam nesmí jet bez povolení. Měla jste sem přijít a počkat na mé svolení. Nemůžu vás tam pustit zpátky.“

Jen pokrčila rameny.

„Tím hůř. Prezident Společnosti Mořského ledovce sem pošle zvláštní misi.“

„Misi?“ zeptal se nejistě.

„I s vrchním výhybkářem Lichtenem. Náš prezident má akcie této Společnosti a vlastní dokonce tunokilometry na trati. Může sem přijet s jednou nebo dvěma vojenskými jednotkami. Zákon mu to povoluje.“

Raději podepsal povolení k hledání mrtvol Liena Raga, Leouan a Harla Merna. Bylo to tam černé na bílém.

Výběrčí splnil, co slíbil, a opatřil jí kvalitní potraviny.

„Pomůžu vám naložit to do zásobníku.“

Vzpomněla si na Melkianovu mrtvolu.

„Ani nápad. Dejte to do kabiny.“

Dala mu ještě padesát dolarů a konečně mohla odjet. Cestovala stále po pomalé koleji a říkala si, co vlastně hledá na tom příšerném místě. Tentokrát by bylo tak snadné vrátit se do Kaempolisu a opravdu zapomenout.

Už byla noc, když se konečně napojila na malou kolej. Signalizační zařízení asi moc dobře nefungovala, protože musela čekat skoro hodinu při téměř nulovém provozu.

Někdo opravil výhybku, možná pojízdná železničářská četa.

Když se však přiblížila, všimla si parkovacích světel jiného lokokaru, stojícího tam, kde strávila uplynulé dva týdny. Popadla starý revolver, zakoupený ještě při první cestě, a čekala.

33

Za půl hodiny někdo zaklepal na dveře přechodové komory. Yeuze věděla, že nedokáže dlouho vzdorovat. Tam venku stál muž, ve světle venkovního reflektoru působil hrozivě. V těch umolousaných kožešinách vypadal jako vlakový flákač.

„Co chcete?“ zeptala se do interfonu.

„Jmenuju se Jdrien Rag.“

Nemohla tomu uvěřit a požádala ho, aby své jméno zopakoval.

„Nastavte tvář k světlu.“

Skrz plexisklo kukly rozeznala Jdrienovy rysy. Už ho neviděla celá léta. Otevřela mu a obrátila se k němu zády,

zatímco procházel dovnitř.

Okamžitě rozeznal pod kombinézou ženskou postavu.

„Je vás víc?“ zeptal se překvapeně. „Co proboha děláte na takovém místě?“

Pomalu se k němu otočila. Hned ji poznal, i když i na ní čas zanechal své stopy. Ještě stále o ní dost často snil.

„Jsi to opravdu ty?“

„Už nehledáš v myšlenkách lidí?“

„Nejdřív je chci líp poznat normálním způsobem.“

Přiblížil se a vzal ji do náruče.

„Nemůžu tomu uvěřit.“

„Musela jsem se to dozvědět,“ řekla mu. „Po návštěvě toho starce jsem už nemohla čekat.“

„Jakého starce?“

„Všechno ti vysvětlím.“

Proč ji líbal na ústa a pokoušel se vsunout jazyk mezi její rty? Snažila se ho odstrčit, když si to uvědomila, ale byl silný a držel ji pevně.

„Nech mě.“

„Toužím po tobě už dvanáct let.“

„Je ti jen osmnáct.“

„Dobře víš, že po této stránce jsem velmi blízký Lidem z Chladu. Vzpomínáš, když jsi mě v šesti letech koupala, už jsem byl připravený…“

„Nech mě, jsem vdaná… Jsi Lienův syn, téměř můj syn. Znala jsem tě jako miminko, vychovala jsem tě… Ne, to nejde.“

Nepouštěl ji a snažil se sundat jí kombinézu. Raději si ji nechala pro případ nepřátelského útoku, nevěděla, kdo se skrývá v druhém lokokaru.

„Tady ne, ne na tom hřbitově,“ protestovala.

Věděl však, jak ji odzbrojit, a nakonec to vzdala.

„Počkej, já sama.“

Svlékla se a on si klekl a položil jí ústa na břicho. Zachvěla se a zavřela oči. Ocelové rolety byly stažené, ale všechny ty tisíce mrtvol byly venku, kolem dokola.

Odvlekl ji do malé kabinky, lehla si na lůžko, zatímco se svlékal. Jeho pohlaví porostlé rounem ji fascinovalo. Už celá léta se neodvažovala na ně pomyslet. Natáhla ruku, dotkla se ho.

„Víš, já…“

„Mlč,“ poručil.

Lehl si vedle ní a vsunul ruku mezi její bílé nohy.

Odmítl se znovu obléknout a jedl nahý, předváděl své napůl zrzavé tělo, rouno, které začínalo v půli stehen a končilo těsně pod žebry. Někteří míšenci měli zarostlou i tvář, ale Jdrien ne.

Zatímco připravovala jídlo, všimla si jeho další erekce a nechala se svést, když ji přepadl v kuchyňce.

„Jsi nenasytný,“ kárala ho uprostřed jídla, když si všimla, že ještě nemá dost.

„Odjakživa znám jen dívky z rodu Zrzavých, nu dobrá, jiné taky, ale myslel jsem jen na tebe.“

„Chtěl jsi se milovat s ženou svého otce?“

„Nevím.“

Když se vzbudila, už tam nebyl. Polekala se. Uviděla ho nahoře na střeše vagónu, snažil se ho prorazit tak, jak mu to vysvětlila. Rychle se oblékla a šla mu pomoci. Zvedal se silný jižní vítr a krystalky ledu už vířily všude ve vzduchu. Ledové koule se dávaly do pohybu, poháněné sílící vichřicí.

„Je tady víc vagónů označených těmi divnými písmeny. Vzpomínám si, že jsem takové viděl v Sibiřské. Uměl jsem je i trochu číst, ale to už je moc dávno.“

Pracoval vytrvale, seškraboval led a pokoušel se prorazit dřevěnou střechu vagónu starého nejméně čtyři sta let.

34

Po dva dny řádil vichr rychlostí tři sta kilometrů v hodině. Celkem středně silná bouře, ale obrovský ledovec nedaleko stanice se posunoval jako velký bílý koráb. Rackové kolem něho vířili a vítr je srážel na jeho bílé ledové stěny.

Yeuze s Jdrienem otevřeli tři vagóny, ale nic nenašli. Těla byla naskládána do výšky a museli je vyndávat jedno po druhém. Zpočátku pociťovali respekt k těm mrtvým, avšak po nějaké době je jednoduše strkali na střechy dalších vozů. Těla někdy sklouzla dolů a rozbila se na kusy, ale ti dva si toho už nevšímali.

Vraceli se do lokokaru najíst se, napít a milovat se. Yeuza byla velmi unavená, ale Jdrien byl velmi pozorný a zamilovaný a nakonec vždy podlehla jeho vášni.

„Poslední dva vagóny.“

„Vrátíš se k Zrzavým?“

„Slíbil jsem jim to. Čekají mě na severu. Potřebují mě, ale já je potřebuju ještě víc.“

„Budu v Kaempolisu. Musíš se s Kidem smířit. Myslí si, že s ním bojuješ, že jsi spojencem Obnovitelů Slunce.“

Poslouchal ji, ale mlčel. V noci jí však vyprávěl o svém nevlastním bratrovi.

„Vím, že je s těmi lidmi, kteří chtějí rozpustit ledovec. Zrzaví se ho bojí a mluví o něm jako o mém zlém dvojníkovi. Démon, říkají. Ne, nepomůžu Kidovi. Chtěl mít tu Společnost, tak ať si ji brání sám. Já musím pomoct Lidem z Chladu.“

Právě Jdrien našel Leouan, míšenku, společnici svého otce. Poznal ji a zavolal Yeuze. Byla to opravdu ona, ta

roztomilá hezká dívka, kterou měla Yeuze vždycky ráda. Ve své ledové rakvi byla neporušená.

„Jsou tam taky?“

Jdrien zmizel v hloubce vagónu. Museli vytáhnout aspoň třicet mrtvol, než našli starého profesora.

„Na něho si nevzpomínám.“

„Oh, já ano. Je to on, o tom není pochyb.“

Vyprázdnili celý vagón, ale Liena Raga nenašli. Druhého dne se pustili do posledního, čtvrtého vagónu, označeného azbukou. Ale tělo Liena Raga nebylo ani tam.

„Už tu není, cítím to,“ řekl Jdrien.

Yeuze si pomyslela, že oni oba se o tom potřebovali přesvědčit, aby mohli navždy opustit tyto hřbitovní vlaky.